

பிரவாதம்

ஜனவரி- 2012

இதழ் எண்: 8

- கனடாவில் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம்
- அலெயன் ஜி. கக்நொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன்
- பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டிமுறை ஆட்சி:
அதன் அடிப்படைகளும், குறை நிறைகளும்
- கெல்லி பிறியன்
- சமஷ்டி, சோஷலிசம், இனக்குழுமம்:
சோவியத் யூனியனதும் யுகோசிலாவியாவினதும்
அனுபவங்கள்
- ஜயதேவ உயன்கொட
- இலங்கையில் போருக்குப்பிந்திய பொருளாதார
அபிவிருத்தியும் இராணுவமயமாக்கலும்
- தாரிணி இராஜசிங்கம் சேனநாயக்க
- நூல் அறிமுகம்
Power Sharing: The International Experience
- க. சண்முகலிங்கம்

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் (SSA)

பீரவாதம்

ஜனவரி 2012

இதழ் எண்: 8

-
★ ஆசிரியர் உரை	3
★ கனடாவில் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம்
- அலெய்ன் ஜி. கக்நொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன்	7
★ பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டிமுறை ஆட்சி:
அதன் அடிப்படைகளும், குறை நிறைகளும்
- கெல்லி பிறியன்	53
★ சமஷ்டி, சோஷலிசம், இனக்குழுமம்:
சோவியத் யூனியனதும் யுகோசிலாவியாவினதும்
அனுபவங்கள்
- ஜயதேவ உயன்கொட	81
★ இலங்கையில் போருக்குப்பிந்திய பொருளாதார
அபிவிருத்தியும் இராணுவமயமாக்கலும்
- தாரிணி இராஜசிங்கம் சேனநாயக்க	107
★ நூல் அறிமுகம்
<i>Power Sharing : The International Experience</i>
- க.சண்முகலிங்கம்	122

ஆசிரியர் உரை

பிரவாதம்

இதழ் எண் 8, ஜனவரி 2012

ஆசிரியர்	:	க. சண்முகலிங்கம்
ஆசிரியர்குழு	:	எம். ஏ. நுஃமான் செல்வி திருச்சந்திரன் என். சண்முகரத்தினம் சித்திரலேகா மௌனகுரு
வெளியீடு	:	சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் 12, சுலைமான் ரெறஸ் கொழும்பு - 5
விலை	:	ரூ 200.00

Pravatham

(A Social Science Journal in Tamil)

Issue No 8, January 2012

Editor	:	K. Shanmugalingam
Editorial Board	:	M.A. Nuhman Selvi Thiruchandran N. Shanmugaratnam Chitrleha Mounaguru
Published By	:	Social Scientist Association 12, Sulaiman Terrace Colombo - 5
Price	:	Rs. 200.00

ISSN 1391-7269

இனம், மொழி, சமயம், பண்பாடு ஆகியவற்றால் வேறுபாடுகளைக் கொண்ட பன்மைச் சமூகங்களில் வேற்றுமைகளிடையே ஒற்றுமையைப் பேணுதல் ஒரு பெரும் சவாலாக அமைந்துள்ளது. இச்சவாலையை எதிர்கொள்வதில் பல சமஷ்டி நாடுகள் வெற்றி கண்டுள்ளன. சில சமஷ்டிகள் இவ்விடயத்தில் தோல்வி கண்டன. இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் அரசியல் தீர்வு ஒன்றைக் காணும் முயற்சியில் ஜனநாயக, சோஷலிச சக்திகள் முனைந்துள்ள இவ்வேளையில் உலக நாடுகளின் சமஷ்டி அனுபவம் பற்றிப் பரிசீலித்தல் பயன்தருவதாக இருக்கும். இந்நோக்கத்துடன் 'பிரவாதம் -8' பன்மைத்துவத்தை முகாமை செய்வதில் சமஷ்டி நாடுகளின் அனுபவம் என்னும் விடயம் பற்றிய கட்டுரைகளைக் கொண்ட சிறப்பிதழாக வெளிவருகின்றது.

இவ்விதழின் முதலாவது கட்டுரை கனடாவின் சமஷ்டி அனுபவம் பற்றியும் அங்கு பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் (multi-culturalism) என்னும் கொள்கை தேசிய இனங்களிடையிலும், இனக் குழுமங்களிடையிலும் ஒற்றுமையைப் பேணுவதற்கு உதவியுள்ளதையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. கனடாவின் மாதிரி (Canadian model) என்று சிறப்பித்துக் கூறக்கூடிய இச்சமஷ்டியின் வெற்றிக்கு அடிப்படையாக அமையும் விழுமியங்கள் சில அதன் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன என்று இக்கட்டுரையாசிரியர் களான அலெய்ன் ஜி. கக்நொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன் குறிப்பிடுகின்றனர். ஜனநாயகம், சமஷ்டி, அரசியல் யாப்புவாதமும் சட்டத்தின் ஆட்சியும், சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளித்தல் என்பனவே இவ்வடிப்படை விழுமியங்கள் என்றும், 1998 ஆம் ஆண்டில் உயர்நீதிமன்றால் வழங்கப்பட்ட நீதித் தீர்ப்பு ஒன்றில்

கனடாவின் சமஷ்டியை வழிகாட்டும் கொள்கைகளாக இவை குறிப்பிடப்பட்டனவென்றும் கட்டுரையாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் (பக் 10).

கனடாவின் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளிற்கு மதிப்பளித்தல் என்றும் கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்தது. பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் என்னும் கொள்கை 1982 ஆம் ஆண்டில் கனடாவின் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டது (பக் 43). 1970களில் அங்கு ஏற்பட்ட சனத்தொகைக் கட்டமைப்பு மாற்றங்களின் இரு அம்சங்கள் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதத்தின் அவசியத்தை உணர்த்துவனவாய் உள்ளன. சனத்தொகையின் பெரும் பங்கினர் பெருநகரங்களான ரொறண்டோ, வான்சூவர், மொன்றியல் ஆகிய ஏழு- எட்டு வரையான மையங்களில் குவிந்தமை முதலாவது அம்சம். இரண்டாவதாக இப்பெருநகரங்களில் வாழ் வேரில் கணிசமான தொகையினர் வெளிநாடுகளில் பிறந்தவர்களாயும், கனடாவிற்குள் குடியேறியவர்களாயும் இருந்தனர். உதாரணமாக 2006ஆம் ஆண்டில் ரொறண்டோ பெருநகரின் சனத்தொகையின் 45.7 வீதத்தினர் வெளிநாடுகளில் பிறந்து கனடாவிற்குள் குடியேர்ந்தோராக இருந்தனர். கனடாவின் பெருநகரங்களின் பன்மைத்துவம் வியப்பைத் தருவது. 1970க்குப் பின்னரான 35-40 வருட கால எல்லைக்குள் அங்கு ஏற்பட்ட சனத்தொகைப் பன்மைத்துவம் கனடாவைச் சிதறடிக்கக் கூடிய இனப்பூசல் என்ற பூகம்பத்தை அங்கு தோற்றுவித்திருக்கலாம். பன்மைப் பண்பாட்டு வாதமும், சமஷ்டி அரசியல் முறையும் அந்நாட்டைப் பாதுகாத்தன என்றே கருத முடியும்.

கெல்லி பிறியன் ஆக்கமான இரண்டாவது கட்டுரை 'பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறை ஆட்சி: அதன் அடிப்படைகளும் குறைநிறைகளும்' என்னும் தலைப்பில் அமைந்துள்ளது. ஒற்றை ஆட்சி முறையைக் கொண்ட நாடாக இருந்த பெல்ஜியம் 1993 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தின்படி சமஷ்டி நாடாக மாறியது. அங்குள்ள இனக்குழுக்களின் பிரச்சினைகளின் மூலங்களாக பிளமிஷ் தேசிய வாதம், வலுவன் தேசியவாதம், பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரின் ஆதிக்கம் என்ற மூன்று அம்சங்கள் அமைந்துள்ளன. பெல்ஜியம் சமஷ்டி சிக்கல் வாய்ந்த அமைப்பைக் கொண்டது. சிக்கலான அச்சமஷ்டி முறை

பிரிவினை வாதத்தைத் தூண்டி விடுகிறது என விமர்சிப்போரும் உள்ளனர். இருப்பினும் பெல்ஜியம் இரண்டாகப் பிளவுறாமல் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அது ஒற்றையாட்சி முறையில் இருந்து சமஷ்டி முறைக்கு மாறியது தான் என்று கருதுவதற்கு இடமுண்டு. தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் இறைமையையும் நன்கு பேணுவதிலும், பிராந்தியங்களிற்கு பொருளாதார பண்பாட்டுச் சுயாதீனத்தை வழங்குவதிலும் பெல்ஜியம் சமஷ்டி வெற்றி கண்டுள்ளது.

ஜயதேவ உயன்கொட சோவியத் யூனியனினதும் யூகோசிலாவியாவினதும் சமஷ்டி அனுபவங்களைப் பரிசீலிக்கிறார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவாகிய சோஷலிச அரசுகளில் இருவேறு வகையான அரசியல் வடிவங்கள் இருந்தன. சோவியத் யூனியனும் யூகோசிலாவியாவும் பல்தேசிய சமஷ்டி அரசு மாதிரியைக் கொண்டிருந்தன. கியூபா, வடகொரியா, போலந்து, ஹங்கேரி, ரோமானியா, சீனா ஆகியன தீவிர மத்தியப்படுத்தலை உடைய ஒற்றையாட்சி நாடுகளாக இருந்தன. சமஷ்டி முறையைத் தழுவின சோவியத் யூனியனிலும், யூகோசிலாவியாவிலும் ஐரோப்பாவின் மரபுவழிச் சமஷ்டி மாதிரியில் இருந்து வேறுபட்டதான இரு இயல்புகள் இருந்தன. முதலாவதாக இச்சமஷ்டிகளின் பொருளாதார, சமூக ஒழுங்கமைப்பும் சொத்துடைமை உறவுகளும் முதலாளித்துவத்தில் இருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தன. இரண்டாவதாக இவ்விரு நாடுகளும் பிரிந்து போவதற்கான உரிமை உள்ள அளவிற்கு சுயாதீனத்தை சமஷ்டியில் இணைந்த அரசுகளிற்கு வழங்கின.

சோவியத் யூனியனிலும், யூகோசிலாவியாவிலும் குறிப்பிட்ட வகையான அரசு-சிறுபான்மை உறவுகள் (state-minority relations) உருவாகின. பின்னர் இவ்வுறவுகள் அங்கு பிரச்சினையைத் தோற்று வித்தன. சோஷலிச சமஷ்டி முறையின் அழிவுக்கு அரசு-சிறுபான்மை உறவுகள் காரணமாயின என்றும் அது பற்றிப் பரிசீலிப்பதே தமது கட்டுரையின் நோக்கம் என்றும் உயன்கொட குறிப்பிடுகிறார். தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை பற்றிய லெனினிச, சோவியத் நோக்கு முறைகள், அரசு பற்றிய லெனினிச சோவியத் நோக்கு முறைகள் என்பன குறித்து கோட்பாட்டு விளக்கங்களைத் தந்துள்ள கட்டுரையாசிரியர் இவ்விரு நாடுகளின் வரலாற்று அனுபவத்தில் இருந்து கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அரசியல் படிப்பினைகள் சில

வற்றைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். சோஷலிசத்தின் கீழ் ஏற்பட்ட துரித நவீன மயமாக்கலின்போது ஏற்பட்ட புதிய சமூக அரசியல் நிலைமைகளைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதென்பது எந்தவொரு சமஷ்டி முறையினாலும் நிறைவேற்றியிருக்கக் கூடிய காரியமல்ல என்று கருத்துரைக்கின்றார்.

போருக்குப் பிந்திய இலங்கையின் அபிவிருத்தியில் கண்ணை உறுத்தும் முக்கிய விடயமான இராணுவமயமாக்கலின் அரசியல் பொருளாதாரத்தையும், சமூகவியலையும் தாரிணி ராஜசிங்கம் - சேனநாயக்கவின் கட்டுரை ஆராய்கிறது.

நூல் அறிமுகம் பகுதியில் *Power Sharing: The International Experience* என்னும் பயனுள்ள நூல் பற்றிய மதிப்பீடு தமிழ் வாசகர்களின் நன்மையை கருத்தில் கொண்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

க. சண்முகலிங்கம்

கனடாவில் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம்*

— அலெய்ன் ஜி. கக்னொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன் —

பன்மைத்துவத்தின் மத்தியில் ஒற்றுமையைப் பேணுதல் என்ற விடயம் கனடாவின் வரலாற்றின் ஆரம்பம் தொட்டு இன்று வரை கனடா தேசத்தினரது கவனத்தை ஈர்க்கும் ஒரு விடயமாக இருந்து வந்ததை ஆய்வு நூல்கள் எடுத்துக்காட்டும். உதாரணமாகச் சில முக்கிய நூல்கள் 1970 க்களின் பின்னர் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் குறிப்பிடலாம். சர்வதேச தராதரங்களின் படியான மதிப்பீட்டில் கனடா தேசம் பன்மைத்துவத்தின் மத்தியில் ஒற்றுமையை பேணு வதில் வெற்றிகண்டுள்ளது என்றே கூறவேண்டும். கனடா உலகின் சமஷ்டிகளுள் பழமையானது. அது உறுதியான ஒரு சமஷ்டியாக நிலைத்துள்ளது. பன்மைத்துவத்தின் பலபரிமாணங்களையும் ஒரே சமயத்தில் எதிர்கொள்ளும் வல்லமையுடைய சமஷ்டியாக அது விளங்குகிறது. கனடா பன்மைத் தேசியங்களின் நாடாக இருந்து வருவதோடு குயுபெக் பகுதியில் எழுந்த தனித்தேசியம் என்ற கோரிக்கை, பழங்குடிமக்களின் 'முதலாவது தேசியங்கள்' (First Nations) என்ற கருத்து என்ற இரண்டையும் நேர்முறையாக அணுகியது. கனடாவில் பிரதேச உணர்வும் பிராந்திய அடையாளமும் மிகுதியாக உள்ளது. அது 'சமஷ்டியாக ஒன்று சேர்ந்த சமூகம்' (Federal Society)

* 'Addressing Multi Culturalism in Canada' என்ற தலைப்பில் அமையும் இக்கட்டுரை *Power Sharing: The International Experience* என்னும் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில் ஆறாவது அத்தியாயமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அலெய்ன் - ஜி கக்னொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன் எழுதியது. (தமிழாக்கம் : க. சண்முகலிங்கம்)

என்ற தன்மை உடையது. குடிப்பரம்பல், சனத்தொகை, பொருளாதாரம், வளங்கள் என்பனவற்றில் அங்கு பிராந்திய வேறுபாடுகள் பெரிய அளவில் உள்ளன. அது குடியேறிகளால் உருவான நாடு. அங்கு பன்மைத்துவமும் வேறுபாடுகளும் மிகுதியாக உள்ளன. பன்மைப் பண்பாடுடைய சனத்தொகையைக் கொண்ட இந்நாட்டில் பால்நிலை, வர்க்கம் போன்ற ஏனைய வேறுபாடுகளும் ஒன்றிணைந்து சிக்கலான பரிமாணங்களைப் பெற்றுள்ளன.

புவியியல் இடப்பரப்பில் மிகவும் பெரியதான கனடாவில் (9,984,670 சதுர கிலோ மீட்டர்) சனத்தொகை அடர்த்தி மிகக் குறைவு. 2008 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சதுர கி. மீட்டருக்கு 3.3 ஆட்கள் வதிந்தனர். அங்கு மொத்தம் 33.2 மில்லியன் மக்கள் வாழ்ந்தனர். சனத்தொகை வளர்ச்சி 0.8 வீதமாக உள்ளது. ஐக்கிய அமெரிக்கா - கனடா எல்லையேரமாகவும், சில பெருநகரங்களிலும் கனடாவின் மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்றனர். கனடாவின் மக்களில் 59.3 வீதத்தினரின் தாய்மொழி ஆங்கிலம் ஆகும். 23.2 வீதத்தினரின் தாய்மொழி பிரஞ்சு ஆகும். ஏறக்குறைய 9.7 வீதத்தினர் வெளிநாடுகளில் பிறந்தோராவர். கத்தோலிக்க சமயத்தினர் 42.6 வீதமாகவும், புரடஸ்டாந்திய சமயத்தினர் 23.3 வீதமாகவும், பிற சமயங்களைச் சேர்ந்தோர் 4.4 வீதத்தினராயும் உள்ளனர். உலகின் பிற சமயங்கள் பலவற்றையும் பின்பற்றுவோர் கனடாவில் வாழ்கின்றனர்.

அரசியல் யாப்புக்குட்பட்ட வரம்புடைய முடியாட்சி, பாராளுமன்ற ஐனநாயகம், சமஷ்டி அரசியல்முறை ஆகிய பண்புகளை ஒருங்கே கொண்ட அரசியல்முறை இங்கே உள்ளது. கனடாவின் பாராளுமன்ற நிறுவனங்கள் பிரித்தானியாவில் இருந்து பெறப்பட்டவை. 1867 ஆம் ஆண்டு யூலை முதலாம் திகதி கனடா ஒரு 'கொன்பெடரேசன்' (Confederation) ஆக உருவாகியது. 1931 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட 'வெஸ்ட்மினிஸ்டர் சட்டம்' என்ற சட்டம் பெரிய நாடாக கனடாவை ஆக்கியது. இதைத் தொடர்ந்து 1982 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்புச்சட்டம் (Constitution Act) கனடாவை பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுவித்தது. சுதந்திரம், சமத்துவம், வாழ்க்கைத் தரம் ஆகிய அளவுகோல்களைக் கொண்டு ஒப்பீட்டு மதிப்பீட்டைச் செய்யும் பொழுது கனடா உலகின் மிகச் சிறந்த ஐனநாயக நாடுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. 2008 ஆம் ஆண்டில் கனடாவில் ஆளொருவருக்குரிய

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி (GDP) 39,300 ஐக்கிய அமெரிக்க டொலர் களாகும். 'ப் பிரீடம் ஹவுஸ்' (Freedom House) என்ற அமைப்பின் மதிப்பீடுகளின்படி கனடா அரசியல் உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் விடயத்தில் உயர் புள்ளிகளைப் பெறுகின்றது. 'ட்ரான்ஸ்பரன்ஸி இன்டர்நாஷனல்' என்ற அமைப்பு ஊழல் பற்றிய கணிப்பில் உலக நாடுகளை தரவரிசைப்படுத்துகிறது. இத்தரவரிசையில் ஒப்பீட்டளவில் கனடா ஊழலில் மிகக் குறைந்த சட்டியைக் கொண்ட நாடாகவும் (8.7 புள்ளி) உலக நாடுகளில் 9 ஆவது இடத்தைப் பெறுவதாகவும் உள்ளது.

பிராந்திய ரீதியாக சிறுபான்மை இனங்கள் செறிந்து வாழும் நாடுகளாகவுள்ள சமஷ்டிகளில் எதிர்நோக்கப்படும் பிரதான பிரச்சினை பன்மைத்துவத்தின் மத்தியில் ஒற்றுமையைப் பேணுவது (Unity in Diversity) எவ்வாறு என்பதாகும். வேற்றுமைகளிடையே ஒற்றுமையைப் பேணும் இந்த விடயத்தில் கனடா முன்னணியில் நிற்கின்றது. கனடாவின் முன்னுதாரணம் மூன்று அம்சங்களில் வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது.

1. முதலாவதாக கனடாவில் வேற்றுமைகள் பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது. குயுபெக் தனிநாடாகப் பிரிந்து போக வேண்டுமா என்ற விடயத்தைக்கூட ஆரோக்கியமான முறையில் அங்கே விவாதித்தார்கள். இந்த விவாதம் அமைதி வழியில், மதிப்புமிக்க முறையில் ஜனநாயக விழுமியங்களை மதிக்கும் முறையில் நடத்தப்பட்டது.
2. இரண்டாவது அம்சம் அங்கே தொடர்ச்சியாக இடம்பெறும் 'பேரம்பேசல்' ஆகும். அந்நாடு புரட்சியொன்றினால் உருவானதன்று, அங்கே ஒற்றைப் பெரும்பான்மை ஆதிக்கம் இடம்பெறவும் இல்லை. கனடா 'பேரம்பேசி' உருவான நாடு என்ற தகுதியை உடையது. இந்தப் பேரம்பேசல் ஐரோப்பியர்கள் அங்கு குடியேறத் தொடங்கிய போது பழங்குடிச் சாதிகளுடன் ஆரம்பித்தது. பின்னர் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பிரஞ்சுக்காரர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் பேரம்பேசல் மூலம் சிலவகை ஒழுங்கமைப்புகளை ஏற்படுத்தினர். இதனால் 1867 இல் கனடா ஒரு

‘கொன்பெடரேசன்’ ஆகியது. இக்காலம் முதல் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளாதல், நாணய ஒழுங்கமைப்பு ஆகிய விடயங்கள் பற்றி சமஷ்டி அரசுக்கும் மாநில அரசுகளிற்கும் இடையே பல உடன்பாடுகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மிக அண்மைக்காலத்தில் கனடாவில் குடியேறுபவர்கள் தொடர்பான கொள்கை, அவர்களை நாட்டின் பிரஜைகளாக ஏற்று ஐக்கியப்படுத்தல், ‘முதலாவது தேசியங்கள்’ எனப்படும் பழங்குடி மக்களை சமத்துவமானவர்களாக ஏற்று அங்கீகரித்தல், உள்ளீர்த்தல் ஆகிய விடயங்களில் உடன்பாடுகள் ஏற்பட்டுள்ளன.

3. மூன்றாவதாக கனடாவில் ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தும் வழிமுறை பற்றிய அடிப்படை அனுமானம் அல்லது நம்பிக்கை ஒன்று உருவாகி உள்ளது. வேற்றுமைகளை (Difference) மதிப்பளித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவற்றுக்கு இணங்கி இடம்கொடுக்க வேண்டும் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வேற்றுமைகளை நிராகரிப்பதோ அல்லது வேற்றுமைகள் இங்கே இல்லை என்று மறுப்பதோ (Rejection or Denial) சரியான வழியல்ல என்பதைக் கனடா ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

1998 ஆம் ஆண்டில் பிரிவினை பற்றிய உயர்நீதிமன்ற வழக்கில் கனடாவின் மாதிரியின் (Canadian Model) அடிப்படை விழுமியங்களை நீதிமன்றம் எடுத்துக்கூறியது. முக்கியம் வாய்ந்த இந்த நீதித் தீர்ப்பில் கனடாவின் சமஷ்டியை வழிகாட்டி நடத்தும் கொள்கைகள் என்று பின்வருவனவற்றை நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டுள்ளது:

- ஐனநாயகம்
- சமஷ்டி (Federalism)
- அரசியல் யாப்புவாதமும் (Constitutionalism) சட்டத்தின் ஆட்சியும் (Rule of Law)
- சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்கு மதிப்பளித்தல்

மேற்குறிப்பிட்ட விழுமியங்கள் 1867 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. அவை இன்று வரை யாப்புச் சட்டவிளக்கங்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கும் விழுமியங்களாகவும் உள்ளன.

கனடா நாட்டினர் வேற்றுமைகளின் மத்தியில் ஒற்றுமையைத் தாம் பேணியுள்ளோம், அதில் வெற்றி கண்டுள்ளோம் என்பதை யிட்டு பெருமிதம் கொள்கின்றனர். இருப்பினும் தலைகுனிவுக்குரிய சில விடயங்களை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டும். அமைதியான கனடாவின் அரசியலில் இடைக்கிடையே மோதல்களும் இடம்பெற்றன. 1919 ஆம் ஆண்டின் பொது வேலைநிறுத்தம், ஐரோப்பியர் அல்லாத குடியேறிகள் குழுமங்கள் மீது காட்டப்பட்ட இனவாதமுறைப் பாரபட்சம் (சீனர்கள் மீதும் பின்னர் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது குடிபுகுந்த யப்பானியர் மீதும் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது.) பழங்குடி மக்களை மிக அண்மைக்காலம் வரை பாரபட்சம் காட்டியும், புறத்தொதுக்கியும் வைத்திருந்தமை, இரண்டு உலக யுத்தங்களின் போதும் இராணுவத்திற்கு கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு செய்தமையால் ஏற்பட்ட நெருக்கடி, 1970 ஒக்டோபர் மாதத்தில் கியுபெக்கில் ஏற்பட்ட குறுங்காலம் தொடர்ந்த பிரிவினைவாதக் கிளர்ச்சியும் அதனையடுத்து சிவில் உரிமைகளைத் தடைசெய்தமையும் போன்ற பல சம்பவங்கள் கனடாவில் நிகழ்ந்தன என்பதை மறக்கமுடியாது. பிரஞ்சுமொழி பேசுவோரான கியுபெக் மாகாணத்தினர் கனடாவின் சமஷ்டி தங்கள் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை என்று கூறுகின்றனர். கியுபெக் தனித்த தேசியம் (Nation) அல்லது சமூகமாக அரசியல் யாப்பில் அங்கீகாரம் இருத்தல் வேண்டும் அல்லது கனடா சமஷ்டியுடன் பொருளாதார, அரசியல் தொடர்புகள் சிலவற்றை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு தாம் தனிநாடாகப் பிரிந்து செல்லவேண்டும் என்று கியுபெக்கியர் கருதுகின்றனர். பழங்குடி மக்கள் கனடா சமூகத்தின் விளிம்புநிலை மக்களாக உள்ளதோடு, வறுமை, சுகாதாரம் போன்றவற்றில் மிக மோசமான நிலையில் உள்ளனர். அவர்களுக்கு வேறுபல சமூகப் பிரச்சினைகளும் உள்ளன. தமக்கு ஏதாவது வகையிலான சுயாட்சிவேண்டும் என்றும், தமக்கு ஏனைய கனடிய மக்களைப் போன்று சமத்துவமாக வாழவும், பிறமக்களோடு நீதியான உறவுகளைப் பேணவும் வாய்ப்பு வழங்க

வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விரும்புகின்றனர். ஏனைய மாநிலங்களிலும் பிரச்சினைகள் உள்ளன. குறிப்பாக கனடாவின் மேற்குப் பகுதி மாநிலங்கள் தமது நலன்களை மத்திய சமஷ்டி அரசில் (ஓட்டாவோ நகரில்) பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்கு வாய்ப்புக்கள் அரிதாக உள்ளதாகக் கருதுகின்றனர். மேற்குப்பகுதி மாநிலங்களோடு அத்திலாந்திக் கனடாவும் பிரதேச ரீதியான பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளைக் கொண்டுள்ளது. பொருளாதார மீள்கட்டமைப்பு மூலமும் சமத்துவப்படுத்தும் செயற்திட்டங்கள் மூலமும் இக்குறைகள் நிவர்த்தி செய்யப்பட வேண்டியுள்ளன.

சிறுபான்மைப் பண்பாட்டுக் குழுமங்கள் பல, கனடாவின் முன்னைய குடிவரவுக் கொள்கையால் வரலாற்று அநீதிகள் சிலவற்றுக்கு உள்ளாயின. இவை இன்று கனடாவிலும், கியுபெக் மாகாணத்திலும் சமூக வாழ்வில் தம்மை வெற்றிகரமாக இணைத்துக் கொள்வதிலும் பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கியுள்ளன. மறுபுறத்தில் கனடா நாட்டின் ஆங்கிலம் பேசுவோரும், பன்மைத்துவம் பற்றிப் பேசப்படுகின்றதேயன்றி, நாட்டில் ஒற்றுமையை வளர்க்கும் திட்டங்கள் இல்லையே? சமுதாய ஒற்றுமையும் ஐக்கியமும் இல்லாமல் போகிறதே என்று கவலைப்படுகின்றனர். தனிநபர்களை சமுதாயத்துடன் ஒட்டவைக்கும் அம்சம் இங்கு இல்லையே. வித்தியாசங்களைப் போற்றும் இந்த நாட்டில் ஐக்கியத்திற்கான அடிப்படை என்று என்ன உள்ளது என்று கேள்வி எழுப்புகின்றனர். கனடா நாட்டு மக்கள் தமக்கிடையே உள்ள வித்தியாசங்களைக் கையாள்வதில் வெற்றிகண்டுள்ளனர், அதற்கான காரணம் அந்நாட்டில் சாதகமான பல விடயங்கள் இருப்பதுதான் என்று கிம்லிக்கா (Kymlicka) என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். சமூக உட்கட்டமைப்புக்கள் நன்றாக வியாபித்து வளர்ச்சியுற்று இருத்தல், உற்பத்தி விளைதிறன் உயர்வாக உள்ள பொருளாதார முறை இருத்தல், கல்வி விருத்தி உயர்மட்டத்தில் இருத்தல், நட்பு நாடான ஐக்கிய அமெரிக்கா அயலில் இருத்தல், ஜனநாயகப் பாரம்பரியத்தையும், பண்பாட்டையும் நெடுங்காலமாகப் பேணிவரும் நாடாக இருத்தல் என்பன கிம்லிக்கா கூறும் சாதகமான விடயங்களாகும். இச்சாதகமான விடயங்கள் பெரும்பாலான வளர்ச்சியடைந்துவரும் நாடுகளில் இல்லை. ஐரோப்பாவினதும் ஐக்கிய அமெரிக்காவினதும் எல்லைகளில்

மூன்றாம் உலகம் உள்ளது. கனடா எந்தவொரு மூன்றாம் உலக நாட்டையும் எல்லையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அதனால் கனடாவில் குடிவரவு பற்றிய பிரச்சினை ஒப்பீட்டளவில் பெரிய சவாலாக அமையவில்லை.

இந்த அத்தியாயத்தில் கனடாவின் விசேட இயல்புகள் சிலவற்றையும் அங்குள்ள வித்தியாசமான நிலைமைகளையும் ஆராய்வோம். மொழி, பிரதேசம், பழங்குடி மக்களுடனான உறவுகள், பன்மைத்துவ இயல்புகளைக் கொண்ட குடியேறிகளை கனடா ஏற்றுக் கொள்வதனால் எழும் சிக்கல்கள் ஆகியனவும் விளக்கப்படும். இவற்றை விளக்குவதன் மூலம் நிறுவன அமைப்புக்கள், பொதுக் கொள்கை, அரசியல் நடைமுறை என்பன கனடாவின் சமஷ்டி முறையில் எவ்விதம் அமைந்துள்ளன என்பதனைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். முதலில் மொழிகள் என்ற விடயத்தையும், கனடா இருமொழிகள் வழங்கும் நாடாக இருப்பதையும் எடுத்துக் கூறுவோம்.

பிரஞ்சு ஆங்கிலமும்

பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர், ஆங்கிலம் பேசுவோர் என்ற இரு தேசிய இனங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொண்ட அரசியல் ஒழுங்கமைப்பே கனடா என்ற தேசத்தின் உருவாக்கத்திற்கு காரணமாக இருந்த வரலாற்று நிகழ்வாகும். 1759 ஆம் ஆண்டில் அப்பிரஹாம் பள்ளத் தாக்கில் (Plains of Abraham) நிகழ்ந்த போரில் பிரித்தானியா வெற்றி பெற்றது. பிரித்தானியாவிற்கும் பிரான்சுக்கும் ஏழாண்டுகளாக நடைபெற்ற போரின் முடிவில் 1763 இல் பரிஸ் உடன்படிக்கை (Treaty of Paris) ஏற்பட்டது. பிரித்தானியாவிற்குக் கிடைத்த இந்த வெற்றி பிரஞ்சு - கனடிய உறவுகளில் இன்று வரை எதிரொலித்த வண்ணம் உள்ளதோடு, கனடாவின் வரலாறு பற்றிய விளக்கத்தில் முக்கியம் பெறும் நிகழ்வாகவும் உள்ளது. 1763 இல் பிரித்தானிய அரசு பிரகடனம் ஒன்றை வெளியிட்டு, கனடாவின் பழங்குடி மக்களின் நம்பிக்கைப் பொறுப்பாளர் என்ற கடமைப் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டது. 1774 இல் பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் குயுபெக் சட்டம் (Quebec Act) என்ற சட்டத்தை இயற்றியது. இந்தச் சட்டத்தின் பயனாக ஒன்டாரியோவும், அமெரிக்காவின் மத்திய மேற்குப் பகுதி என

இன்று கூறப்படும் பிரதேசமும், கனடாவுடன் இணைக்கப்பட்டன. இச்சட்டத்தின் பயனால் நோமன் கத்தோலிக்க மதம் கனடாவில் பின்பற்றப்படுதலும், பிரஞ்சு சிவில் சட்டம் பிரயோகமாதலும் உறுதிசெய்யப்பட்டன.

1759 வெற்றியைத் தொடர்ந்து கனடாவுக்குள் அலை அலையாக குடியேற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. குயுபெக் பகுதியின் தோற்பொருள் வர்த்தகத்தை பிரித்தானிய வர்த்தகர்கள் தம் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தனர். இதன் பின்னர் அமெரிக்கா சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக மாறியபோது ஏற்பட்ட புரட்சியின் போது பிரித்தானியாவிற்கு விசுவாசமாக இருந்த ஆங்கிலேயர்கள் கனடாவிற்குள் தஞ்சம் புகுந்து அங்கு குடியேறினர். அதனால் ஆங்கிலம் பேசுவோர் சனத்தொகை அதிகரித்தது. ஒன்டாரியோவிலும், இன்று அத்திலாந்திக் மாகாணங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பகுதிகளிலும் ஆங்கிலம் பேசுவோர் குடியேற்றங்கள் அதிகரித்தன. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அயர்லாந்தில் ஏற்பட்ட உருளைக்கிழங்குப் பஞ்சம் காரணமாக ஐரிஷ்காரர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறிக் கனடாவில் குடியேறினர். இதேபோன்று ஸ்கொட்லாந்தின் உயர் நிலங்கள் விவசாயப் பண்ணைகளை அமைப்பதற்காக பயன்படுத்தியபோது அங்குள்ள ஸ்கொட்லாந்தியர் வெளியேறிக் கனடாவில் குடியேறினர். இவ்விதமாக கனடாவின் குடிப்பரம்பலில் பிரித்தானிய தொடர்புடைய குடியேறிகள் தொகை அதிகரித்தது. இதன் பின்னர் கனடாவின் மேற்குப் பகுதியின் விஸ்தரிப்பு நிகழ்ந்த போது கிழக்கு ஐரோப்பியர்கள், சீனர்கள், யப்பானியர் ஆகியோரும் பிறரும் கனடாவில் குடியேறலாயினர். இவ்வாறான குடியேற்றமும், சனத்தொகை மாற்றமும் தொடர்ந்து ஏற்பட்டது.

1867 இல் கனடா 'கொன்பெடரேசன்' ஆகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டபோது அங்கு பிரித்தானியர்கள் 60.5 வீதமாகவும் பிரஞ்சுக் காரர்கள் 31.1 வீதமாகவும் காணப்பட்டனர். இவ்வாறாக மொத்த சனத்தொகையின் 92 வீதத்தினராக ஆங்கிலம் பேசுவோர், பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் என்ற இரு பிரிவினரும் விளங்கினர். அக்காலத்தில் கனடாவில் இருந்த ஏனைய குடியேறிகளில் பெரும்பான்மையினர் கிழக்கு ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்தவர்களாய் இருந்தனர். குறிப்பாக யேர்மனியர்கள் அதிகளவில் இருந்தனர். அக்காலப் புள்ளி விபரங்

களின்படி மொத்த சனத்தொகையில் 6.9 வீதம் கிழக்கு ஐரோப்பியக் குடியேறிகளாகவும் 0.7 வீதம் கனடாவின் பழங்குடிகளாகவும் மீதமுள்ள 0.7 வீதத்தினர் வேறு தேசங்களின் குடியேறிகளாகவும் இருந்தனர்.

சனத்தொகையில் ஏற்பட்ட மேற்கூறிய மாற்றங்கள் கனடாவில் அடிப்படை மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தன. முதலாவதாக, மொத்த சனத்தொகையில் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோரின் வீதாசாரம் குறைந்தது. இரண்டாவதாகப் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் குயுபெக்கின் எல்லைக் குள்ளே செறிந்து வாழ்பவராக இருந்தனர். இது ஒரு தற்செயல் போக்கல்ல. இது பொதுக்கொள்கையொன்றின் விளைவு என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியம். இது பற்றிப் பின்னர் குறிப்பிடுவோம்.

கனடா என்னும் பரிசோதனையின் மிகவும் சிக்லான பிரச்சினை மூலமாக பிரஞ்சு மொழிபேசும் கனடா மக்களுக்கும், கனடாவின் பிறமக்களுக்கும் இடையிலான பிளவு இருந்துவந்துள்ளது. இன்று கனடாவின் சனத்தொகையின் காற்பங்கினராக பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் உள்ளனர். குயுபெக்கின் பிறப்பு வீதமும், அங்கு குடியேறுவோர் வீதமும் குறைவாக இருப்பதால் குயுபெக் பகுதியின் சனத்தொகை விகிதம் மேலும் குறைந்து செல்கிறது. பிரஞ்சு மொழிபேசுவோரில் 80 வீதத்தினர் குயுபெக் பகுதியிலேயே வதிகின்றனர். அங்கு மொத்த சனத்தொகையின் 85 வீதத்தினர் பிரஞ்சுமொழி பேசுவோராகவும் உள்ளனர். நியு பிரண்ஸ்விக் மாநிலத்தில் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் மொத்த சனத்தொகையின் மூன்றில் ஒரு பங்கினராய் உள்ளனர். குயுபெக் - ஒன்டாரியோ எல்லையை ஒட்டி ஒரு நீளமான துண்டு போன்ற இடப்பரப்பில் பிரஞ்சு மொழியினர் வாழ்கின்றனர். கனடாவின் ஏனைய பகுதிகளில் பிரஞ்சு மொழியினரின் பிரசன்னம் மிகக் குறைவு. அப்பகுதிகளில் ஆங்கில மொழியுடன் விரைவாக உள்ளீர்க்கப்படும் சனத்தொகையில் பிரஞ்சுமொழியினரும் ஒரு பகுதியாக உள்ளனர். குயுபெக்கிற்கு உள்ளேயும், அதற்கு வெளியேயும் கனடாவின் பிறபகுதிகளிலும் பல மொழிகளைப் பேசுவோர் உள்ள போதும் கனடாவின் மொழி அடிப்படையிலான வேற்றுமை, குயுபெக் - கனடாவின் பிறபகுதிகள் என்ற புவியியல் இருமைத் தோற்றத்தைக் கொண்டுள்ளதைக் காணலாம். குயுபெக்கின் பிரஞ்சுமொழி பேசுவோர்

அனைவரிடமும் பிரஞ்சு என்ற அடையாள உணர்வு ஆழமாக உள்ளது. அவர்களில் தனிநாட்டை அல்லது தனித்த இறைமையைக் கோருவோர், சமஷ்டி ஆதரவாளர் என்ற இரு பிரிவுகள் இருந்தாலும் யாவரும் பிரஞ்சு என்ற அடையாள உணர்வாலும், குயுபெக் ஒரு தனித்த தேசியம் (Nation) என்ற உணர்வாலும் ஒன்றுபட்டவர்களாய் உள்ளனர். பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் தனித்த ஒரு தேசிய இனமா இல்லையா என்ற விவாதம் குயுபெக்கிற்குள் நடைபெறுவதாகக் கொள்ள முடியாது. தனித்துவமான பிரஞ்சுத் தேசியம் அல்லது தேசிய இனமான குயுபெக்கியர் சுதந்திர நாடாகப் பிரிந்துபோக வேண்டுமா அல்லது கனடாவுக்குள்ளேயே தொடர்ந்து இருப்பதனால் அதன் தனித்துவம் பாதுகாக்கப்படுமா என்ற விவாதமே அங்கு நடைபெறுகிறது. இருந்தபோதும் குயுபெக்கின் பெரும்பான்மையினர் கனடா தேசத் தோடு வலுவான, நேர்முறையான பிணைப்பையும் பற்றுதலையும் கொண்டுள்ளார்கள். இதனால் தான் பிரஞ்சு பேசும் மக்களின் சுதந்திர வேட்கை (இறைமை பற்றிய வேட்கை) கனடா வோடு தொடர்ந்தும் பங்குடமை (Partnership) நீடிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் என்ற இரண்டு உணர்வுகளும் ஒருங்கே காணப்படுகிறது.

வரலாற்றுப் பின்னணி

முதன் முதலில் கனடாவிற்குள் கால்பதித்த ஐரோப்பியர்கள் என்றால் அது பிரஞ்சுக்காரர்களே என்று கூறவேண்டும். யுத்தம் ஒன்றின் முடிவில் 1759 இல் வடஅமெரிக்காவிற்கான உரிமையை பிரான்ஸ் பிரித்தானியாவிற்கு விட்டுக்கொடுத்தது. இதன் பின்னர் பிரஞ்சுக்காரர்களிற்கும், பிரித்தானியாவிற்கும் பல இணக்கப்பாடுகள் ஏற்பட்டன. விட்டுக்கொடுப்புக்களும் நிகழ்ந்தன. பிரித்தானியர்கள் கனடாவின் கியுபெக் மக்களின் சில உரிமைகளைத் தயக்கத்தோடு, விட்டுக்கொடுக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. கியுபெக்கியர்கள் தமது மதமாகிய கத்தோலிக்கத்தை பின்பற்றலாம், தமது மொழியைப் பேணலாம், அவர்களுக்கென்றே உரியதான நில உரிமை முறையை (Seigniorial System of Land Tenure) தொடரலாம், அவர்களுக்குரியதான சிவில் சட்டமுறையைத் தொடரலாம் என்பன கியுபெக் மக்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உரிமைகளாகும். கியுபெக்கியர்களின் இந்த உரிமைகள்

கணிப்பைப்பெற்ற காலகட்டத்தில் கனடாவில் இன்னொரு அரசியல் போக்கும் காணப்பட்டது. கனடாவின் வட மாநிலங்களிலும், தென்மாநிலங்களிலும் மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்ட ஜனநாயக அரசியல் முறைக்கான இயக்கம் தொடங்கியது. 1837 - 1838 காலத்தில் கிளர்ச்சிகள் வடக்கு, தெற்கு பகுதிகளில் நிகழ்ந்தன. இதன் பயனாக 'பிரித்தானிய மாதிரியை' ஒத்ததான அரசியல் முறை வளர்ச்சிபெற்றது. கனடாவிற்கு 'பொறுப்பாட்சியுடைய அரசாங்கம்' (Responsible Government) வழங்கப்பட்டது. கனடாவின் ஆளுநர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சட்டசபைக்குப் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவராக ஆகினார்.

19 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக கனடாவில் பிரஞ்சுக்காரர் - ஆங்கிலேயர், கத்தோலிக்கர் - புரட்டஸ்தாந்தியர் என்ற முறுகல் நிலையும் நெருக்கடிகளும் தொடர்ந்தன. 1840 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானியா டர்ஹாம் பிரபுவை ஆணையாளராக நியமித்து விசாரணை அறிக்கை ஒன்றை பெற்றுக் கொண்டது. அந்த அறிக்கையில் டர்ஹாம் பிரபு 'கனடா என்ற அரசுக்குள் இரண்டு தேசியங்கள் (Two Nations) ஒன்றோடு ஒன்று போரிட்டவண்ணம் உள்ளன' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கனடாவில் வாழும் பிரஞ்சுக்காரர்கள், பிரித்தானியா குடியேறிகள் சமூகத்தோடு இணைக்கப்பட்டு உள்ளீர்க்கப்படுதல் (Assimilation) என்ற கொள்கையை டர்ஹாம் தம் அறிக்கையில் சிபாரிசு செய்திருந்தார். கனடாவின் எல்லாப் பகுதிகளையும் உள்ளடக்கிய காலனியின் கீழ் ஒன்றிணைந்த சட்டசபையை உருவாக்குதல், கனடாவிற்குள் பிரித்தானியர் குடியேற்றத்தை அதிகரித்தல், பிரித்தானியர்களின் உயர் விழுமியங்களிலும் பண்பாட்டிலும் (டர்ஹாம் பிரபுவின் கருத்தின்படி) பிரஞ்சுக்காரர்களுக்கு கல்வியை அளித்தல் ஆகியன அவரின் சிபாரிசுகளாக இருந்தன. ஐக்கிய கனடா மாநிலம் (United Province of Canada) ஒன்றை 1840 இல் பிரித்தானிய அரசு ஏற்படுத்தி, இந்த சிபாரிசுகளை நடைமுறைப்படுத்தியது. 1840 இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த இரட்டை நிர்வாகமுறை (பிரஞ்சு, ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழியினர் சமூகங்களைக் கொண்ட நிர்வாகம்) தோல்வியில் முடிந்தது. (இன்று பெல்ஜியம் நாட்டில் காணப்படுவதை ஒத்த இரட்டை நிர்வாக முறையாக இது இருந்தது.) நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டன. ஆங்கிலம் பேசுவோர்களின் குடிப்பரம்பல் மேற்கு

நோக்கிப் பரவத் தொடங்கியபோது 1840 இல் ஏற்படுத்தப்பட்ட (பிரஞ்சு - ஆங்கில மொழியினரின்) பங்குடமையில் விரிசல்கள் ஏற்படத் தொடங்கின.

பிரஞ்சு மொழிபேசும் மக்களின் தலைவர்களும் ஆங்கிலமொழி பேசுவோரின் தலைவர்களும் நெருக்கடிநிலையைத் தணிப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கூடி ஆலோசித்தனர். கனடாவில் பிரஞ்சுக்காரர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் வாழும் வெவ்வேறு பகுதிகள் என்று இரு அலகுகளை ஏற்படுத்த முடிவு செய்தனர். கனடாவின் கீழ்ப்பகுதி (Lower Canada) கியுபெக் மாநிலம் ஆகியது. இங்கு கத்தோலிக்கர்களான பிரஞ்சு மொழியினர் செறிந்து வாழ்ந்தனர். கனடாவின் மேற்பகுதி (Upper Canada) என்ற அலகு ஆங்கில மொழிபேசும் புரட்டாஸ்தாந்தியர் வாழும் ஒன்டாரியோவையும் பிறபகுதிகளையும் கொண்டதாய் இருந்தது. ஐக்கியப்பட்ட கனடா மாகாணம் (United Province of Canada) இவ்வாறாக தனது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டபோது அத்திலாந்திக் கனடா எனப்படும் வட அமெரிக்கப் பகுதிகளிலும், பசுபிக் கரையோரமாக அமைந்திருந்த பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவிலும் தமது எதிர்காலம் குறித்த பிரச்சினைகள் பற்றிய சிந்தனை வலுவடைந்தது. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் (USA) இராணுவ பொருளாதார மேலாதிக்கம், பிரித்தானியாவில் இருந்து கிடைத்து வந்த ஆதரவு குறைந்து செல்லுதல் ஆகியனவே இப்பகுதிகள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள். 1860களில் அத்திலாந்திக் கனடா, பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா ஆகியவை இணையும் செயற்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக 1867 ஆம் ஆண்டில் கனடாவின் 'கொன்பெடரேசன்' உருவானது. ஒன்டாரியோ (கனடாவின் மேற்பகுதி) குயுபெக் (கனடாவின் கீழ்ப்பகுதி) நோவா ஸ்கொட்டியா, நியூ பிரன்ஸ்விக் ஆகிய மாநிலங்கள் சேர்ந்த 'கொன்பெடரேசன்' ஆக இது அமைந்தது. கனடா தேசத்தை கட்டியெழுப்பும் செயல்முறை 1867 முதல் 1949 வரை தொடர்ந்தது. பல புதிய மாநிலங்கள் கனடாவுடன் இணைந்தன. 1949 இல் நியுபவுண்ட்லாந்தும், லபரடோரும் கனடாவுடன் இணைந்தன.

கனடாவின் சமஷ்டியின் வரலாறு 'பிரிந்து வேறாதல்' 'ஒன்றாக இணைதல்' என்ற இருவேறு செயல்முறைகளும் சமாந்தரமாகச் செயற்பட்ட தொன்றாகவே இருந்துள்ளது. சமஷ்டிச் சட்டம். 1867

ஆம் ஆண்டின் பரித்தானிய வட அமெரிக்கச் சட்டம் மூலம் அங்கு உருவாக்கப்பட்டது. அச் சட்டத்தின் முகப்பு வாசகத்தில் பின்வரும் விடயங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன:

1. பெரிய பிரித்தானியாவின் முடிக்குரிய டொமினியன் நாடாக கனடா விளங்குகிறது.
2. கனடா மாகாணம், நோவாஸ்கொட்டியா மாகாணம், நியூ பிரன்ஸ்விக் மாகாணம் என்பன கனடா சமஷ்டியில் இணைவதை விரும்பியுள்ளன.
3. ஐக்கிய இராச்சியத்தை (U.K) ஒத்த அரசியல் யாப்பினைக் கொண்டதாக கனடா இருத்தல் வேண்டும் எனவும் இவை விரும்புகின்றன.

ஐக்கிய அமெரிக்காவைப் போலன்றிக் கனடா பாராளுமன்ற முறையுடைய சமஷ்டியாகும் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

1867 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் கனடாவின் மக்கள் பிரிவினரின் இணக்கப்பாட்டால் உருவானதாகும். சேர். யோன் ஏ. மக்டொனால்ட் என்ற கனடா தேசத்து ஆங்கிலேயர் கனடா ஒரு 'கொன்பெடரேசன்' ஆக வேண்டும் என உழைத்தவர். ஆனால் கனடா காலப்போக்கில் ஒற்றையாட்சி நாடாக மலரும் என்பது அவரது நம்பிக்கையாக இருந்தது. கனடாவின் 'கொன்பெடரேசனில்' மத்திய அரசுக்கு அதிகளவு அதிகாரங்கள் இருந்தன, ஆதலால் அது 'கொன்பெடரேசன்' அல்ல உண்மையில் அது அரைகுறைச் சமஷ்டி (Quasi-Federal) ஆகும் என்ற கருத்தை சமஷ்டி பற்றிய ஆய்வாளர் கே.சி. வெயர் (K.C. Wheare) கூறியுள்ளார். 1867 இன் சட்டம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் சேர் யோன் மக்டொனால்ட் உடன் பேரம் பேசலிலும் உரையாடலிலும் ஈடுபட்ட குயுபெக் பிரதிநிதிகள் குயுபெக்கின் சுயாட்சியை உறுதி செய்வதற்கு சமஷ்டி அவசியமானது என்று கருதினர். (இப்பிரதிநிதிகளில் Georges - Etienne Cartier ஒருவர்) குயுபெக் பிரதிநிதிகள் 1867 இன் இணக்கப்பாடு கனடாவின் இரு தேசியக் குழுக்களிற்கிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட இரு தரப்பு உடன்பாடு (Dualist Compact) என்ற கருத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்தனர்.

கொன்பெடரேசன் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் உள்ள காலத்தில் ஒன்டாரியோவிலும், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மாநிலங்களான மனிடோபா, சஸ்கச்சுவன், அல்பேர்ட்டா, வடமேற்குப் பிரதேசம் (North - West Territories) ஆகியவற்றிலும் வாழும் பிரஞ்சு மொழிபேசும் மக்களின் மொழி உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. இவ்வாறான நடவடிக்கை பிரஞ்சுமொழி பேசும் மக்களிடையே குயுபெக் தவிர்ந்த பிற இடங்களில் தங்கள் தேசிய அடையாள உணர்வுக்கு மதிப்பு இல்லை என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. அவர்களின் தேசிய அடையாள உணர்வு கியுபெக் சார்ந்ததாக வளரலாயிற்று. இது முக்கிய வரலாற்றுத் திருப்பம். கியுபெக் தவிர்ந்த பிற மாநிலங்களில் பிரஞ்சுமொழி பேசுவோர் சனத்தொகை காற்பங் காகவோ அல்லது மூன்றில் ஒரு பங்காகவோ உயர்ந்திருக்குமானால் கனடாவின் மொழி உறவுகள் வித்தியாசமானதாய் இருந்திருக்கும். இதற்கு மாறாக பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் கியுபெக்கிலும் அதன் எல்லைப் பகுதிகளிலும் செறிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். பிற மாநிலங் களிலும் பிரஞ்சு மொழியினர் பரவி வாழ்ந்திருந்தாலும் கனடாவின் அரசியலிலும், வாழ்க்கையிலும் மொழி முக்கிய ஒரு விடயமாகவே இருந்திருக்கும். எனினும் மொழிப் பிரச்சினை தனிநாடாகப் பிரிந்து போதல் என்ற கோரிக்கையாக மாறியிருக்காது.

ட்றூடே (Trudeau) ஆட்சியில் கனடா மக்கள் யாவரும் சமத்துவ மானவர்கள் என்ற கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. கனடாவின் மத்திய அரசு நிறுவனங்களில் பிரஞ்சு மொழியினருக்கு கூடியளவு பிரதி நிதித்துவம் உள்ள வகையில் பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. நாடு முழுமையிலும் பரவியுள்ள மொழிச் சிறுபான்மையினருக்கு அரசியல் யாப்பு வழங்கும் பாதுகாப்புக்களை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சேவைகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்விதமாக மொழி உரிமைகளை பாதுகாக்கும் கொள்கைகள் 1969 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட உத்தியோக மொழிச்சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டது. இக்கொள்கை கள் பின்னர் 1982 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டு அரசியல் யாப்பு அங்கீகாரமும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. காலனித்துவ ஆட்சியின் எச்சங்களாக இருந்தவற்றை கனடாவின் அரசியல் சமூக வாழ்வில் இருந்து நீக்குவதற்கு இச்சட்டவாக்க, அரசியல் யாப்புத் திருத்த செயல் முறைகள் உதவின. அரசியல்

யாப்பினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், சமஷ்டி உயர்நீதிமன்றத்தினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டதுமான மக்களின் உரிமைகளும் சுதந்திரங் களும் பற்றிய சாசனம் (Charter of Rights and Freedoms) உருவானது. 'கனடாவின் உற்பத்தி' (Made in Canada) என்று சொல்லக்கூடிய அரசியல் யாப்பு திருத்தச் செயல்முறை ஒன்று உருவானது. ஆனால் குயுபெக் மக்களின் சுயாட்சிக் கோரிக்கைகள் கவனத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. குயுபெக்கின் அரசியல் தலைவர்களும் அரசியல் யாப்புத் திருத்தத் திற்குத் தமது ஒப்புதலை வழங்கவில்லை. இறைமையுள்ள தனிநாட்டை கோரியவர்கள், சமஷ்டிக்கு ஆதரவானவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி கியுபெக்கின் எல்லா அரசியல் தலைவர்களும் தமது ஒப்புதலை வழங்குவதை மறுத்தே வந்துள்ளனர்.

1960 கள் காலத்தில் கியுபெக்கின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனை யில் மூன்று போக்குகள் வெளிப்பட்டன. முதலாவது போக்கு இறைமையுள்ள தனிநாட்டை உருவாக்கும் இலட்சியம் கொண்டது. இத் தனிநாடு கனடாவின் சமஷ்டியுடன் ஓரளவுக்கு பிணைக்கப் பட்டதாகவும் இருக்கும் என்று இறைமை இலட்சிய நோக்கினர் கருதினர். இரண்டாவது போக்கு சமஷ்டி இலட்சியம் (Federalist Vision) ஆகும். சமஷ்டி இலட்சியத்தைக் கொண்டோர் அதிகாரம் முழுமை யாகப் பரவலாக்கம் செய்யப்படவேண்டும் கியுபெக் தனித்துவம் அங்கீகாரம் பெறுதல், கியுபெக் மக்களது தாயகமாக அது மலர்ச்சி பெறுதல், முதன்நிலை அரசாக கியுபெக் விளங்கவேண்டும், சமச்சீரற்ற சமஷ்டி (Asymmetric Federation) தேவை என்பன போன்ற கருத்துக்களை உடையவர்களாக இவ்விரண்டாம் பிரிவினர் விளங்கினர். இதனை புதுப்பிக்கப்பட்ட சமஷ்டிவாதம் (Renewed Federalism) என்று கூறலாம். மூன்றாவது போக்கு (முன்னாள் பிரதமர்) ட்றூடேயின் இலட்சியம்; என்று அழைக்கப்படக்கூடிய கனடா தேசம் முழுமையையும் தழுவினதான மொழிச் சம உரிமைக் (Pan - Canadian Linguistic Equality) கொள்கையாகும். முதலாவது இலட்சியம் இன்னும் அடையப்பட வில்லை. இரண்டாவது இலட்சியம் இன்னும் அரசியல் யாப்பு அங்கீகாரத்தைப் பெறவில்லை. மூன்றாவது இலட்சியம் அரசியல் யாப்பில் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இருந்துபோதும் குயுபெக்கிற்கு வெளியே

பிரஞ்சு மொழியின் உபயோகம் பற்றிய பிரச்சினைகள் தொடர்வதை இச்சட்டத்தினால் தடுக்கமுடியவில்லை.

கியுபெக்கிற்கு வெளியே தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பான அரசியலில் வெவ்வேறு போக்குகள் உள்ளன.

1. கனடாவின் ஆங்கில மொழி பேசுவோரில் சிலர் பிரிவினைக் கோரிக்கை பற்றிப் பரிசீலிப்பதற்கும், ஆலோசிப்பதற்கும் தயாராக உள்ளனர். இருப்பினும் கியுபெக் தனித்துவமான அந்தஸ்தைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமா என்பதில் கருத்தொற்றுமை அவர்களிடம் இல்லை.
2. முறைசாரா வகையிலான சமச்சீரின்மையை (Informal, de facto asymmetry) சகித்துக் கொள்ளவும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் பலர் தயாராக உள்ளனர். ஆனால் அதனை யாப்புத் திருத்தம் மூலம் முறைசார் சமச்சீரின்மையாக (Formal Constitutional Asymmetry) மாற்றுவதற்குப் பரவலான எதிர்ப்பு உள்ளது.
3. கனடா தேசம் முழுமைக்குமாக உத்தியோக மொழிகளாக இருமொழிகள் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கு (Official Bilingualism) எதிர்ப்பு உள்ளது.

கியுபெக் மாநிலத்தவர்களின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் கோரிக்கைகளைப் பின்பற்றி பிற மாநிலங்களிலும் தமக்கும் அதிகாரங்களை மேலும் பிரித்துக் கொடுக்கவேண்டும், அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் வேண்டும் போன்ற கோரிக்கைகள் எழுந்துள்ளன. இரண்டாம் உலக யுத்த முடிவில் பெருமந்தம் (1930கள்) ஏற்பட்டபோது அனுபவித்த கஷ்டங்கள் மக்களின் நினைவில் இருந்தன. அக்காலத்தில் மாநில அரசுகள் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் தோல்வி கண்டன. யுத்தத்தின் பின்னரான காலத்தில் சர்வதேச ரீதியாக பொருளாதார வளர்ச்சியில் காட்டப்பட்ட கரிசனையும், தம்நாட்டை சமூகநல அரசாக (Welfare State) மாற்றும் எண்ணமும் ஆங்கிலம் பேசும் கனடா மக்களிடம் தோன்றியபோது அவர்கள் பலம் பொருந்திய மத்திய அரசாங்கம் தேவை எனக் கருதலாயினர். குயுபெக் தவிர்ந்த பிற மாநிலங்களின் மக்களும் சமஷ்டி அரசின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்க முன்வந்தனர். சமஷ்டி அரசும், மாநில அரசுகளும் கூட்டாகச்

சேர்ந்து அபிவிருத்தித் திட்டச் செலவுகளைத் தம்மிடையே பகிர்ந்து கொள்ளும் முறையிலான செயல்திட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டன. தலைநகர் ஓட்டாவாவில் உள்ள சமஷ்டி அரசு இவ்வாறு நிதிமுதலீடு என்ற சலுகையைக் காட்டி மாநிலங்களின் அலுவல்களில் தலையிடத்தொடங்கியது. 1970களில் நிலைமை மாறியது. மாநில அரசுகள் தம் அலுவல்களில் சமஷ்டி அரசு தலையிடுவதை விரும்ப வில்லை. மாநிலங்களின் செலவுகள் அதிகரித்தன. கனடா ஒரு சமூகநல அரசாக மாறும்செயல் திட்டம் நிறைவேறியது. இக்கட்டத்தில் சமஷ்டி மாநில உறவுகளில் சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகள் மேற்கிளம்பின. உதாரணமாக எரிசக்தி (Energy) பற்றிய பிரச்சினைகளைக் குறிப்பிடலாம். மாநிலங்களின் அரசு - சமஷ்டி அரசு என்ற இரு நிலைகளில் சமத்துவம் உள்ளதே அல்லாமல், சமஷ்டி அரசு 'எசுமான்' நிலையில் உள்ளது, அதற்குப் பணிந்து போகும் நிலையில் மாநிலங்கள் உள்ளன என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மாநிலங்கள் விருப்பம் கொள்ளவில்லை. 1970களில் பொதுசன அபிப்பிராயம் அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்குச் சார்பாகத் திரும்பியது. கியுபெக் மாகாணத்தில் சுயாட்சிக் கோரிக்கை வலுவடைந்தது, பிற மாநிலங்களை விட தமக்கு கூடிய அதிகாரங்களுடைய அரசு - அதாவது சமச்சீர் சமஷ்டி வேண்டும் எனவும் அவர்கள் கோரினர். ஆனால் பிறமாநிலங்களில் வேறுபட்ட கோரிக்கைகள் எழுந்தன. சில மாநிலங்கள் கூடிய அதிகாரங்களைக் கேட்டன. மாநில அதிகாரம் கூட்டப்படவேண்டும் என்றும் 'நாம் வெளியே நிற்பதையே விரும்புகிறோம்' (We Want Out) என்னும் கோரிக்கையை முன்வைத்தன. சில மாநிலங்கள் எமக்கு, மத்தியில் உள்ள பிரதிநிதித்துவம் போதாது, 'எம்மை உள்ளே விடுங்கள்' (We Want in) என்று கேட்டன. கியுபெக்கில் எழுந்த சுயாட்சிக் கோரிக்கைக்குச் சமாதரமான போக்குகள் பிற மாநிலங்களிலும் வளர்ச்சியுற்றதைக் காணலாம். சமஷ்டி அரசு என்ற பலமிக்க கோலியாத் (Goliath) இராட்சதனுக்கு எதிராக மாநிலங்கள் என்ற குள்ளர்கள் தமது சுயாட்சி, தனித்துவம் என்ற கோரிக்கைகளை முன்வைக்கலாயினர்.

கியுபெக்கிற்கு தனியாட்சி உரிமையைக் கோரும் Parti Quebecois 1968இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இக்கட்சி 1976 இல் முதன்முதலாக தேர்தலில் வெற்றிபெற்றது. இதன் பின்னர் கியுபெக் கட்சியும்,

தாராண்மைக் கட்சியும் (Liberal Party) மாறி மாறி ஆட்சியைப் பிடித்தன. தாராண்மைக் கட்சியினர் சமஷ்டிவாதிகளாக இருந்தனர். கியுபெக் கட்சி தமது ஆட்சிக்காலத்தில் 1930 இல் ஒரு தடவையும், பின்னர் 1995 இலும் சர்வசன வாக்கெடுப்பை கியுபெக்கில் நடத்தியது. சுதந்திர கியுபெக் அரசை நிறுவுவதற்கு வாக்களிக்கும்படி மக்கள் வேண்டப் பட்டனர். 1995 ஆம் ஆண்டில் சுதந்திர கியுபெக்கிற்கான 'ஆம்' வாக்குகள், 'இல்லை' வாக்குகளைவிட 50,000 குறைவாக கிடைத்ததால் 1 வீதத்திலும் குறைந்த வாக்கு வித்தியாசத்தால் சுதந்திர கியுபெக் கோரிக்கை தோல்வியுற்றது.

கனடாவில் அரசியல் யாப்பு திருத்தம் பற்றிய பேரம் பேசல்கள் 1960களில் ஆரம்பித்தன. 1971 ஆம் ஆண்டில் விக்டோரியா சாசனம் (Victoria Charter) நிறைவேற்றப்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இருந்தன. இருப்பினும் கியுபெக் மாநிலத்தின் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடியனவாய் சாசனம் அமையவில்லையாதலால் அது நிறைவேற்றப்படவில்லை. 1979 இல் மீண்டும் பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்கின. கனடாவின் யாப்பு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்ற வேறுபட்ட நோக்குகள் இப்பேச்சுவார்த்தைகள் ஊடாக வெளிப்பட்டன. அவ்வாண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் சமஷ்டி - மாநில மாநாடு நடைபெற்றபோது ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படும் கருத்துக்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன. இதன் பின்னர் சமஷ்டி அரசு, அரசியல் யாப்பு ஒன்றை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தது. மாநிலங்களின் சம்மதம் இதற்கு கிடைக்காத காரணத்தால் உயர்நீதிமன்றம் இதன் நிறைவேற்றத்தைத் தடைப்படுத்தியது. இறுதியில் சமஷ்டி அரசும் ஒன்பது மாநிலங்களும் ஒப்புதல் அளித்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1982 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டம் (Constitution Act, 1982) என்று அழைக்கப்படும் இச்சட்டத்திற்கு குயுபெக் மாநிலத்தின் சம்மதம் கிடைக்கவில்லை.

கியுபெக் மாநிலத்திற்கும் ஒட்டாவா நகரில் உள்ள சமஷ்டி அரசுக்கும் இடையில் நெருக்கடியும் முறுகல் நிலையும் தொடர்ந்தது. ஒட்டாவாவில் கன்சுவேட்டிக் கட்சி ஆட்சி அமைத்தபோது 'குயுபெக் மாநிலத்தை எமது குடும்பத்துக்குள் கொண்டுவருவோம்' (Bring Quebec back into Constitutional Family) என்று புதிய அரசாங்கம் முன்வந்தது.

இதன் பயனாக மீசுலேக் ஒப்பந்தம் (Meech Lake Accord, 1987) நிறைவேறியது.

- i. கியுபெக்கினை தனித்துவம் மிக்க சமூகமாக ஏற்றல்
- ii. சமஷ்டி அரசின் நிதிச்செலவுகள் அதிகாரம் பற்றிய பிரச்சினைகள், அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தம் தொடர்பான வீட்டோ அதிகாரம், குடிவரவு, உயர்நீதிமன்றத்திற்கு நீதிபதிகளை நியமித்தல் ஆகிய விடயங்கள் என்பன மீசுலேக் ஒப்பந்தத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. சமஷ்டி அரசாங்கமும், மாநில அரசாங்கங்களும் ஆரம்பத்தில் ஒப்பந்தத்தை ஏற்றன. அதன் பின்னர் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்பு கீழ் மட்டங்களில் இருந்து உருவானது. உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் பற்றிய சாசனம், சமஷ்டி அரசாங்கம் ஆகியவற்றை ஒப்பந்தம் பலவீனப்படுத்தும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றதால் மாநில அரசுகளிடமிருந்து இணக்கத்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. இதன் பின்னரும் 1992 ஆம் ஆண்டில் சார்லொட்ரவுண் ஒப்பந்தம் (Charlotte Town Accord) ஏற்படுத்தப்பட்டு தீர்வு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இத்தடவை பேச்சுவார்த்தை நிகழ்ச்சி நிரல் விரிவாக்கப்பட்டது. குயுபெக் மட்டுமல்லாமல் பிற மாகாணங்களின் பிரச்சினைகளும் நிகழ்ச்சி நிரலில் சேர்க்கப்பட்டன. பழங்குடி மக்களின் தலைவர்களும் பேச்சுவார்த்தை மேசையில் அமர்ந்து பங்கேற்றனர். பரவலான பொதுமக்கள் பங்கேற்பும் இச்செயல்முறையில் இருந்தது. நாடளாவிய ரீதியில் சர்வசன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டபோது ஒப்பந்தம் ஏற்கப்படாமையால் தோல்வியடைந்தது. கனடாவின் மக்கள் தமது வேற்றுமைகளுக்கான தீர்வைக் காணக்கூடிய அரசியல் யாப்பை உருவாக்குவதில் மீண்டும் ஒரு தடவை தோல்வியைத் தழுவினர். 1992 இன் பின்னர் கியுபெக் மக்களும், கியுபெக் மாநிலத்திற்கு வெளியே உள்ளோரும் அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் அல்லாத வேறு தீர்வு முயற்சிகளையும் பற்றிச் சிந்தித்தனர். முக்கியமான பிரச்சினைகள் பற்றிக் கருத்தொற்றுமையை பெறுதல் இலகுவாக இருந்தபோதும், தாம் ஏற்றுக் கொண்ட விடயங்களைப் பொருத்தமான வகையில்

எழுத்தில் வரைவது குறித்து ஒற்றுமை ஏற்படவில்லை அடிப்படையான பொதுவிழுமியங்கள் இருபகுதியினராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டபோதும் அவர்கள் அரசியல் யாப்பின் மொழி, அதன் வாசகங்கள் எப்படி இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் ஒற்றுமையை எட்டவில்லை. கனடாவின் ஐக்கியத்தை பாதுகாப்பதற்கு உரிய வழிவகைகள் எவை? கியுபெக்கை தனித்த சமூகமாக அல்லது தேசியமாக (Nation) ஏற்றுக்கொள்வதா? அல்லது கியுபெக்கிற்கு வெளியே பிறமாநிலங்களில் வாழும் பிரஞ்சுக்காரர்களை அந்தந்த மாநிலங்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றிணைய வைத்து, அவர்களுக்கும் கியுபெக்கிற்கும் இடையிலான உறவைப் பலவீனப்படுத்துவதா சமஷ்டி நிறுவனங்களில் அவர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிப்பது நல்லதா? என்பன போன்ற விடயங்கள் கனடாவில் விவாதிக்கப்பட்டன. இந்த விவாதங்கள் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் அதிகாரப் பரவலாக்கல் பற்றியும், ஸ்பெயின் நாட்டில் சுயாட்சி பற்றியும் எழுந்த விவாதங்களை ஒத்தவையாக இருந்தன.

பிரிவினை பற்றிக் கனடாவின் உயர் நீதி மன்றம் 1998ஆம் ஆண்டில் கூறிய விளக்கம் அரசியல் யாப்பு நோக்கில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. 1995ஆம் ஆண்டில் சர்வசனவாக்கெடுப்பில் கியுபெக் பிரிவினை தோல்வி கண்டபின்னர் சமஷ்டி அரசாங்கம் கனடாவின் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு விளக்கம் கேட்டு மனு வொன்றைச் சமர்ப்பித்தது. கனடாவில் இருந்து தன்னிச்சையாகவே பிரிந்து செல்லும் உரிமையை கனடாவின் சட்டமோ அல்லது சர்வதேச சட்டமோ அனுமதிக்குமா என்பதே நீதிமன்றக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வினா வாகும். நீதிமன்றம் மிகுந்த கவனத்தோடும் நடுநிலையோடும் விளக்கம் கொடுத்தது அவ்விளக்கம் பின்வருமாறு:

- (1) கனடாவின் எழுதப்பட்ட யாப்பில் பிரிந்து போவதற்கான கியுபெக்கின் உரிமை சொல்லப்படவில்லை.
- (2) சர்வதேச சட்டத்தின் படி பிரிந்து போகும் உரிமையைக் கோருவதற்கு கியுபெக்கியருக்கு உரிமை இல்லை. ஏனெனில்

அவர்களைச் சுரண்டப்பட்ட மக்கள் (Exploited People) என்று கூற முடியாது.

- (3) மேற்குறித்த இரு காரணங்களினாலும் தன்னிச்சையாக அல்லது ஒரு தலைப்பட்சமாக பிரிந்து போவதற்கு கியுபெக்கிற்கு உரிமை இல்லை. வெளிப்படையாக அவ்வுரிமை பற்றிய குறிப்பு அரசியல் யாப்பில் இல்லை.
- (4) மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்ட பின்னர் கனடாவின் அரசியல் யாப்பின் அடிப்படைகளை ஆராயும் போது கியுபெக் மக்கள் பிரிவினையை ஐயம் திரிபற்ற தெளிவான ஒரு கேள்வியின் படி (a clear question) தெளிவானபெரும்பான்மை (Clear Majority) வாக்குகளால் ஆதரித்து முன்வைப்பார்களானால் நிச்சயமாக கனடா சமஷ்டியின் பங்காளர்களுக்கு ஒரு கடப்பாடு (Obligation) எழும். அதாவது ஒரு புதிய ஒப்பந்தத்திற்கு வருவதற்கான கடப்பாடு தோன்றும்.
- (5) ஆதலால் கனடா தேசம் பிரிபடக் கூடியது.

உயர்நீதிமன்றத்தின் இத்தீர்ப்பு மிக முக்கியமானது.

இத்தீர்ப்பின்படி உலக நாடுகளுக்குள்ளே பிரிந்துபோவதற்கான உரிமையை அங்கீகரிக்கும் ஒரே ஒரு நாடு என்ற கணிப்பை கனடா பெற்றுள்ளது. ஆனால் இது முக்கியமான சில நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் உள்ள உரிமை என்பதையும் கவனித்தல் வேண்டும். சமஷ்டிவாதம் (Federalism) ஜனநாயகம், அரசியல்யாப்புவாதம் (Constitutionalism) சட்டத்தின் ஆட்சி (Rule of Law) சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை மதித்தல் என்பன அந்நிபந்தனைகள் ஆகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட 'ஐயம்திரிபற்ற தெளிவான ஒரு கேள்வி' (a clear question) தெளிவான பெரும்பான்மை (Clear Majority) என்ற இரண்டு சொற்றொடர்களிலும் வரும் 'Clear' என்ற சொல் எதனைக் குறிப்பிடுகின்றது என்பதை நீதிமன்றம் 'தெளிவாக' வரையறை செய்யவில்லை.

நீதிமன்றின் மேற்குறித்த தீர்ப்பு இரு பகுதியினரும் எதிர் காலத்தில் எவ்வகையில் செயற்பட வேண்டும் என்பது பற்றிய உரையாடலை ஆரம்பிப்பதற்கான தூண்டுதலை வழங்கியது என்றே

கொள்ள முடியும். ஆனால் அது நிகழவில்லை. மாறாக சமஷ்டி அரசாங்கம் 'தெளிவுபடுத்தல் சட்டம் 2000' (Clarity Act 2000) என்னும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தது. இச்சட்டம் சர்வசன வாக்கெடுப்புக் கான கேள்வியை சமஷ்டிப் பாராளுமன்றம் மட்டுமே தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் உடையது என்றும் சர்வசன வாக்கெடுப்பின் முடிவு தெளிவானதா என்பதையும் அதுவே தீர்மானிக்கும் என்றும் குறிப்பிட்டது. கியுபெக் அரசாங்கம் வேறு ஒரு சட்டத்தை இயற்றியது. அச்சட்டம் கியுபெக்கின் தேசிய சட்டசபை எக்கேள்வியையும் பரிசீலித்துத் தீர்மானிக்கும் உரிமை உடையது என்றும், சர்வசன வாக்கெடுப்பின் படி 50 வீதம் ஒருவாக்கு என்ற பெரும்பான்மை முடிவு எடுக்கப்போதுமானது என்று குறிப்பிட்டது.

இன்று கனடாவில் வாழ்க்கை சுமுகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. 1960கள் முதல் 1990கள் வரை நிலவிய பிரச்சினைகள் 21ஆம் நூற்றாண்டின் முதற்பத்தாண்டில் தணிந்துள்ளன. எந்தவொரு குழுவினதும் அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலிலும் அரசியல் யாப்புச் சீர்த்திருத்தம் எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இருப்பினும் 2006 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் கனடா அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் (பொது மக்கள் அவை) ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது, இதன்படி கியுபெக் ஒரு தனித்துவமான சமூகம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அத்தோடு எந்தவொரு யாப்புத் திருத்தமும் கியுபெக்கினதும், வேறு மூன்று மாநிலங்களதும் சம்மதம் இன்றி நிறைவேற்றப்படமாட்டாது எனவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. கனடாவிற்குள் சமூகவியல் அர்த்தத்தில் கியுபெக் ஒரு தேசியம் (a nation) ஆகும் என்றும் தீர்மானம் உறுதி செய்தது.

பன்மைப் பண்பாடுகளை முகாமை செய்தல் என்னும் விடயத்தில் வெற்றி பெற்ற தேசமாகக் கனடாவைக் கருதமுடியுமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஒருவர் என்ன நோக்குமுறையில் பார்க்கிறார் என்பதைப் பொறுத்து விடை வேறுபடும். கியுபெக் தேசியவாதிகளின் பார்வையில் கனடா இவ்விடயத்தில் தோல்வி கண்டுள்ளது. பெரும்பான்மை வாத இலக்குகள் கியுபெக் மீது திணிக்கப்பட்டன. சமஷ்டி அரசின் செலவுகள் பற்றிய அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்ட விதம் இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். சமஷ்டி முறை விதித்த கட்டுப்பாடுகள் கியுபெக்கின் தேசிய அடையாளத்தை வரையறை செய்யவும், அதன்

முன்னுரிமைகளை வகுத்துக் கொள்ளவும், விழுமியங்களை வளர்க்கவும் தடையாக இருந்தன என்று கியுபெக்கியர் நம்புகின்றனர்.

கனடாவின் அரசியல் யாப்பிலும் அந்நாட்டின் குறியீட்டு நிலை வெளிப்பாடுகளிலும், கியுபெக் ஒரு தேசிய இனம் என்ற அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை என்பதும், அத்தகைய கணிப்பை வழங்குவதற்குக் கனடா தவறிவிட்டதென்பதும் மிக முக்கியமானது.

இக்கூட்டுரையில் ஆராயப்பட்ட விடயங்களைக் கொண்டு கனடாவில் சமஷ்டி வெற்றி பெற்றதா என்ற கேள்விக்கான விடையைக் கூறுவோம்.

- (1) முதலாவதாக உலகின் மிக அதிக அளவு அதிகாரப் பரவலாகக் கலைக் கொண்ட பெல்ஜியம், சுவிற்சர்லாந்து ஆகிய நாடுகளோடு கனடாவையும் சேர்க்கலாம். கியுபெக் மாநிலத்தினரின் அழுத்தங்கள் தான் இவ்வளர்ச்சிக்குக் காரணம்.
- (2) இரண்டாவதாக கியுபெக்கியர்களிடம் பல மனக் குறைகள் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்தன. இவை வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையன. இருப்பினும் இக்குறைகள் பெருமளவுக்கு நிவர்த்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. கியுபெக்கியர்கள் சமஷ்டி அரசின் நிறுவனங்களில் 'ஓரங்கட்டப்பட்ட விளிம்பு நிலையினராக' இருந்த நிலை இன்று பெருமளவிற்குக் குறைந்துள்ளது. கியுபெக் மாநிலத்திற்குள்ளேயே பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தில் விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர் என்பதை 1960 க்களில் இரு மொழியமும், இருமைப் பண்பாடும் பற்றிய ஆணைக்குழு (Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism) ஆவணப்படுத்தியிருந்தது. இப்பிரச்சினை இன்று தீர்க்கப்பட்டு விட்டது.
- (3) மூன்றாவதாக நிதிச் சமஷ்டி (Fiscal Federalism), செலவுக்கான அதிகாரம் என்ற விடயங்களில் மாநிலங்களில் நிதிச் சுயாட்சி அதிகாரம் இன்று உள்ளதைக் காணலாம். மாநில அரசுகள் சமஷ்டி அரசுடன் ஒப்பிடுகையில் கூடியளவு சுயாட்சி அதிகாரத்தைச் செலுத்துகின்றன. சமஷ்டி அரசில் இருந்து

பெறப்படும் நிதி மாற்றல்களைவிட மாநிலங்களில் வருவாய் அதிகமாக உள்ளது. ஏனைய சமஷ்டிகளோடு ஒப்பிடும் போதும் கனடாவில் மாநிலங்களின் வருவாயின் குறைந்த ஒரு விகிதமாகவே நிதி மாற்றங்கள் உள்ளன. நிதிமாற்றங்களுடன் நிபந்தனைகளை விதிப்பதும் கனடாவில் குறைவு. மாநிலங்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட நியாயாதிக்க விடயங்களில் சமஷ்டி அரசாங்கம் தலையிட்டுத் தானாகவே புதிய செயல் திட்டங்களை உருவாக்கும் சமஷ்டி அதிகாரத்தை கட்டுப்படுத்துவதில் கியுபெக் தலைமையில் செயற்பட்ட மாநிலங்கள் வெற்றி கண்டுள்ளன.

- (4) கனடாவின் கியுபெக் சமூகம் தமது தேசியத்தைக் கட்டி வளர்க்கும் திட்டத்தில் வெற்றி கண்டுள்ளது. கனடாவின் சமஷ்டியினால் இதனைத் தடுக்க முடியவில்லை என்பது மிக முக்கியமான விடயம். கனடாவிற்குள் கியுபெக் மாநிலம் செயல் துடிப்புள்ளது சயாதீனமானதுமான சிவில் சமூகம் ஒன்றை உருவாக்கியுள்ளது. கியுபெக்கில் தனித்துவம் மிக்க சமூககொள்கைகள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. கியுபெக் கிற்குள் குடியேறும் குடியேறிகளை ஒருங்கிணைக்கும் சயாதீனமான கொள்கைகளை அம்மாநிலம் செயற்படுத்துகிறது. அங்கு செயல்வலுமிக்க வர்த்தக சமூகம் ஒன்று உள்ளது. கியுபெக்கின் பிரதிநிதிகள் சமஷ்டி அரசு நிறுவனங்களில் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாகச் செயற்பட்டு வருகின்றார்கள் 1968க்குப் பிந்திய காலத்தின் பெரும்பகுதியில் கியுபெக்கின் தலைவர்களே கனடாவின் பிரதமர்களாகவும் பதவி வகித்திருக்கிறார்கள்.

கனடாவின் பழங்குடி மக்கள்

ஐக்கிய அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா என்ற இரு நாடுகளையும் போன்றே கனடாவும், குடியேறிகள் பெரும்பான்மையினராக அமைந்த குடியேறிகள் சமூகம் (Settler Society) ஆகும். குடியேறிகள் சமூகங்கள் உள்ள நாடுகளில் குடியேறிய ஐரோப்பியர் சுதேசிகளான பழங்குடியினரை நாட்டின் எல்லை பகுதிகளுக்கு தூரத்தி விளிம்பு நிலை

வாழ்க்கைக்கு தள்ளினர். 1763 ஆம் ஆண்டில் பிரித்தானிய அரசுப் பிரகடனத்தில் சுதேசிகளுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்குமிடையிலான பேச்சு வார்த்தை அடிப்படையில் பங்குடமைச் சமூகமாக கனடா விளங்கவேண்டும் என்று கூறப்பட்டதேனும், சுதேசிகளின் கீழ்ப்பட்ட நிலை தொடரலாயிற்று. சுதேசிகளின் நிலங்களை ஐரோப்பியர் அபகரித்தல், இந்தியர்களுக்கான ஒதுக்கிடப்பகுதிகளை உருவாக்குதல், பழங்குடியினரின் பாதுகாப்பை வழங்கத் தவறிய உடன்படிக்கைகளைச் செய்தல் போன்ற வழிகளில் பழங்குடியினர் அடிமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். பழங்குடிமக்கள் விவகாரம் சமஷ்டி அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாக இருந்தது. 1876இன் இந்தியர் சட்டம் (Indian Act 1876) அமுல்படுத்தப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் இந்தியர்களுக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை வழங்குவதற்குப் பதிலாக அவர்களது உரிமைகளைப் பறித்து காலனித்துவ ஆட்சி முறைக்குள் அவர்களைக் கொண்டு வந்தது. எந்த மக்களைப் பாதுகாக்கவென இந்தச் சட்டம் இயற்றப்பட்டதோ அந்த மக்களை ஒடுக்குவதற்கும் அது பயன்படுத்தப்பட்டது என்று கரோல்ட் கார்டினர் என்பவர் கூறியிருக்கிறார். கனடாவின் மக்கள் இன்று திருத்த வேண்டிய வரலாற்றுத் தவறுகளில் பழங்குடியினர் பிரச்சினை ஒன்றாக உள்ளது. இந்தியர்கள், மெற்றிஸ் (Metis) இனூயிட் (Inuit) ஆகிய பழங்குடிகள் 1951 ஆம் ஆண்டு சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின் படி மொத்தச்சனத்தொகையின் 1.2 வீதத்தினராக இருந்தனர். இவ்வீதாசாரம் 1981 இல் 2.0 வீதமாகவும் 2001 இல் 4.4 வீதமாகவும் (1,319, 890) காணப்பட்டது. இம்மக்கள் நீண்டநாள் மறுக்கப்பட்ட நீதியை வழங்கும்படி பலமான கோரிக்கையை விடுக்கின்றனர். பழங்குடியினரை சொத்தற்றவர்களாக ஆக்கியமை அவர்களிடையே இன்று வேலையின்மை, வறுமை, நோய் போன்ற சமூக நோய்கள் பரவியிருத்தல் ஆகியன வரலாற்று அநீதிகளின் விளைவு. பரம்பரை பரம்பரையாக இம்மக்கள் அரசியல் அநாதைகளாக இருந்து வந்துள்ளனர். அவர்களின் பண்பாடுகளும் மரபுகளும் தழைக்கவிடாமல் அழிவுக்குள்ளாக்கப்பட்டன.

பழங்குடியினர் மத்தியில் வேலையின்மை, பிற கனடா மக்களைவிட இரு மடங்காக அதிகரித்துக் காணப்படுகிறது. கனடாவின் பிறமக்களின் ஆயுட்காலத்தைவிட பழங்குடியினர் ஆயுட்காலம் 7.4 ஆண்டுகள் குறைவாக உள்ளது. (பெண்களின் ஆயுள் 5.2 ஆண்டுகள்

குறைவு). சிசுமரணவீதம் கனடாவின் சராசரியை விட இருமடங்காகும். நீரிழிவு நோய் மூன்று மடங்காகவும், காசநோய் எட்டுப் பத்து மடங்காகவும் பரவி உள்ளன. ஒதுக்குக் காடுகளில் வதியும் பழங்குடியினர் தரமற்ற வீட்டு வசதி, குடிநீர், கழிவுகற்றல், பிறசேவைகள் ஆகியன வற்றில் தரக்குறைவும் வசதியினங்களும் காரணமாக கஷ்டத்தை அனுபவிக்கின்றனர். நீதிமன்றங்களால் தண்டிக்கப்படுதல், சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பப்படுதல் என்பனவற்றிற்கான வாய்ப்புக்கள் பிறரைவிடப் பழங்குடியினரிடம் அதிகம். பழங்குடியினருக்கும். கனடாவின் பிறமக்களுக்கும் இடையிலான உறவு பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு, அரசியல் ஆகியயாவும் இணைந்த பிரச்சினைகளின் பின்னணியில் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டியது. இன்று அவர்கள் எதிர்ப்போக்கும் பண்பாட்டுச் சட்டப் பிரச்சினைகள் யாவற்றுக்கும் வரலாற்று ரீதியாக அவர்கள் சுரண்டப்பட்டதும், ஓரங்கட்டப் பட்டதும் அவர்களது பண்பாடு அழிக்கப்பட்டதும் காரணமாகும். அவர்களின் சமூகத் துயரத்தின் வேர்கள் வரலாற்று ரீதியானவை.

நிறுவனங்களும், நடைமுறைகளும்

கனடாவில் அரசியல் யாப்புவாதம் (Constitutionalism) வளர்ச்சியடைவதற்கு பழங்குடிகள் மிகுந்த பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். அரசியல் யாப்பின் மூலமான தீர்வுகளில் தொடர்ச்சி (Continuity), பரஸ்பர அங்கீகாரம் (Mutual Recognition) சம்மதம் (Consent) அரசியல் இணக்கமும் மதிப்பும் ஆகிய கருத்துகள் பரவலாக்கப்படுவதற்கு இவர்களின் பங்களிப்பு உதவியது. நீண்டகாலமாக கனடாவில் இருந்து வந்த காலனித்துவச் சிந்தனையை தோலுரித்துக் காட்டுவதற்கு பழங்குடி மக்கள் தலைவர்களின் அரசியல் பங்களிப்பு உதவியது. புதிய குடியேறிகளுக்கும் பழங்குடியினருக்கும் இடையிலான உறவுகள் நம்பிக்கை, பரஸ்பர மதிப்பு என்பனவற்றின் அடிப்படையில் அமைதல் வேண்டும். பழங்குடிகளுக்கு சுயாட்சிக்கான உரிமை அவர்களின் பிறப்புரிமை என்ற கருத்துக்கள் பழங்குடித் தலைவர்களால் அழுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பழங்குடிகளின் இன்றைய அரசியல் இயக்கம் 1960களில் ஆரம்பித்தது. கியுபெக்கின் முன்மாதிரியால் இது ஊக்கம் பெற்றது.

சர்வதேச மட்டத்தில் ஏற்பட்ட சிந்தனை வளர்ச்சியும், பழங்குடி மக்கள் பிரச்சினைகள் முக்கியத்துவம் பெற்றமையும் பழங்குடியினரின் அரசியல் இயக்கத்திற்கு ஊக்கம் அளித்தன. கனடாவின் பொதுவாழ்வில் பழங்குடியினரை எவ்வாறு இணைத்துக் கொண்டு அவர்களின் வாழ்க்கை உயர்வைப் பெற்றுக் கொடுக்கலாம் என்பது பற்றிய பல்வேறு மாற்றுக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. 1969 ஆம் ஆண்டில் கனடா அரசாங்கம் வெள்ளையறிக்கையொன்றை வெளியிட்டது. இந்த அறிக்கை பழங்குடியினருக்கு எதிரான பாரபட்சம் காட்டுதலை ஒழித்தல் எப்படி என்ற திட்டத்தை முன்வைத்தது. இதன்படி பழங்குடிகள் கனடாவின் ஏனைய பிரஜைகளிற்குச் சமதையான அந்தஸ்தையும் வாழ்க்கையையும் பெறுவர் என்று கூறப்பட்டது. இது உண்மையில் உள்ளீர்த்தல் அல்லது ஒருங்கிணைப்பு சிந்தனையாகும். (Assimilations or integrationist view). இதற்குப் பழங்குடியினரிடமிருந்து எதிர்ப்புத் தோன்றியது. பழங்குடிகள் தம்மை கனடாவின் முதலாவது தேசிய இனங்கள் (First Nations) என்று வரையறை செய்தனர். முதலாவது தேசிய இனங்கள் என்ற முறையில் சுயாட்சிக்கான உரிமை (right to self government) தமக்கு உள்ளது என்று பழங்குடி மக்கள் கூறுகின்றனர். தம்மையும் ஒரு தேசிய இனமாகக் கருதுகின்றனர். ஒரு தேசியத்திற்கும் இன்னொரு தேசியத்திற்குமான உறவு (Nation to Nation Basis) என்ற வகை உறவுக்கான உரிமை தமக்கு உள்ளது என்றும் கூறுகின்றனர். 1990களின் மத்தியில் பழங்குடி மக்கள் விசாரணைக்கான அரசு ஆணைக்குழு அறிக்கையில் மேற்குறித்த கருத்துக்களிற்கு அங்கீகாரம் கிடைத்தது, கனடாவின் நீதிமன்றத்தீர்ப்புக்கள் பலவற்றில் தொடர்ச்சியாக பழங்குடிகளின் கோரிக்கைகளுக்கான அங்கீகாரம் கிடைத்தது. இவை பழங்குடி மக்களின் பேரம்பேசல் வலுவை அதிகரிக்கச் செய்தன. அரசியல் யாப்புத்திருத்தப் பிரகடனம் 1983 இன்படி, 1982 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புத் திருத்தப்பட்டது. பழங்குடிகளின் அந்தஸ்தை இப்பிரகடனம் ஏற்றுக் கொண்டதோடு கடந்தகாலத்தில் செய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளிற்கும் அரசியல் யாப்புப் பாதுகாப்பை வழங்கியது. பழங்குடியினரின் நிலங்கள் தொடர்பான கோரிக்கைகளிற்கும் அவர்களது சுயாட்சிக் கோரிக்கைக்கும் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் தீர்வுகள் கிடைத்தன. இது பெரும் வெற்றியாகும். வடக்குப் பிராந்

தியத்தில் புதிய பகுதி Nunaut என்ற சுயாட்சி அலகாக உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. அப்பகுதியில் இனூயிட் மக்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழ்கின்றனர். கியுபெக் மாநிலத்தில் வாழும் கிரிஸ் (Crees) மக்களும் இனூயிட் மக்களும் பேச்சு வார்த்தை மூலம் தமது உரிமைகளை வென்றெடுத்தனர். இதன்பயனாக யேம்ஸ்குடா மற்றும் வடகியுபெக் ஒப்பந்தம் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. அத்தோடு கியுபெக்கில் வாழும் இனூயிட் மக்கள் நுனாவிக் (Nunavik) என்ற புதிய சுயாட்சிப் பிரதேசத்தின் ஆட்சியுரிமையைப் பெற்றனர். இது கியுபெக் மாநிலத்தின் வடபகுதியில் அமைந்துள்ளது.

பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவின் நிஸ்கா உடன்படிக்கை (Nisga agreement) இன்னோர் குறிப்பிடத்தகுந்த வெற்றியாகும். நிலங்கள் மீதான உரிமை, தமது அபிவிருத்தியைத் தாமே நிர்வகித்தல், சுயாட்சி அரசாங்கம் ஆகிய நன்மைகள் இந்த உடன்படிக்கையினால் கிடைத்தன.

பழங்குடியினர் வாழ்க்கையில் மாற்றங்கள் பல நிகழ்ந்துள்ளன. முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பது உண்மையே. இருப்பினும் இவை போதியனவல்ல. பழங்குடியினரின் மரபுரிமையான பிரதேசங்களில் வாழ்க்கை கஷ்டமானதாகவே உள்ளது. இப்பகுதியில் வெள்ளை இனத்தவர் ஊடுருவி வளங்களைச் சுரண்டுவதும் அபிவிருத்தியின் பயன்களை பழங்குடியினருக்குக் கிடைக்காமல் செய்வதும் ஒரு பெரிய பிரச்சினையாக உள்ளது. இப்பகுதிகளில் வளங்கள் மீதான உரிமையும் கட்டுப்பாடும் தம்மிடமே இருக்க வேண்டும், அதன் மூலம் தங்கள் சமூகத்தினர் அபிவிருத்தியின் பயன்களை அனுபவிக்க முடியும் என்று கூறும் பழங்குடியினர், இதற்காக ஒன்று திரண்டு இயக்கமாகச் செயற்படுகின்றனர்.

மரபுவழிப் பழங்குடிச் சமூகங்களிற்கு சுயாட்சியை வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நகர்ப் பகுதிகளில் குடியேறி வாழும் பழங்குடி மக்கள் மீதும் பெரிய அளவில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பதால் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தன. நகர்ப்பகுதிகள் பழங்குடியினருக்குக் கல்வியையும் வேலைவாய்ப்பையும் கூடிய அளவில் வழங்கிய போதும் சுயாட்சிக்கான நிறுவன அமைப்புக்களை சிறிய அளவிலேயே வழங்கின. பழங்குடி மக்களுக்கு சமத்துவமும்

நீதியும் கிடைத்தல், கனடாவின் வாழ்க்கையில் அவர்கள் ஒன்றிணைத்தல் என்பன கனடாவில் நிறைவேறாப் பணிகளுள் முதன்மையானவையாக உள்ளன.

பிரதேசவாதமும் அரசியல் பன்மைத்துவமும்

பிரதேச வேறுபாடுகள் கனடாவில் இருந்து வருகின்றன. இவை ஒரு பிரதேசத்திற்கும், பிறபிரதேசங்களுக்குமிடையிலான வேறுபாடுகள் என்ற வகையில் வெளிப்படுதல் கனடாவின் அரசியல் வரலாற்றில் தொடர்ச்சியானதொரு விடயமாக உள்ளது. இவ்வேறுபாடுகளின் முக்கியத்துவமும் தீவிரமும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டுள்ளன. உதாரணமாக இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் முடிவில் கனடா ஒரு சமூகநல அரசாக உருவாகியது. இதனால் விரிந்த கனடா என்ற உணர்வு வலுவடைந்தது. கியுபெக் தவிர்ந்த பிற மாநிலங்கள் சமஷ்டி அரசின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றன. அண்மைக்காலத்தில் பிரதேச அடையாள உணர்வுகள் வலுவடைந்துள்ளன. மாநில அரசுகள் தமது அதிகாரத்தை வலுவடைய செய்வது இதற்குக் காரணமாகும். அவை கனடா சமஷ்டியில் தாம் சமதையான பங்களிகள் என்பதைக் காட்ட முயல்கின்றன. இருப்பினும் கனடா என்ற முழுமைசார்ந்த தேசிய உணர்வு வளர்ந்துள்ளது. கியுபெக் தவிர்ந்த பிற மாநிலங்கள் எவையும் தனியாகப் பிரிந்து செல்லும் கோரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை.

மாநிலங்களிற்கிடையிலான வேறுபாடுகள் பெரிதாக உள்ளன. இடப்பரப்பில் பெரியன, சிறியன என்ற வேறுபாடுகள் உள்ளன. இதே போன்று சனத்தொகை வேறுபாடுகளும் உள்ளன. 2006ஆம் ஆண்டில் பிரின்ஸ் எட்வார்ட் தீவில் 139,089 பேர் இருந்தனர். ஆனால் ஒன்டாரியோ மாநிலத்தில் 12,861,940 பேர் இருந்தனர். செல்வம், வருமானம், பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு சனத் தொகைக்கட்டமைப்பு என்பனவற்றிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவ்வேறுபாடுகளால் கனடாவின் சமஷ்டிமுறை பல சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டி வுள்ளது. கனடாவின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் சில மாநிலங்களக்குப் பொருத்தமானவையாக உள்ளன. சில மாநிலங்களிற்கு அவை பொருத்தமற்றவை. 1990களின் பின்னர் எண்ணெய் வளம் மிக்க அல்பேர்ட்டா மாநிலம் மிகத் துரிதமாக வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளது. கனடா சமஷ்டி முறையில் நிதிவளம் மிக்க பகுதிகளின்

செல்வம் வரிவிதிப்பு முறையினால் நிதிவளம் குறைந்த பகுதிகளிற்கு பங்கிடப்படும் சமத்துவம் செய்திட்டம் செயற்படுகிறது. இதனால் நிதிவளம் குறைந்த (கியுபெக், மனிடோபா, அத்திலாந்திக்கின் நான்கு மாநிலங்கள் ஆகியன) மாநிலங்கள் நன்மை பெறுகின்றன.

வரலாறு

ஆரம்பம் தொடக்கம் கனடாவின் வரலாற்றில் ஒன்டாரியோவும், கியுபெக்கும் பிரதான வகிபாகம் பெற்றன. அத்திலாந்திக் மாநிலங்கள் பிரித்தானியாவின் காலனிகள் என்ற வகையில், தனித்துவமான வரலாற்றை உடையவை. தனித்துவமான அடையாளங்களும் அவற்றுக்கு உண்டு. கொன்பெட்ரேசன் அமைக்கப்பட்ட பின்னர், மேற்குப் பகுதியில் உள்ள மனிடோபா, சஸ்கற்சுவான், அல்பேர்ட்டா, பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா ஆகியன கொன்பெட்ரேசனில் இணைந்தன. அம்மாநிலங்களும் தமக்கே உரியதான தனித்துவ அடையாளங்களையும் அரசியல் மரபுகளையும் வளர்த்துக் கொண்டன. உலகச் சந்தையில் எண்ணெய், எரிவாயு ஆகிய பொருட்களின் விலைகள் அதிகரித்தமையால் அம்மாநிலங்கள் நன்மை பெற்றன. காலப் போக்கில் ஒன்டாரியோ மிகவும் வலிமைமிக்க பொருளாதாரமாக உயர்ச்சி பெற்றது. கைத்தொழில் உற்பத்தி, நிதி, தொடர்பாடல் ஆகிய விடயங்களில் ஒன்டாரியோ மிக முக்கியமான கேந்திர இடத்தைப் பெறலாயிற்று. ஒன்டாரியோவுடன் ஒப்பிடும் பொழுது கியுபெக் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டது. மேற்கின் மாநிலங்களும் சில விடயங்களில் கியுபெக்கை முந்திக்கொண்டு சென்றன. குறிப்பாக அல்பேர்ட்டா, சஸ்கற்சுவான், பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா ஆகியன எண்ணெய் எரிவாயு ஆகிய பொருட்களிற்கு உலகச் சந்தையில் நல்ல விலைகிடைத்ததால் பெருநன்மை பெற்று முன்னேறின. அத்திலாந்திக் மாகாணங்கள் பொதுவாக பின்டைவை எதிர்நோக்கின. எண்ணெய், எரிவாயு வளஇருப்பு உள்ள நோவோஸ்கொட்டியா, நியுபவுண்ட் லாந்து ஆகிய அத்திலாந்திக் மாகாணங்களில் தற்போது துரித வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வருகிறது.

கனடாவின் பிரதேச வேறுபாடுகளை நிர்வகித்து முகாமை செய்யும் பிரதான நிறுவன அமைப்பாக கனடாவின் சமஷ்டி அரசியல் முறை விளங்குகிறது. சமஷ்டி முறையில் மாநிலங்களிற்கு சில

துறைகளில் கொள்கை வகுத்தலிலும், நிதியிலும் சுயாதீனம் உள்ளது. மாநில அரசாங்கம் சமஷ்டி அரசாங்கம் என்பவற்றிற்கிடையிலான உறவைக் கையாள்வதில் நிர்வாகச் சமஷ்டி (Executive Federalism) வெற்றி கண்டுள்ளது. இருப்பினும் மாநில சமஷ்டி உறவுகளில் நிதிவிடயங்களில் சச்சரவுகள் அதிகரித்துள்ளன. கனடாவின் சமஷ்டி முறை பிரதேச முரண்பாடுகளை நீக்குவதை விட அதிகரிப்பதற்கே உதவுகிறது என்ற கருத்தும் சிலரால் கூறப்பட்டுள்ளது. மாநில அரசுகள் காட்டும் ஊக்கம், முயற்சி பிரதேசங்களிற்கிடையான முரண்பாடுகள் எழுவதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். இதேபோன்று சமஷ்டி அரசாங்கம் தனது தலைமைத்துவ அதிகாரத்தை வலியுறுத்த முனைதல், மாநிலங்களிற்கிடையே பொருளாதார அரசியல் வளங்களில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருத்தல் ஆகியனவும் முரண்பாடுகளுக்கு காரணமாகலாம். இவற்றுள் எது முக்கிய காரணம் என்பது தெளிவில்லாதுள்ளது.

கனடாவின் சமஷ்டி அரசாங்கத்தில் மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாக உள்ளது. இது அரசியல் கட்டமைப்பில் உள்ள முக்கிய குறைபாடு. கனடாவின் செனெட் சபையில் மாநிலங்களின் பிரதிநிதித்துவம் போதியதாக இல்லை. செனட்டர்களை நியமனம் செய்வதற்கு பின்பற்றப்படும் விதிமுறைக்கு அமைய 105 செனட்டர் பதவிகளில் 91.4 வீதமான ஆசனங்கள் நான்கு பகுதிகளிற்கு ஒதுக்குப் படுகின்றன. இதன்படி கரையோர மாநிலங்கள் (24) கியுபெக் (24) ஒன்டாரியோ (24) மேற்குப் பகுதி (24) என்பன 96 ஆசனங்களைப் பெறுகின்றன. எஞ்சியுள்ள ஆசனங்களில் 6 நியுபவுண்ட்லாந்திற்கும், லபரடோருக்கும் வழங்கப்படுகிறது. வடமேற்கு பிரதேசம், யுகொன், நுனாவுட் என்பன ஒவ்வொரு ஆசனத்தையே பெறுகின்றன. செனட்டர்கள் நியமனம் பிரதேசங்களின் குரல் சமஷ்டி அரசாங்கத்தில் பலமாக ஒலிப்பதற்கு வழிசெய்திருக்க வேண்டும். பிரதேசங்களின் ஆதரவுத்தளமாக செனட் சபை அமையவில்லை. இது நியமன முறையில் உள்ள குறைபாட்டின் விளைவு, செனட்டர்கள் தேர்தல் முறை மூலம் தெரிவு செய்யப்படவேண்டுமா, மாநிலங்களிற்கு சமத்துவமான எண்ணிக்கையில் பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டுமா, ஆகிய பிரச்சினைகள் அரசியல் யாப்புத்திருத்தம் பற்றிய விவாதங்களில் தொடர்ந்து விவாதிக்கப்பட்ட விடயங்களாக உள்ளன.

கனடாவின் வெஸ்ட்மினிஸ்டர் பாராளுமன்ற முறையில்

அதிகாரம் நிர்வாகத் துறையில் குவிந்துள்ளது. கட்சிக் கட்டுப்பாடு கடுமையாகப் பின்பற்றப்படுவதால் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமது தொகுதியைச் சார்ந்த உள்ளூர் விடயங்களுக்கு அப்பால் பேசுவதற்கு தகைமை அற்றவர்களாய் உள்ளனர். ஆளும் கட்சியில் பிரதிநிதித்துவம் குறைந்த மாநிலங்கள் ஒட்டாவாவில் செல்வாக்குச் செலுத்த முடியாதனவாய் உள்ளன. பிரஜைகள் தமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு மாநில அரசுகளில் தங்கியிருப்ப தற்குரிய பிரதான காரணங்களில் இதுவும் ஒன்று.

கனடாவின் கட்சிமுறை மேற்கூறிய இயல்பை மேலும் மோச மடையச் செய்கிறது. விபரல்கட்சி, முற்போக்குப் பழமை பேணும் கட்சி (Progressive Conservatives) என்று இருபிரிவினர் கனடாவில் உள்ளனர். இவர்கள் நாடு முழுமையையும் தழுவியதாக கூட்டணிகளை அமைத்துத் தேர்தலில் போட்டியிடுகிறார்கள். இக்கட்சிகள் தரகர் கட்சிகள் போன்று செயற்படுகின்றன. ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் இந்த இரு கட்சி முறை சரிவுற்றது. புதிய கட்சிகள் கனடாவில் தோன்றின. மேற்குக்கனடாவில் 'சீர்திருத்தக்கட்சியும்' கியுபெக்கில் Bloc Quebecois (B.Q. என்பது சுருக்கப்பெயர்) கட்சியும் அரசியலில் பிரவேசித்தன. 2000 ஆண்டு தேர்தலில் பழைய இருகட்சிகளும் மொத்த வாக்குகளில் 53 வீதத்தை மட்டும் பெற்றன, இதன் விளைவாக எந்தக் கட்சியும் கனடா தேசம் முழுமைக்குமான கட்சி என்ற உரிமையைக் கோர முடியவில்லை. சமஷ்டி நிலையில் கட்சிகளுக்கும் மாநில நிலைக் கட்சிகளுக்கும் பிணைப்பும் வலுவற்றதாக இருந்தது. பிராந்திய அரசியல் சக்திகளை ஒன்றிணைத்து 'தேசிய' மட்டத்திலான இரு கட்சி முறையை அமைப்பதில் கனடாவினால் வெற்றிகாண முடியவில்லை. இதனை விடமுந்திய காலத்தில் பிராந்தியங்களைச் சேர்ந்த அரசியல் வாதிகள் சமஷ்டி அமைச்சரவைக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். (இதை Ministerialism என்று கூறுவர்.) இம்முறை நல்ல பயனை அளித்தது, மாநிலங்களைச் சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளான சிலர் அமைச்சர்களாக நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பெற்றதோடு, தமது மாநிலங்களின் முக்கிய அரசியல்வாதிகளாகவும் விளங்கினர். அண்மைக் காலத்தில் இம்முறையும் செயற்படவில்லை. இதன் விளைவாக இப்பொழுது அரசியல் அதிகாரம் சமஷ்டியின் பிரதமர் மாநிலங்களின் பிரதமர்கள்

என்ற இரு பதவிகளைச் சார்ந்து செயற்படுகிறது. அமைச்சரவை அரசாங்கம் என்பதை விட முதலமைச்சர் (First minister) அரசாங்கமே இப்பொழுது செயற்படுகிறது. தற்போது கனடா முழுமையையும் தழுவிய நலன்களையும். பிராந்திய நலன்களையும் சமரசம் செய்யும் பெரிய பொறுப்பு அரசாங்கங்களிற்கு இடையிலான பேரம் பேசலாக மாறியுள்ளது. நிர்வாகச்சமஷ்டியின் (Executive Federalism) போட்டி அரசியல் பேரம் பேசல் இடம்பெறுகிறது. வெவ்வேறு துறைகளில் கூட்டுறவையும் ஒருங்கிணைவையும் ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் அமைச்சர்களின் சபைகள் என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சுகாதாரம், சூழல் பாதுகாப்பு ஆகிய விடயங்களில் அரசாங்கங்களுக்கு இடையிலான ஒப்பந்தங்களும் உடன்படிக்கைகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன. மாநிலங்களும், பிரதேசங்களும் இணைந்து Council of Federation என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தி உள்ளன. இது ஒட்டாவா வுடனான நடவடிக்கைகளை இணைப்புச் செய்கின்றது. தத்தம் பகுதிகளின் கொள்கைத் திட்ட நிகழ்ச்சி நிரலை வடிவமைக்க இது உதவுகிறது. இருந்தபோதும் இவ்வமைப்பு பலம்மிக்க நிறுவன அமைப்பாக வளரவில்லை.

நவீன மயமாதல் பிரதேசங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத் தாழ்வுகளை நீக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 1950 களிலும் 1960 களிலும் பிரதேசம் என்ற அடிப்படையிலான பிரிவினையின் இடத்தை வரக்கம் என்ற அடிப்படையிலான பிரிவினை எடுத்துக் கொள்ளும் என்றும் கருதப்பட்டது. இதற்குப்பிற்பட்ட காலத்தில் பால்நிலை (Gender) தனிநபர் உரிமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட மனித உரிமைப் பிரச்சினைகள் முதன்மை பெறும் என்றும் கூறப்பட்டது. உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் சாசனம். (Charter of Rights and freedoms) ஏற்படுத்தப்பட்டதனால் பிரதேசம், மொழி என்பனவற்றின் இடத்தை மையமாகக் கொண்டு கனடாவின் அரசியல் அமையும் என்றும் கருதப்பட்டது. இருந்தபோதும் கனடாவின் அரசியலில் பிரதேச அடிப்படையிலான பிரிவினைகள் நிலையான இடத்தை பிடித்து வைத்துள்ளன. புதிய பிரச்சினைகள் பல பற்றிய அக்கறை வலுப் பெற்றபோதும் 'பிரதேசம்' என்ற விடயம் அரசியலில் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. கனடாவின் அரசியல் முறைமையுள் பிரதேச

வாதம், மாநிலவாதம் (Regionalism and Provincialism) முக்கியமானவையாக இருந்த போதும் கனடாவை ஐக்கியப்படுத்தும் பல அம்சங்களும் தொழிற்படுகின்றன. அவை பின்வருமாறு:

- 1) ஐக்கியப்பட்ட நீதிபரிபாலன முறை. இதன் தலைமையிடத்தை கனடாவின் உயர் நீதிமன்றம்பெறுகின்றது.
- 2) நாடு முழுமைக்கும் பொதுவான குற்றவியல் சட்டக் கோவை
- 3) உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் பற்றிய சாசனம்.
- 4) நாடு தழுவிய முதியோர் ஓய்வூதியத்திட்டமும், வேலை வாய்ப்புக் காப்புறுதியும்
- 5) நிதியிடலில் சமத்துவம் பேணுதல் (Fiscal equalisation) முறை. இம்முறையானது எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒப்பீட்டளவில் சமத்துவமுடைய பொதுச் சேவைகளை மக்களுக்கு வழங்குதல், ஒரே அளவிலான வரிவிதிப்பை நடைமுறைப்படுத்தல் ஆகியவற்றை உறுதிசெய்கிறது. 1982 இன் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தின் 32ஆம் பிரிவின் ஏற்பாடுகளுக்கு அமைவாக சமத்துவத்தைப் பேணவும் இது உதவுகிறது.

பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம்

கனடாதேசம் ஆரம்பகாலம் தொட்டு குடியேறிகளால் உருவான சமூகமாக இருந்துவந்துள்ளது. நீண்ட காலமாக கனடா ஐரோப்பியர்களையே குடியேறுவதற்கு அனுமதித்தது. வெளிப்படையான இனவாதத்தை அது பின்பற்றியது. 1960 கள் வரை கனடாவிற்குள் குடியேறியவர்களில் 80 வீதம் ஐரோப்பியராவர். பின்னர் குடிவரவுக் கொள்கை மாறியதால் இந்நிலை தலைகீழாகியது. கனடா வேறு சில நாடுகளைப் போன்று 1970க்களில் ஐரோப்பியர் அல்லாதாவர்களையும் குடியேற அனுமதித்தது. அட்டவணை I இல் உள்ள புள்ளிவிபரங்கள் கனடாவின் கொள்கை மாற்றத்தால் குடிவரவில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கனடாவில் இன்று குடியேறுவோர் ஆசியா, ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா மத்திய அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களில் இருந்து வருகின்றனர். உலக நாடுகளில் குடிவரவுத்

தொகை அதிகமாகவுள்ள நாடாக கனடா உள்ளது. ஏறக்குறைய கனடாவின் மொத்த சனத் தொகையின் ஒரு வீதத்தினர் ஆண்டுதோறும் வந்து சேரும் குடியேறிகளாக உள்ளனர்.

அட்டவணை I

ஆண்டுதோறும் குடியேறுவோர் தொகையும், கனடாவினுள் வரும் குடியேறுவோரில் கியுபெக் மாநிலத்தில் குடியேறுவோர் வீதாசாரமும்

	கியுபெக்கில் குடியேறியோர் தொகை	கனடாவில் குடியேறியோரின் வீதாசாரமாக	கனடாவில் குடியேறியோர்	கியுபெக்கின் மொத்த சனத் தொகை	கனடா சனத் தொகையின் வீதாசாரமாக
2007	45,221	91.1%	236,759	7,546,131	22.7
2000	32,502	14.3%	227,287	7,237,479	23.3
1990	40,842	19.1%	213,833	6,895,963	24.6
1980	22,527	15.7%	143,484	6,438,403	25.9
1970	23,261	15.7%	148,159	6,027,765	27.4
1960	23,774	22.8%	104,272	5,259,211	28.8

2006ஆம் ஆண்டின் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி கனடாவின் மக்கள் தொகையில் 6,186,950 ஆட்கள் கனடாவிற்கு வெளியே பிறந்தவர்களாய் இருந்தனர். ஒவ்வொரு 5 ஆட்களிலும் 1வர் கனடாவிற்கு வெளியில் பிறந்தவராவர் (19.8 வீதம்). 75 வருட காலத்தில் இதுவே மிக உயர்ந்த வீதமாகும். 2001 - 2006 இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் கனடாவிற்கு வெளியே பிறந்தவர்களான கனடா மக்களில் வீதாசாரம் 13.6 வீதத்தால் அதிகரித்தது. இக்காலப்பகுதியில் கனடாவில் பிறந்தவர்களான குழந்தைகள் தொகை மக்கள் தொகையின் 3.3 வீதத்தால் அதிகரித்தது. ஆகவே கனடாவிற்கு வெளியே பிறந்தவர்கள் இதன் நாலு மடங்கு ஆகும். அண்மைக்காலத்தில் கனடாவிற்குள் குடியேறுவோரில் 70 வீதத்தினர் டொரண்டொ, மொன்றியல், வான்சூவர் என்ற மூன்று நகரப்பகுதிகளில் குடியேறுகின்றனர். புறநகர் பகுதிகளிலும் குடித்தொகை அதிகரிக்கின்றது. இதன்பயனாக நகரம் - கிராமியமும், சிறுநகரங்களும் என்ற இரட்டைத் தன்மையும்

வேற்றுமையும் கனடாவில் உருவாகி வருகிறது.

அட்டவணை II சனத்தொகை மிகையாக உள்ள பெருநகரங்களின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. 2006ஆம் ஆண்டில் ரொறண்டோவின் சனத்தொகையில் 45.7 வீதம் வெளிநாட்டில் பிறந்து கனடாவில் குடியேறியோரைக் கொண்டிருந்தது. ரொறண்டோ உட்பட ஏனைய முக்கிய நகரங்களின் சனத்தொகையில் வெளிநாட்டில் பிறந்து கனடாவில் குடியேறியவர்களான ஆட்களின் வீதாசாரம் வருமாறு:

அட்டவணை II

வெளிநாட்டில் பிறந்து கனடாவிற்குள் குடியேறியோரின் வீதம்
2006ஆம் ஆண்டில் உள்ளபடி:

பெருநகரம்	வெளிநாட்டில் பிறந்தோர் விதாசாரம்
ரொறண்டோ	- 45.7
வான்சூவர்	- 38.6
ஹம்மில்டன்	- 24.4
அபொட்ஸ்போர்ட்	- 23.7
கல்ஹாரி	- 23.6
விண்ட்சர்	- 23.3
கிறசானர்	- 23.1
மொன்றியல்	- 20.6

தனித்தனி மாநிலங்களாக எடுத்து நோக்கும் போதும் மாநிலங்களில் குடியேறியவர்களின் வீதாசாரம் வேறுபடுகிறது. ஒன்டாரியோவிலும், பிரிட்டிஷ் கொலம்பியாவிலும் குடியேறிகள் 28 வீதத்தினராய் உள்ளனர். கியுபெக் மாநிலத்தில் குடியேறிகள் 11.5 வீதமாகும். நியுபவுண்டலாந்திலும் லபரடோரிலும் இது 1.7 வீதமாகும். நோவாஸ் கொட்டியாவிலும், சஸ்க்ஷவானிலும் குடியேறிகள் 5 வீதமாகும்.

நிறுவனங்களும் அவற்றின் நடவடிக்கைகளும் பற்றிய
அண்மைக்காலச் சர்ச்சைகள்

பன்மைப்பண்பாட்டுவாதம் கனடாவின் அடிப்படையான இயல்பு என்ற வரையறை 1971 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலகர்த்தா

ஆன்று பிரதமராகவிருந்த ரூடே (Trudeau) ஆவர். 1971 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 5ஆம் திகதி பொதுமக்கள் சபையில் உரையாற்றும் போது இக்கொள்கையை பின்வருமாறு அவர் எடுத்துக் கூறினார். 'கனடாவில் இரு உத்தியோக மொழிகள் உள்ளன. ஆனால் உத்தியோகப் பண்பாடு என இரண்டு கிடையாது. இங்கே உள்ள பல இனக்குழுமங்களுள் ஒரு இனக்குழுமம் தலைமையிடத்தை பெற்றுள்ளதாகவும் கூற முடியாது. யாவரும் கனடாவின் மக்களே. அவர்கள் யாவரும் சமமாக, நீதியாக மதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள். கனடாவின் மக்களின் பண்பாட்டு சுதந்திரத்தை உறுதி செய்வதற்கு இந்நாட்டில் இரு மொழியியம் (Bi-lingualism) என்ற சட்டகத்தினுள் செயற்படும் பன்மைப்பண்பாட்டுவாதம் என்னும் கொள்கையே உகந்ததெனக் கனடா அரசு தேர்ந்துள்ளது. இக்கொள்கை பாரபட்சம் காட்டுதல் மனப்பாங்கை நீக்குவதற்கும் பண்பாட்டு பொறாமை உணர்வைப் போக்கவும் உதவும்.'

பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் என்ற கொள்கை 1982ஆம் ஆண்டின் அரசியல் யாப்புச் சட்டத்தில் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சட்டத்தில் உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் பற்றிய சாசனம் ஒரு உறுப்புரையாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இச்சாசனம் கனடாவின் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதம் என்ற இயல்பின் அடிப்படையில் விளக்கப்பட வேண்டியது. கனடாவின் பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவத்துவ அடையாளத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கைகள். அங்கு சமூக ஒருங்கிணைவை ஏற்படுத்த உதவுகின்றன. ஐரோப்பாவிலும், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் குடியேற்றத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்பட்டது போன்று கனடாவின் முக்கியமான எந்த அரசியல் கட்சிகளோ முக்கிய தலைவர்களோ குடியேற்றத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பியக்கம் நடத்த வில்லை. கனடாவின் சமூகப் பன்மைத்துவத்தில் தமது பிரதிநிதித்து வத்தை உறுதி செய்யும் வகையில் கனடாவை ஒரு பலம் மிக்க தேசமாக ஆக்குவதற்கு உதவும் படி கனடாவின் வெவ்வேறு சமூக பிரிவினரும் தம்மக்களை வேண்டிக் கொள்கிறார்கள்.

கியுபெக்கில் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் கொள்கை சர்ச்சையை ஏற்படுத்தியது. கியுபெக் தேசியவாதத்தை முறியடிப்பதற்கு ரூடே கையாளும் கருவிதான் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் என்று விமர் சிக்கப்பட்டது. கியுபெக் மக்களும் அதன் பிரஞ்சு மொழி பேசும்

மக்களும் கனடாவின் இன்னொரு சிறுபான்மை குழுமம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர். கனடாவை உருவாக்குவதில் பங்கு கொண்ட பங்காளியான பிரஞ்சுபேசும் மக்கள் சிறுபான்மைக் குழு என்ற நிலையை ஏற்க வேண்டியுள்ளது. கனடாவில் கியுபெக்கியர் களுக்கு உள்ள பிரதான வகிபாகத்தை மறுப்பதாகவே ரூடோவின் கொள்கையை கியுபெக் மக்கள் விளக்கினர். இருந்தபோதும், கியுபெக் மாநிலத்திற்குள்ளேயே சமூகப் பன்மைத்துவம் வெளிப்படுகிறது. குடிவரவுக் கொள்கை தொடர்பாக கியுபெக் முக்கியமானதும், தனித்துவமானதுமான பங்களிப்பைச் செய்ய முன்வந்தது. 1970 கள் முதல் ஓட்டாவா அரசாங்கத்துடன் குடிவரவு பற்றிய பல உடன்படிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. கியுபெக்கிற்குள் அனுமதிக்கப்படும் குடியேறிகளைத் தெரிவு செய்வதில் கியுபெக் அரசாங்கத்திற்கு முக்கிய பங்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஹெய்ட்டி, லெபனான், வட அமெரிக்கா ஆகிய பிரஞ்சு மொழிபேசும் நாடுகளில் இருந்து வரும் குடியேறிகளை கியுபெக்கிற்குள் அனுமதிப்பதால் கியுபெக்கில் பிரஞ்சு மொழிக்கு பாதுகாப்புக் கிடைக்கின்றது. கியுபெக் தேசிய வாழிகள் தமது தேசியவாதத்தை மொழிவழித் தேசியவாதம் என்றே கருதுகிறார்கள். அவர்களின் தேசியவாதம் இனத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. அது மொழியையும், வாழிடத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. கியுபெக் மாநிலத்திற்குள் வரும் குடியேறிகளை பிரஞ்சுமொழிச் சூழலுக்குள் இணைத்துக் கொள்வதை கியுபெக் விரும்புகிறது. அங்குவரும் குடியேறிகள் ஆங்கிலமொழி - வட அமெரிக்க அடையாளத்தை பெறுவதை தவிர்த்துக் கொள்வதையே கியுபெக் விரும்புகிறது. அங்கு வரும் குடியேறிகளின் பிள்ளைகளைப் பிரஞ்சுமொழிப் பாடசாலைகளில் சேர்க்கும்படி கோருவது இக் கொள்கைக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும். கியுபெக் தனது பகுதியுள் குடியேறும் மக்களை கியுபெக் சமூகத்தில் இணைப்பதற்கு அடிப்படையாக 'இன்டர் கல்சரலிசம்' (Inter Culturalism) என்னும் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறது. 'இன்டர்கல்சரலிசம்' கொள்கை பன்மைப் பண்பாட்டுவாதத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்ட ஒரு கொள்கையாகும். இக்கொள்கையின்படி கனடா விற்குள் வரும் குடியேறிகளை ஏற்கும் சமூகம் (host society) என்ற வகையில் தனித்துவமான இயல்புடையதாக கியுபெக் இருக்கும்.

அங்கு குடியேறும் பிரஜைகளிடம் சில விசேட வகிபாகம், பொறுப்புக்கள் என்பன எதிர்பார்க்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் முதன்மையான விடயம் குடியேறிகள் கியுபெக்கை ஏற்கும் சமூகம் (host Society) ஆகக் கருதலும், அச்சமூகத்துடன் சேர்ந்து வாழ்வதை முழுவிருப்புடன் ஏற்றுலுமாகும். அடுத்ததாக கியுபெக்கில் ஒருங்கிணைவதற்கான மொழியாக பிரஞ்சுமொழியை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அம்மொழி கியுபெக் மக்கள் யாவருக்கும் பொதுவான பொது மொழி (Public Language) ஆக இருப்பதோடு எல்லாவகையான பாரபட்சம் காட்டுதலையும் எதிர்க்கக் கூடிய கருவியாகவும் விளங்கும்.

அட்டவணை III

கியுபெக் மாநிலத்திற்குள் குடியேறுவோரின் பிறந்த இடம் 2002 - 2006

தர நிலை	பிறந்த இடம்	குடியேறியோர்		பிறந்த இடம்	குடியேறியோர்	
		தொகை	%		தொகை	%
	2002-2006	209,456	100.0	2006	44,686	100.0
1	அல்ஜீரியா	17,344	8.3	அல்ஜீரியா	4,597	10.3
2	சீனா	17,226	8.2	பிரான்ஸ்	3,236	7.2
3	பிரான்ஸ்	17,226	7.8	மொறக்கோ	3,031	6.8
4	மொறக்கோ	16,397	7.7	சீனா	2,433	5.4
5	ரோமானியா	16,034	6.3	கொலம்பியா	2,172	4.9
6	கொலம்பியா	9,362	4.5	ரோமானியா	2,028	4.5
7	லெபனான்	7,658	3.7	லெபனான்	1,802	4.0
8	ஹெய்ட்டி	7,572	3.6	ஹெய்ட்டி	1,400	3.1
9	இந்தியா	6,692	2.7	இந்தியா	1,280	2.9
10	பாகிஸ்தான்	6,326	2.5	மெக்சிக்கோ	1,131	2.5
11	மெக்சிக்கோ	4,310	2.1	பிலிப்பைன்ஸ்	994	2.2
12	கொங்கோ கின்சகா	3,878	1.9	பாகிஸ்தான்	963	2.2
13	பல்கேரியா	3,621	1.7	டியுனிசியா	961	2.2
14	டியுனிசியா	3,542	1.7	பெரு	823	1.8
15	பெரு	3,489	1.7	ஐக்கிய அமெரிக்கா	819	1.8

ஏனைய நாடுகள்	74,845	35.7	ஏனைய நாடுகள்	17,016	38.1 •
-----------------	--------	------	-----------------	--------	--------

கனடாவிற்குள் புதிதாக குடியேறுவோர் தொடர்பாக அந்நாடு கடைப் பிடிக்கும் கொள்கை குறிப்பிடக்கூடிய வெற்றியைப் பெற்றுள்ள தென்றே கூறவேண்டும். 1960 களின் பின்னர் ஒரு தலைமுறை இடைவெளிக்குள் கனடாவின் பெருநகரங்களின் இனத்துவக் கட்டமைப்பு முற்றாகவே மாற்றம் பெற்றுள்ளது. இம்மாற்றம் எவ்வித சலசலப்பையோ விவாதத்தையோ சமூக நெருக்கடியையோ ஏற்படுத்தாமல் நிகழ்ந்துள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளின் அனுபவங்களுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது கனடாவின் வித்தியாசமான நிலை தெற்றெனப் புலப்படும்.

- (1) கனடாவில் குடியேறுவோருக்கு எதிரான வெளிப்படையான இயக்கங்கள் எதுவும் தோன்றவில்லை. எந்த அரசியல் கட்சியும் எதிர்ப்பியக்கம் நடத்தவில்லை.
- (2) கனடாவின் அரசு மாதிரி ஐரோப்பிய அரசு மாதிரிபோன்று ஒற்றையாட்சி மாதிரியாக ஓரினத்தன்மையை அழுத்துவதாக இருக்கவில்லை. அது சமஷ்டி நாடு ஆகையால் பன்மைத்துவம் கொண்ட அரசு அமைப்பு உள்ளது. அது குடியேறுவோர் வரவால் ஆபத்தை உணரவில்லை.
- (3) கனடாவில் குடியேறுவோரில் கோக்கேசியன் இனத்தவர் (Caucasian) அதிகமாக இருந்த பின்னணியிலேயே அங்கு பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் என்ற கொள்கையின் பிரதான அம்சங்கள் செயற்படுத்தப்பட்டன.
- (4) மேற்கு ஐரோப்பா, ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடும் போது கனடாவின் இட அமைவு வித்தியாசமானது. மூன்றாம் உலக நாடு எதுவும் கனடாவுடன் பொது எல்லை யைக் கொண்டதாக இல்லை. இதனால் கனடா தனது குடிவரவுக் கொள்கையை சிறந்த முறையில் செயற்படுத்தவும் நிர்வகிக்கவும் முடிந்தது. சட்டவிரோதக் குடியேறிகளின் எண்ணிக்கையைக் கட்டுப்படுத்தவும் முடிந்தது.

- (5) கனடா புதிய குடியேறிகளைத் தெரிவு செய்வதில் புள்ளியிடல் முறை (Point System) ஒன்றைக் கையாள்கிறது. இப்புள்ளியிடல் முறை குடியேறிகளின் இயல்புகளை மதிப்பிட்டு உள்வருவ தற்கு அனுமதிப்பதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது.

கனடா அண்மைக்காலத்தில் சில நெருக்கடிகளையும் எதிர்கொண்டது. புதிய குடியேறிகள் பொருளாதார நிலையில் முன்னரை விடத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளனர். இதற்கான காரணங்கள் யாவை எனத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஒரு விடயம் மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகிறது. குடியேறிகள் தமது வேலை அனுபவம், தாம் கொண்டு வரும் சான்றிதழ்கள் ஆகியவற்றில் வேலை கொள்வோரைத் திருப்திப் படுத்துவதில் சிரமங்களை எதிர்நோக்குகிறார்கள். குடியேறிகள் விளிம்பு நிலையான, சேரிகளை ஒத்தபகுதிகளிலேயே அதிகம் செறிவாகக் குடியேறுகிறார்கள் என்றும் சிலர் கூறகின்றனர். ஆனால் அதற்கான ஆதாரம் இல்லை.

கனடாவில் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய இனக்குழும வித்தியாசங் களின் அளவு என்ன என்பது பற்றிய சர்ச்சைகள் சில அண்மையில் தோன்றின. இச்சர்ச்சைகள் கனடாவின் புகழ்ச்சிக்குரிய பன்மைத்துவம் தொடர்பான சிக்கல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஒன்டாரியோ மாநிலத்தில் (முஸ்லிகளினிட) குடும்பப் பிணக்குகளில் சரியா (Sharia) சட்டத்தை அனுமதிப்பது பற்றிய ஆலோசனையை அரசாங்கம் முன்வைத்தது. இதற்குக் கடும் எதிர்ப்புத் தோன்றியதால் கைவிடப் பட்டது. சமயப் பாடசாலைகளுக்கு நிதிவழங்குவதற்கான எதிர்க் கட்சியின் பிரேரணையும் தோற்கடிக்கப்பட்டது. (கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள் மட்டும் நீண்ட காலமாக நிதி உதவி பெற்று வரு கின்றன.) கியுபெக் மாநிலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட நியாயமான அளவுக்கு விட்டுக்கொடுத்தல் (reasonable accommodation) கொள்கை 2005 - 2007 காலத்தில் பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தது. அரசாங்கம் பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினர் ஒருங்கிணைவை சிறந்த முறையில் உருவாக்குவது எப்படி என்பதைக் கண்டறிவதற்கு விசாரணை ஆணைக்குழுவை நியமித்தது. ஆணைக்குழு சிபாரிசு செய்த 37 சிபார்சுகள் விட்டுக்கொடுத்தல், பொதுவிழுமியங்களை வளர்த்தல் என்ற இரண்டையும் வளர்க்க வேண்டும் என்று கூறியது.

இக்குழுவின இணைத்தலைவர்களில் ஒருவரான Gerad Bouchard பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்: நாம் மதச்சார்பின்மையையும் இன்டர்கல்சுரலிசத்தையும் (Inter Culturalism) செயல்படுத்த வேண்டும். அத்தோடு குடியேறிகளை ஒன்றிணைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளைத் தீவிரமாக மேற்கொள்வதோடு அவர்கள் மீது பாரபட்சம் காட்டாதிருப்பதையும் உறுதி செய்தல் வேண்டும்.

கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய பாடங்கள்

கனடாவில் குடிவருவோரை ஏற்கும் சமூகங்கள் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று ஆங்கில மொழிபேசும் சமூகம், மற்றது பிரஞ்சு மொழிபேசும் சமூகம். இரு சமூகங்களும் புதிதாகக் குடியேறுவோரைத் தமது பாடசாலைகள், பொது நிறுவனங்கள், ஆட்பணி, வேலையாளர் தொகுதிகள் என்பனவற்றுள் இணைத்துக் கொள்வதில் முயற்சி செய்கின்றன. இவ்விதம் இரண்டு ஏற்கும் சமூகங்கள் இருப்பது குடியேறிகளுக்குத் தெரிவுக்கான வாய்ப்பை வழங்குகிறது. குடியேறிகள் தாம் வாழப்போகும் சூழலைத் தேர்ந்துகொள்கிறார்கள். ஜனநாயக நடைமுறைகள் என்னும் விடயம் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு ஆகிய இரு ஏற்கும் சமூகங்களையும் இணைப்பதாய் உள்ளது. பிரஜைகள் அந்தஸ்து பற்றிய விடயத்தில், அணுகு முறையில் கியுபெக்கிற்கும் கனடாவின் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் வித்தியாசம் உள்ளது. கியுபெக்கில் கியுபெக் சமுதாயத்துடன் இணைக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. குடியேறிகள் கொள்ளல் கொடுத்தல் உறவுகளை பண்பாட்டு நிலையில் பேணுவதான (Community Exchanges) உறவு முறை வலியுறுத்தப்படுகிறது. பிற பகுதிகளில் இது வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை. இதற்கான காரணம் கனடாவின் பிறபகுதிகளிற்கும் கியுபெக்கிற்கும் இடையிலான நுட்பமான சிலவேறுபாடுகளாகும். கியுபெக் மாநிலத்தவர்கள் கனடாவிற்குள்ளும் முழு வட அமெரிக்காவிற்குள்ளும் ஒரு மொழிச் சிறுபான்மையினராக இருப்பதை உணர்கின்றனர். இதனால் ஆங்கில மொழிபேசும் கனடா மக்களை விட பிரஞ்சு மொழி பேசும் கியுபெக் மாநிலத்தவர்கள் தம்மொழி, பண்பாடு என்பனவற்றைப் பாதுகாப்பதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்துகிறார்கள், ஆங்கிலம் பேசுவோர்

தம்மொழியையும் பண்பாட்டையும் பற்றி இவ்விதமாக அச்சம் கொள்வதில்லை அவர்கள் தன்னம்பிக்கை கொண்டவர்களாய் உள்ளனர். தமது மொழியின் பலம் பற்றி நம்பிக்கையுடையவர்களாய் உள்ளனர். இக்காரணத்தினால் இவ்விரு ஏற்கும் சமூகங்களிடையேயும் குடியேறுவோர் பற்றிய கொள்கையில் சில வித்தியாசங்கள் உள்ளன. இவ்விடயம் குறித்து ஜெரமி வெப்பர் (Jeremy Webber) கூறியிருப்பது கவனிப்புக்குரியது. சமஷ்டியில் இணைந்துள்ள அரசுகளிற்கிடையே சட்டங்களில் வேறுபாடு இருக்கும் என்பது அனுமானம், ஒரு மாநில அரசின் பிரஜைகள் யாவருக்கும் ஒரே விதமான சட்டங்கள் தாம் இருக்க வேண்டும் என்றால் சமஷ்டிக் கட்டமைப்பு அர்த்தமற்றதாகிறது. கனடாவில் இரு ஏற்கும் சமூகங்கள் இருப்பதால் அங்கு பன்மைத்துவம் வளப்படுத்தப்படுகிறது. சமூகமட்டத்தில் சமஷ்டியின் இலட்சியங்கள் வேரூன்றுவதற்கு இது உதவுகிறது.

கனடாவின் வெற்றியின் உதாரணங்கள் சிலவற்றை மேலே குறிப்பிட்டோம், எனினும் இவை திருப்தி தருவன அல்ல. குடியேறிகளில் சில குழுமங்கள் பிறவற்றைவிட உயர் தொழில்களிலும் பொருளாதார நிலையிலும் முன்னேறியுள்ளன. பெருநகரங்களில் பல பெருந்தொகையில் குடியேறிகளை உள்வாங்கின. இவற்றில் குடியேறிகளைச் சமூகத்துடன் ஒருங்கிணைப்பதிலும், அவற்றுக்கான சேவைகளை வழங்குவதிலும் பிரச்சினைகள் உள்ளன. பல்மொழிபேசுவோருக்கும் சேவைகளை வழங்குவதோடு பொதுமொழியொன்றை நிலைபெறச் செய்வதிலும் பிரச்சினைகள் உள்ளன. சமநிலையை பேணுதல் கடினமான ஒரு பணியாகும். குடிவரவுக்கொள்கையை ஒட்டாவா அரசாங்கம் வகுத்துக் கொள்கிறது. அன்றாட வாழ்க்கையில் குடியேறிகளை ஒருங்கிணைத்தலும் அவர்களுக்கு பாடசாலை, மருத்துவ வசதி, பொலிஸ்சேவை, வீடமைப்பு வசதி என்பவற்றை வழங்குவது ஆகியன சில நகரங்களில் தொழிற்பட வேண்டும். ஆதலால் நகரங்கள் குடிவரவுக் கொள்கையில் பிரதான பங்களிப்பைச் செய்ய வேண்டும். நகரங்களிற்கு குடியேறிகளை ஒருங்கிணைப்பதில் மாநில அரசாங்கங்களினதும் சமஷ்டி அரசாங்கத்தினதும் ஆதரவு கிடைக்கவேண்டும்.

இனக்குழும வித்தியாசங்களை நிறுவனமயப்படுத்துவதில் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியவை எவை, ஏற்க முடியாதவை எவை என்பதில்

கனடா மக்களிடம் விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. கனடாவில் சாரியா சட்டம் செயற்படுத்தப்படும் தேவை உள்ளதா, சமயப் பாட சாலைகளிற்கு நிதிஉதவி வழங்கவேண்டுமா, என்பன போன்ற விடயங்கள் விவாதத்திற்குரியனவாக இருந்தன. சர்வப் பொதுவான விழுமியங்களையும் தனிநபர் உரிமைகளையும் சாசனம் கனடாவில் உள்ளது. இச்சாசனத்திற்கும் (Charter) பழங்குடிகளினதும், கியுபெக்கியர் களினதும் தேவைகளுக்கும் இடையில் சமரசம் காண்பது எப்படி? குடியேறிகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது எப்படி? போன்ற விடயங்கள் சிந்தனைக்குரியனவாய் உள்ளன. அல்பெர்ட்டா கியுபெக், சஸ்க்ரூவன் ஆகிய மாநில அரசுகள் தத்தம் பகுதிகளின் பிரஜைகளின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தமக்கென உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் சாசனத்தைத் தயாரித்துள்ளன. அவற்றை நடைமுறைப்படுத்துகின்றன. இருந்தபோதும் பன்மைப் பண்பாட்டு வாதத்தில் இருந்து கனடா விலகிச் செல்லும் என்பதற்கான சான்றுகள் எவையும் இல்லை. கியுபெக்கின் 'இன்டர்கல்குரலிசம்' என்ற பண்பாட்டு பன்மைத் துவத்துவ மாதிரியில் இருந்தும் விலகிச் செல்வதற்கான சான்றுகள் இல்லை. கியுபெக்கில் Bouchard - Taylor ஆணைக்குழு பண்பாட்டு வேற்றுமைகளை ஏற்று உள்வாங்கிய பிரஜைகளை ஐக்கியப்படுத்தவும், குடியேறிகளிற்கும் கியுபெக் சமூகத்திற்கும் இடையில் எழக்கூடிய பிரச்சனைகளை தணிப்பதற்கும் உதவக்கூடிய நடைமுறைகள் பற்றி ஆலோசிக்கும்படி அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்தது. இத்தகைய நடைமுறைகள் எமது இக்கட்டுரையின் பிரதான விடயப்பொருளோடு தொடர்புடையன. வேறுபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும், அவை தொடர்ந்த உரையாடலுக்கும் பேரம் பேசலுக்கும் உரியவை. ஏற்கனவே முடிந்த காரியங்கள் அல்ல. Bouchard Taylor அறிக்கையின் படி கியுபெக்கில் பண்பாட்டுத் துறை நெருக்கடி உள்ளது என்று கூறுவதில் உண்மை இல்லை. கனடா முழுமைக்கும் இக்கூற்று பொருத்தமானது.

முடிவுரை

கனடாவின் கதையை மேலே கூறினோம். அக்கதையில் நற்செய்திகள் பலவற்றைத் தெரிவித்தோம், சில குறைகளையும் நாம் குறிப்பிட்டோம்.

கனடா உதாரணம் பன்மைத்துவ வேறுபாடுகளை சமாதான வழிகளில், ஜனநாயகரீதியாக முகாமை செய்தல் முடியும் என்பதை எடுத்துக் கூறுகிறது. கனடாவின் அனுபவத்தை வேறு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யலாமா என்பதற்கு தெளிவான விடை கூற முடியாது. வேறுபாடுகளை இலகுவில் முகாமை செய்வதற்குக் கனடாவிடம் அரசியல் சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்கக்கூடிய ஜனநாயகப்பண்பாடு, சட்டத்தின் ஆட்சி, பிரச்சினைகளை பேச்சுவார்த்தை மூலம் பேசித்தீர்க்கும் பண்பாடு, கனடாவின் பொதுப்பட்ட செல்வச் செழிப்பு ஆகியன சாதகமான அம்சங்களாகும். இவற்றை பிற தேசங்களுக்கு கொண்டு செல்ல முடியாது. இருப்பினும் கனடாவின் அனுபவத்தில் இருந்து குறிப்பான சில விடங்களைப் பிறநாட்டினர் தேர்ந்து எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவற்றுள் 1988ஆம் ஆண்டின் பன்மைப்பண்பாட்டுச் சட்டம் (Multi culturalism Act 1988) பிரதானமானது. கியுபெக்கின் இன்டர்கல்குரலிசம் உட்பட கனடா முழுமைக்குமான பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் கனடாவின் பன்மைத்துவத்தை தழுவி நிற்கிறது. நீண்டகால மரபாக நிலைத்து நிற்கும் சமூகநல அரசு, நடைமுறையில் சமச்சீரற்ற சமஷ்டியை (asymmetrical federalism) ஏற்றுக் கொண்டு நடைமுறைப்படுத்தல், உயர்நீதிமன்றம் தனிநாடாகப்பிரிந்து போதல் பற்றிக் கூறிய தீர்ப்பில் இருந்து கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள் என்பன பன்மைத்துவப் பண்பாட்டை கனடாவில் நிலைபெறச் செய்ய உதவுவன. ஒன்றாகச் சேருதல் (Coming together) அல்லது பிரிந்து வேறாதல் (Coming apart) என்ற இரண்டினையும் உள்ளடக்குவதாக உச்ச நீதிமன்றத்தின் கொள்கை விளக்கம் அமைந்தது.

பன்மைத்துவம் பற்றிய பரிசீலனையில் சமஷ்டி அரசு - மாநில அரசு என்ற வகையில் நாம் மதிப்பீடுகளை செய்வதுண்டு. அவ்வாறு செய்வதனால் பெருநகரங்களின் பன்மைத்துவம் பற்றிக் கவனிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். இதனால் புதிதாக மேற்கிளம்பும் சவால்கள் பலவற்றைக் கவனிக்கத் தவறுகிறோம். குடியேறிகள் பெருநகரங்களில் அளவுக்கு அதிகமாக குவிகிறார்கள் என்ற விடயம் கவனிக் கப்படவேண்டும். அத்தோடு பழங்குடி மக்கள் பெருநகரங்களில் செறிந்து வாழ்வது இன்னொரு வகைப் பிரச்சினையாக அமைகிறது.

ஐக்கியமும், பன்மைத்துவமும், ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்கள் போன்றவை. கனடா மையத்தை விட்டும் விலகும்போக்கு, மையத்தை நோக்கி நகரும் போக்கு என்ற இரண்டிற்கும் இடையில் சமநிலையை பேணவேண்டும். அதன் மூலம் கனடாவின் நிறுவனங்களிலும் நடைமுறைகளிலும் பன்மைத்துவத்தை ஏற்றக்கொள்ளச் செய்தல் வேண்டும். கனடாவின் நிலைபேற்றுக்கான ஆற்றல்கள் இச்சமநிலையைப் பேணுவதிலேயே தங்கியுள்ளன.

பன்மைத்துவத்தின் வெவ்வேறு பரிமாணங்களிற்கு ஏற்பக் கொள்கைகளும் வேறுபடும் என்பது எமது ஆய்வில் வெளிப்பட்டது. மொழி, பிரதேசம், பழங்குடிமக்கள், பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் என்ற வெவ்வேறு விடயங்களுக்கு ஏற்ப கொள்கைகளில் வேறுபாடுகள் இருக்கும். மொழி, பிரதேசம் பழங்குடிமக்களிடையான வேறுபாடுகள் என்ற விடயங்களில் சமஷ்டி முறை தான் கனடா வழங்கும் தீர்வு. சமஷ்டி, மாநிலம், உள்ளூர் என்ற மூன்று நிலைகளில் பன்மைப் பண்பாடு பேணப்படவேண்டும் பால்நிலை, வர்க்கம் என்பவனவற்றால் எழும் வேறு பாடுகளுக்கு சமஷ்டி ஒரு தீர்வல்ல, இருப்பினும் இவைகூட கனடா அரசின் சமஷ்டி முறைகள் ஊடாகவே தம்மை வெளிப்படுத்துகின்றன.

பன்மைத்துவம் நிலையான ஒன்றல்ல. அதன் தன்மை தொடர்ச்சியாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஆதலால் எதிர்காலம் பற்றி எதிர்வு கூறுதல் இயலாது, கனடாவின் பன்மைத்துவம் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு செய்யப்படுவதாய் இருக்கும். கனடாவிற்கு ஆபத்தானதாகவோ. அச்சுறுத்தலாகவோ இல்லாது அதன் ஐக்கியத்திற்கு ஆதாரமாக பன்மைத்துவம் தொடர்ந்து இருந்து வரும்.

**பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறை ஆட்சி:
அதன் அடிப்படைகளும், குறை நிறைகளும்***

– கெல்லி பிறியன் –

அறிமுகம்

பெல்ஜியம் நாட்டின் சமஷ்டி ஆட்சி முறையை நெகிழ்ச்சியுடைய, வளைந்து கொடுக்கக்கூடிய சிறந்த முறையாக இன்று பலர் கருதுகின்றனர். அதன் ஆதரவாளர்கள் அதனை தனித்துவம் மிக்க ஒரு முறையாகக் கருதுகின்றனர். இலங்கையிலும் இதுபற்றிய ஆர்வம் வெளிப்பட்டுள்ளது. எல்லா இனக்குழுமங்களிற்கும் பிரதிநிதித்துவத்தை நன்முறையில் வழங்குவதோடு, உள்நாட்டில் தேசிய இனங்களின் முரண்பாடுகளைத் தணிப்பதிலும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் பெல்ஜியம் வெற்றிகண்டுள்ளது. அது சமஷ்டியாக மாறுவதற்கான தீர்மானத்தை (1988இல்) எடுத்திராவிட்டால் இன்று ஒரு தனிநாடாக ஐக்கியமாக நிலைத்து நின்றிருக்க முடிந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

இக்கட்டுரையில் பெல்ஜியம் சமஷ்டி பற்றிய மேலோடு பார்வை வழங்கப்படும். அதன் முக்கிய இயல்புகளை ஒப்பீட்டு முறையில் எடுத்துரைத்து மதிப்பிடுவதும், அதன் குறை நிறைகளை எடுத்துக் கூறுவதும், இலங்கையில் அரசியல் யாப்பு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு

* நன்றி: *Essays on Federalism in Sri Lanka*, Edited by Rohan Edirisinha & Asanga Welikala இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலில் 'Federalism in Belgium: Its Elements Advantages and drawbacks' என்ற தலைப்பில் அமையும் Kelley Bryan எழுதிய கட்டுரையின் (பக் 238-254) தமிழாக்கம். Centre for Policy Alternatives நிறுவனத்தால் 2008 ஆம் ஆண்டு இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது. (தமிழாக்கம்: 'சண்')

அது எங்ஙனம் உதவும் என்பதைப் பரிசீலிப்பதும், இக்கட்டுரையின் நோக்கங்களாகும். பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டிமுறையும், அங்குள்ள அதிகாரப் பரவலாக்க செயல்முறைகளும் மிகுந்த சிக்கல் வாய்ந்தவை. அச்சிக்கலான முறை பற்றிய பகுப்பாய்வை ஆழமான முறையில் செய்தல் எனது நோக்கமன்று. ஓர் ஆரம்ப அறிமுகத்தையே இங்கு தருகிறேன். இலங்கையில் நடைபெற்றுவரும் உரையாடலுக்கு இது உதவும் என்றே நம்புகின்றேன்.

பெல்ஜியம் பற்றிய அடிப்படைத் தகவல்கள்

மேற்கு ஐரோப்பிய நாடான பெல்ஜியம் ஒரு சிறிய தேசம். அதன் விஸ்தீரணம் ஏறக்குறைய இலங்கையின் அரைப்பங்கு ஆகும். அங்கு 10.25 மில்லியன் மக்கள் வாழ்கின்றனர். இலங்கையின் சனத்தொகையின் ஏறக்குறைய அரைப்பங்கே அங்கு உள்ளது. அங்கு இரு பிரதான மொழிக் குழுக்கள் உள்ளன. பிளமிஷ் அல்லது டச்சு மொழி பேசுவோர் 55 வீதத்தினராய் உள்ளனர். பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் 44 வீதத்தினர். மிகச் சிறிய சிறுபான்மையினரான யேர்மன் மொழிபேசுவோர் 1 வீதத்தினராக உள்ளனர். நாட்டின் பிரதேச எல்லைகள் மொழிப்பிரிவுடன் ஒத்தமைந்தவையாக உள்ளன. வடக்கே பிளாண்டேர்ஸ் (Flanders) பகுதி பெரும்பான்மை டச்சு மொழி பேசுவோர் வாழும் பகுதி. தெற்கேயுள்ள வலோனியா (Wallonia) பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் மிகுதியாக வாழும் இடம். நாட்டின் தலைநகரான பிரஸ்ஸெல்ஸ் டச்சு, பிரஞ்சு ஆகிய இரு மொழிகளையும் பேசுவோர் வாழும் இடம். இது பிளாண்டர்ஸ் எல்லைக்குள் அதன் வலோனியா எல்லையில் இருந்து சிறிது உள்ளே அமைந்துள்ளது. இரு மொழியினரும் வாழும் இந்நகரத்தில் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோரே பெரும்பான்மையினர். நாட்டின் தென் கிழக்கு மூலையில் லக்ஸம்பேர்க் நாட்டு எல்லைக்கருகாக உள்ள சிறு பகுதியில் யேர்மன் மொழி பேசுவோர் செறிந்து வாழ்கின்றனர்.

பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டியின் வரலாறு

பெல்ஜியத்தின் இனக் குழுக்களுக்கிடையிலான மோதலுக்கு நீண்ட கால வரலாறு உள்ளது. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக இங்கு மோதல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஜெர்மனியர், பிரஞ்சுக்காரர், டச்சுக்காரர்,

ஆஸ்திரிய நாட்டவர், ஸ்பானிஷ்காரர் எனப் பலரும் இம்மோதல்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்களாய் இருந்துள்ளனர். 1830ஆம் ஆண்டில் பெல்ஜியம் டச்சு தேசத்தில் (இன்றைய நெதர்லாந்து) இருந்து பிரிந்து தனி நாடாக ஆகியது. அது தனிநாடாகப் பிரிந்தபோது சமயம், வர்க்கம் ஆகிய இரண்டு விடயங்களுமே பிரிவினைக்குப் பிரதான காரணங்களாக இருந்தன. மொழி வேறுபாடுகள் அக்காலத்தில் முதன்மையான விடயமாக இருக்கவில்லை. பெல்ஜியம் நாடு கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும், நில உடைமையாளர்களான பிரபு வம்சத்தினருக்கும் இடையிலான கூட்டால் உருவானது எனலாம். அது முடியாட்சி அரசியல் வகைக்கு உட்பட்ட தேசமாகவும் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

பெல்ஜியம் பன்மைத் தேசியங்களைக் கொண்ட நாடு. அங்கு இனக்குழுமம் - மொழி அடிப்படையிலான பிரச்சினைகள் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னரே அதிகரித்தன. பழைய காலத்தின் சமய, வர்க்க வேற்றுமைகள் இன்றும் ஓரளவு தொடர்கின்றன. இதனால் பெல்ஜியத்தின் அரசியல் மிகவும் சிக்கலான தோற்றத்தைக் கொண்டதாக உள்ளது.

1940க்களிலும் 1950க்களிலும் டச்சு, பிரஞ்சு மொழியினருக்கிடையே ஏற்பட்ட அரசியல் முறுகல் நிலை காரணமாக அடுத்தடுத்துப் பல அரசியல் யாப்புச் சீர்த்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. அதிகாரப் பரவலாக்கல் பற்றிய முதல் முயற்சி 1970க்களில் தொடங்கியது. 1980 இல் மொழிப்பிரிவு அடிப்படையிலும் பிராந்திய அடிப்படையிலும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1988 இல் செய்யப்பட்ட அரசியல் யாப்புச் சீர்த்திருத்தங்கள் பெல்ஜியம் சமஷ்டி இயல்பை பெறக் காரணமாயிற்று. இறுதியில் 1993 இல் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் படி இன்றைய சமஷ்டி அரசியல் கட்டமைப்பு உருவம் பெற்றது.

பிற உலக நாடுகளின் சமஷ்டிமுறைகள் போன்றே பெல்ஜியம் நாட்டிலும் மொழிக்குழுமங்களின் போட்டியும் சர்ச்சைகளும் சமஷ்டிக் கோரிக்கையை முன்வைப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. பெல்ஜியம் நாடு மேற்குறிப்பிட்டது போல் இனக்குழுமப் பிரச்சினைகளின் காரணமாகப் படிப்படியாக சமஷ்டி முறையைத் தழுவியது. இருந்தபோதும் பெல்ஜியத்தில் இனக்குழுமப் பிரச்சினைகள் வன்முறை மோதல்

களாக அமையவில்லை. வன்முறையற்ற சமாதான வழிகளிலேயே இம்மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் முக்கிய இயல்பு அது பிரதேசங்கள் (Territories) சமுதாயங்கள் (Communities) என்ற இருவகை சமஷ்டி முறைத் தீர்வுகளின் கலப்பைக் கொண்டிருப்பதாகும். பெல்ஜியத்தில் டச்சு, பிரஞ்சு மொழியினர் வெவ்வேறு புவியியல் பிரதேசங்களில் செறிந்து வாழ்ந்து வருவதால் பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமஷ்டி பொருத்தமாயிற்று. அத்தோடு பெல்ஜியத்தின் தலைநகரான பிரஸ்ஸல்ஸ் இரு மொழியினரும் கலந்து வாழும் பகுதியாதலால் அங்கு பிரதேச அடிப்படையல்லாத சமஷ்டி (Non Territorial Federalism) மிகப் பொருத்தமானதாயிற்று. இதனால் இரண்டு முறைகளும் கலப்புற்ற வடிவம் அங்கு உள்ளது. பெல்ஜியத்தில் இன்றைய நிலையில் அங்குள்ள இனக்குழுக்களிற்கான பிரச்சினைகளின் மூலங்களாக மூன்று விடயங்கள் உள்ளன. அவையாவன:

1. பிளமிஷ் தேசியவாதம் : பெல்ஜியம் நாட்டின் டச்சு மொழிப் பிரிவினர் பிளமிஷ் தேசியவாதத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். வரலாற்று ரீதியாக பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் ஆதிக்கம் செலுத்திவந்தமையால் பிரஞ்சு மொழியினரின் அரசியல், பண்பாட்டு மொழி ஆதிக்கத்தை பிளமிஷ் தேசியவாதிகள் எதிர்க்கிறார்கள். இருபகுதியாருக்கும் பண்பாட்டு அடையாளம் தொடர்பிலான பிரச்சினைகள் உள்ளன.
2. வலூன் தேசியவாதம் : வலூன் பகுதியின் பிரஞ்சுக்காரர்கள் பிளாண்டர்ஸ் பகுதியும், பிரஸ்ஸல்ஸும் தம்மீது செலுத்தி வரும் பொருளியல் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கிறார்கள். இரண்டாம் உலகயுத்தத்தின் பின்னர் ஏற்பட்ட பொருளாதார அபிவிருத்தி களினால் பிளாண்டர்ஸ் பகுதியும் பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரமும் பொருளாதார முன்னேற்றம் பெறவும், வலூன் பகுதி பின்தங்கிப் போகவும் காரணமாயின. சமத்துவமற்ற இந்த வளர்ச்சிப்போக்கு வலூன் பகுதியில் அதிருப்தியுணர்வு தோன்றக் காரணமாயிற்று.
3. பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரின் ஆதிக்கம் : பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரில் பிரஞ்சு மொழிபேசுவோர் பெரும்பான்மையினர். இப்பகுதி பெல்ஜி

யத்தின் ஏனைய பகுதிகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. பிரஸ்ஸல்ஸ் நகருக்கும் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் இடையிலான உறவு மையம் - சார்புமண்டலம் (Centre - Periphery) என்ற இயல்பை உடையது.

இவ்வாறு பல பிரச்சினைகள் இருந்தபோதும் கடந்த 30 - 40 வருடகாலத்தில் பெல்ஜியம் ஒற்றையாட்சி அமைப்பில் இருந்து சமஷ்டி ஆட்சி அமைப்பு முறைக்கு மாறியுள்ளது. இம்மாற்றம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் இறைமையையும் நன்கு பேணுவதோடு பிராந்தியங்களிற்கு பொருளாதார, பண்பாட்டுச் சுயாதீனத்தை வழங்குவதில் வெற்றியடைந்துள்ளது.

பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறையின் முக்கிய இயல்புகள்

பெல்ஜியம் சமஷ்டி புதிரும், சிக்கலும் வாய்ந்த அம்சங்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. இக்கட்டுரையின் இணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ள பின்வரும் இரண்டு அட்டவணைகள் அதன் சமஷ்டி இயல்புகளை விளக்குவனவாக உள்ளன.

இணைப்பு 1. பெல்ஜியத்தில் சட்டவாக்க அதிகாரம் ஒவ்வொரு நிலையிலும் வழங்கப்பட்டுள்ள முறை.

இணைப்பு 2. பெல்ஜியத்தில் அதிகாரப் பரவலாக்கமும், பல நிலைகளின் அமைப்பு அம்சங்களும்.

பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறையின் விசேட சிறப்பம்சம் அது பிரதேசம் (Regions) சமுதாயங்கள் (Communities) என்ற இருவகை அலகுகளைக் கொண்டிருத்தல் ஆகும். பெல்ஜியம் மூன்று புவியியல் பிரதேசங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை பிரதேசங்கள் (Territories) என்ற அலகுகளாகும்.

- i. வலூன் (Waloon)
- ii. பிளாண்டர்ஸ் (Flanders)
- iii. பிரஸ்ஸல்ஸ் (Brussels)

என்பன மூன்றும் பிரதேச அலகுகளாகும். இந்தப் பிரதேச அலகுகளை மேவியதாக பிளமிஷ் (Flemish) பிரஞ்சு, யேர்மன் மொழி அலகுகள்

உள்ளன. இதனைவிட அரசியல் யாப்பின் உறுப்புரை மொழிப் பிராந்தியங்களாக (Linguistic Regions) பின்வரும் நான்கை குறிப்பிடுகின்றது.

- i. பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் பிராந்தியம்
- ii. டச்சு மொழி பேசுவோர் பிராந்தியம்
- iii. யேர்மன் மொழி பேசுவோர் பிராந்தியம்
- iv. பிரஸ்ஸல்ஸ் என்னும் இருமொழியியப் பிராந்தியம் மேற்கூறியவற்றில் இருந்து புலப்படுவது யாதெனில்
 - அ. பிரதேசம் என்ற இடப்பிரதேச நியாயாதிக்கம் (Territorial Jurisdiction)
 - ஆ. இடப்பிரதேசம் சாராத நியாயாதிக்கம் (Non - Territorial Jurisdiction)

என்ற இருவகை நியாயாதிக்கங்கள் உள்ளன. இரண்டாவது வகை இடப்பிரதேச நியாயாதிக்கம் சமுதாயங்கள் சார்ந்து உருவானது. இது அச்சமுதாயங்களின் ஆளுமையின் அடிப்படையிலான (Personality Based) வகையாகும்.

பெல்ஜியத்தில் சட்டவாக்க அதிகாரமும் மூன்று வகையானது. அவை ஒரே சமயத்தில் செயற்படும் தன்மையின.

- அ. தேசிய மட்டத்தில் பாராளுமன்றம் சட்டவாக்க அதிகாரம் கொண்டதாய் உள்ளது (அரசன் இதன் தலைவராக உள்ளார்).
- ஆ. சமுதாயச் சபைகள் (Community Councils).
- இ. பிரதேச சபைகள் (Regional Councils).

இந்த மூன்று சட்டவாக்க நிறுவனங்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. மூன்றும் சமதையான நிலையில் கணிக்கப்படுகின்றன. 1993ஆம் ஆண்டின் யாப்புத் திருத்தம் சமஷ்டி அரசின் அதிகாரங்களை நிரலிட்ட பின்னர் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் பிரதேசங்களுக்கு உரியவை (உறுப்புரை 35) எனக் கூறுகிறது. இந்த மூன்று சட்ட ஆக்க நிறுவனங்

களும் அளவில் வேறுபட்டவை ஆயினும் கொள்கையளவில் சமத்துவமானவை.

பிரதேசங்களும், சமுதாயங்களும் விரிவான சட்ட ஆக்க அதிகாரங்களைக் கொண்டிருப்பதோடு தமது அலுவல்களை கொண்டியக்குவதற்கு ஏற்ற நிர்வாக அமைப்புக்களையும் கொண்டுள்ளன. சமஷ்டிச் சட்டம் பிரதேசச் சட்டம், சமுதாயச் சட்டம் என்பனவற்றை செயல்படுத்தத் தனித்தனியான நிர்வாக அதிகாரங்கள் உள்ளன. பிரதேச, முனிசிப்பல் நிர்வாகங்கள் விரிவான அதிகார அமைப்புக்களாகச் செயற்படுகின்றன.

அரசியல் யாப்பின் சமச்சீரின்மை

பெல்ஜியம் அரசியல் யாப்பு சமச்சீரின்மை (Constitutional Asymmetry) உடையதா? என்ற பிரச்சினை பற்றி அடுத்து நோக்குவோம். இலங்கையின் பத்திரிகையாளர் ஒருவர் இக்கருத்துப்பட அண்மையில் எழுதினார். இது சரியான கருத்தல்ல. பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் பிரதேசங்களிற்கிடையே சமச்சீரின்மை இல்லை. அதாவது ஒன்று மற்றொன்றுடன் ஒப்பிடும்போது கூடிய அதிகாரங்கள் கொண்டதாய் இருக்கும் நிலை இல்லை. பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் பிரதேசம், சமுதாயம் என்பவற்றில் அதிகார மேவுகை (Overlap) உள்ளது. இது மட்டுமே அங்கு காணப்படும் சமச்சீரின்மை ஆகும்.

பிரதேசங்களும், சமுதாயங்களும் சமதையான அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. உதாரணமாக பெல்ஜியத்தின் யேர்மன் சமுதாயம் பிளமிஷ் சமுதாயத்தைவிட நூறு மடங்கு சிறியது. ஆனால் இரண்டினதும் சமுதாயச் சபைகள் கல்வி பண்பாட்டு விவகாரங்களில் ஒரேயளவு அதிகாரங்களை உடையவை. பிளமிஷ் சமுதாயச் சபை, யேர்மன் சமுதாயச் சபையைவிடக் கூடிய அதிகாரம் உடையது என்று கூறமுடியாது.

அதிகாரப் பரவலாக்கல்

பெல்ஜியத்தில் அதிகாரப் பரவலாக்கம் விரிவான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சமஷ்டிச் சட்டமும், பிரதேசச் சட்டமும், சமுதாயச் சட்டமும் ஒன்றுக்கொன்று சமத்துவமானவை.

அரசியல் யாப்புச் சட்டம் மட்டும் யாவற்றுக்கும் மேலானது. பிரதேசங்களும், சமுதாயங்களும் பலவிடயங்கள் தொடர்பாக சமஷ்டி அரசுடன் நியாயாதிக்கத்தில் பங்கு கொள்கின்றன (Shared Jurisdiction). உதாரணமாக பிரதேசங்களும், சமுதாயங்களும் தத்தம் பிரதேசங்கள் சார்ந்தனவான விடயங்களில் சர்வதேச உடன்பாடுகளைச் செய்துகொள்ளும் அதிகாரம் உடையன. உறுப்புரை 167 இதனை அனுமதிக்கிறது (சில மட்டுப்பாடுகளுடன்). கனடாவில் சமஷ்டி அரசுக்கே சர்வதேச உடன் படிக்கைகளைச் செய்து கொள்ளும் அதிகாரம் உள்ளது. ஒப்பீட்டு முறையில் இதனை நாம் புரிந்துகொள்ளலாம். உலகத்தின் சமஷ்டி முறைகளில் பெல்ஜியம் மாதிரியில் அதிகாரப் பரவலாக்கம் மிகவும் விரிவானதாக உள்ளது என்பது கவனிப்புக்குரியது.

பெல்ஜியத்தில் அரசியல் கட்சிகளின் ஆதிக்கம்

பெல்ஜியம் நாட்டின் அரசியல் முறையை அரசியல் கட்சிகள் கொண்டு இயக்குகின்றன. கனடா நாட்டுடன் இதனை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது கனடாவில் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பலத்தினைப் பெற்ற நிர்வாகத்துறை நாட்டை நிர்வகிக்கின்றது. பெல்ஜியத்தில் நிலைமை வேறானது. அங்கு மந்திரிசபை, சட்டசபை, நீதிமன்றங்கள் என்பனவற்றைவிட அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சியும் (Particracy) செயற்படுகிறது. பெல்ஜியத்தில் கட்சி ஆட்சி தோன்றியதற்கான காரணமாக ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டலாம். அங்கு சுயாதிக்கம் உடைய மையப்பகுதி ஒன்று அதிகாரத்தின் அடித்தளம் ஆகச் செயற்படவில்லை. பிரதேசங்களின் அரசியலைக் குவிமையப்படுத்திச் செயற்படும் அரசியல் தலைவர்கள் மத்தியின் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பேரம்பேசி முடிவு செய்யும் நிலை அங்கு உள்ளதெனலாம்.

பெல்ஜியத்தில் நாடு முழுமையையும் தழுவியதான அரசியல் கட்சிகள் இல்லை. ஒவ்வொரு கட்சியும் பிரதேசம், மொழி என்பனவற்றைச் சார்ந்து செயற்படும். இதனால் கட்சிகள் பிரதேசம்சார்ந்த பிரச்சினைகளைச் சார்ந்து தம் அணிதிரட்டலை நடத்துவனவாய் உள்ளன. கட்சிகள் தமக்குள் ஐக்கியத்தைப் பேணுகின்றன. அதே சமயம் பிற இனக்குழுமங்களின் அரசியல் கட்சிகளுடன் கருத்தியல் அடிப்படையில் கூட்டணிகளை ஏற்படுத்துகின்றன. இதன் சிறப்பு

யாதெனில் கட்சிகளுக்கிடையிலான பேரம்பேசதலும் உடன்பாடும் பொதுவெளியில் (Public Sphere) பகிரங்கமாக நடைபெறுகிறது. இது திரைச்சீலைக்குப் பின்னால் கட்சிக்குள் நடைபெறும் விட்டுக்கொடுத்தல்கள், உடன்பாடுகளுடன் ஒப்பிடும்போது வித்தியாசமானது. ஏனெனில் இது பகிரங்கமான பேரம்பேசலாகும்.

‘கொன்சோசியேசனலிசம்’ அல்லது கூட்டாளி அதிகாரம்

‘கொன்சோசியேசனலிசம்’ (Consociationalism) என்ற எண்ணக்கரு ஐரோப்பாவிற்கு வெளியில் உள்ளோருக்கு பரிச்சயமான ஒன்றல்ல. சமஷ்டி முறையில் உள்ள அதிகாரப் பகிர்வுக்கு மாற்றான ஒரு முறையே கூட்டாளி அதிகாரம் என்ற இந்த முறை. இனக்குழும - மொழிச்சார்ந்த மோதல்களையும், முரண்பாடுகளையும் தீர்வு செய்வதற்குச் சிறந்த முறையாக கூட்டாளி அதிகார முறை கருதப்படுகின்றது. சுயாதிக்கத்தையும், அதிகாரத்தில் பங்குபெறுதலையும் பல்வேறு வகையில் இணைப்பதாக கூட்டாளி அதிகாரமுறை அமைகின்றது.

‘பிளவுண்ட அரசியல் பண்பாட்டை உடைய ஜனநாயக நாடு ஒன்றை உறுதிமிக்க ஜனநாயகமுடையதாக மாற்றுவதற்கு உயர் குழுத்தின் கூட்டிணைப்பாக உருவாகும் அரசாங்கமே கூட்டாளி அதிகாரமுறை அரசாங்கமாகும் என்று Arend Lijphart வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் கூறியுள்ளார். கூட்டாளி அதிகாரமுறை அரசாங்கச் செயற்பாடுகளை சனத்தொகை அடிப்படையில் வேறுபடுத்துவதோடு பன்மைச் சமூகங்களின் சமூகப் பிரிவினைகளை முகாமை செய்ய முயற்சிக்கின்றது. சுருங்கக்கூறின் கூட்டாளி அதிகாரமுறை கூட்டுறவாக முடிவுகளை மேற்கொள்வதை (Co-operative Decision Making) உள்ளடக்கியது; அது அதிகாரப்பரவலாக்கலை உள்ளடக்கவில்லை. கூட்டாளி அதிகார முறையை ஆதரிப்போர் ஒன்றையாட்சி முறை பன்மைத்துவத்திற்கு முழுமையான இடத்தை வழங்கமுடியும். வெவ்வேறு குழுக்களின் தலைவர்களிடையே ஏற்படும் இணக்கம் மூலம் முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப்படுவதற்கு இது வழியமைகிறது என்று கூறுவர். இருப்பினும் பெரும்பான்மையான அரசியல் விஞ்ஞானிகள் கூட்டாளி அதிகார முறையினை தற்காலிகமானது; ஒரு வகை இடைக்கால ஒழுங்கு, அது நிலைத்து நிற்கக்கூடியதல்ல என்று

கருதுகின்றனர். அது பல்வேறு வகையான பன்மைத்துவத்தையும் அரவணைத்து இணைக்கக்கூடியதேயாயினும் கூட்டாளி அதிகார முறை 'மேலோர் குழு'வின் இணைப்பு என்ற மேட்டிமையை உடையது. ஏனெனில் இம்முறையில் முடிவுகள் யாவும் மூடிய கதவுகளுக்குப் பின்னால் தலைவர்களால் முடிவு செய்யப்படுகின்றன. பரந்த வெகுஜனங்கள் இம்முடிவுகளில் பங்குபெறுவது தடுக்கப்படுகிறது என்ற கருத்தை Lijphart கூறியுள்ளார். மேலும் கூட்டாளி அதிகார முறை அதிகாரங்களைப் பிரிப்பதில் அல்லது பங்கு போடுவதில் கவனம் செலுத்துகிறதே அன்றி வெவ்வேறு இனக் குழுமங்களின் சுயாதீனம் என்ற விடயத்தில் கவனம் செலுத்துவதில்லை.

பெல்ஜியத்தின் அரசியலை இணக்கத்தின் (Consensus) அடிப்படையில் நடத்திச் செல்லும் தேவை நீண்டகாலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதனால் கூட்டுறவு என்னும் உணர்வு அதன் அரசியல் யாப்பில் உள்ளார்ந்து அமைந்த விடயமாக இருந்து வருகிறது. அரசியல் யாப்பில் இந்த உணர்வு வெளிப்படையாக உறுப்புரை 143இல் கூறப்பட்டுள்ளது. 'ஒவ்வொரு சமஷ்டி அலகும் தனது பொறுப்புக்களை உணர்ந்துகொள்வதோடு, வேறுபட்ட நலன்களின் காரணமாக எழக் கூடிய நெருக்கடிகளைத் தவிர்த்துக் கொண்டு சமஷ்டிக்கான விசுவாசத்துடன் செயற்படவேண்டும்' என்று இவ்வறுப்புரை கூறுகிறது. (இவ்வறுப்புரையை 'Loyalty Clause' (விசுவாசம் தெரிவிக்கும் பிரிவு) என்று கூறுவர்).

கூட்டாளி அதிகார முறையின் சிறந்த உதாரணங்களில் ஒன்று இரட்டைப் பெரும்பான்மை வாக்கெடுப்பு முறையாகும். சமுதாயம் தொடர்பான பிரச்சினை ஒன்று பற்றிய சட்டவாக்கம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு கீழ்சபையிலும், செனேற்றிலும் 2/3 பெரும் பான்மை வாக்குகளால் அது நிறைவேற்றப்படவேண்டும். அத்தோடு பாராளுமன்றத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு மொழிக் குழுவும் (பிளமிஸ், பிரெஞ்சு, யேர்மன்) சாதாரண பெரும்பான்மை வாக்குகளால் குறித்த சட்டவாக்கத்திற்கு ஆதரவு தருதல் வேண்டும்.

அரசாங்க அலகுகளிற்கு இடையிலான தொடர்புகளும் மோதல்களைத் தடுத்தலும்

பெல்ஜியத்தின் நடுத்தீர்ப்பு நீதிமன்றம் 1984 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. இந்த நீதிமன்றம் பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி அரசாங்கம், பிரதேசம், சமுதாயம் ஆகிய மூன்றினதும் அதிகாரங்கள் பற்றிய பிணக்குகளைத் தீர்வு செய்யும் அதிகாரம் உடையதாய் விளங்குகிறது. அத்தோடு இந் நீதிமன்றத்துக்குக் கல்வித்துறையில் சமத்துவம் என்ற தத்துவம், பாகுபாடுகாட்டாதிருத்தல், சுதந்திரம் ஆகிய விடயங்கள் பற்றியும் ஓரளவு நியாயாதிக்கம் உள்ளது.

பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறையில் நீதிமுறை சாராத செயன் முறைகள் பலவும் பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கான வழிகளாகச் செயற்படுகின்றன. இவற்றுள் Concertation Committee என்ற அமைப்பைக் குறிப்பிடலாம். அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கத்தின் செயற்பாட்டினால் அதன் இன்னோர் அங்கம் பாதிக்கப்படும் பொழுது ஏற்படும் 'நலன்கள் சார் மோதல்களை' தீர்வு செய்வதற்கு 'Concertation Committee' உதவுகிறது.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் நிதிக் கொள்கை

சமஷ்டி அலகுகளுக்கு தேவையான நிதிகளைப் பங்கிடுதல் பற்றிய நிதிக்கொள்கை விடயங்களை 'Fiscal Federalism' என்ற கலைச்சொல் குறிப்பிடுகிறது. நிதி விடயங்களில் சுயாதீனம் என்ற கொள்கைப்படி சமஷ்டி அலகுகள் 'ஒவ்வொன்றும் தமது நியாயாதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட விடயங்களைக் கையாள்வதற்குத் தேவையான நிதிகளை' பெறுகின்றன. இக் காரணத்தினால் 'சமஷ்டி அலகுகளின் சுயாதீனம், சமஷ்டி அரசின் அரசியல், நாணய ஒருமைத்தன்மை என்ற இரண்டு விடயங்களுக்கிடையிலான சமநிலை' பேணப்படுகின்றது. பிரதேசங்களுக்கும், சமுதாயங்களுக்கும் நிதிவழங்கலுக்கு விசேட நிதியிடல் சட்டம் 1989 (Special Financing Act) என்ற சட்டம் ஆதாரமாக உள்ளது. ஜனவரி 16, 1989 இல் இயற்றப்பட்ட இச்சட்டம் இடைக்கால சட்டத்தின் (1980 - 1999) நிதியிடல், அதற்குப் பின்னரான 2000 ஆண்டில் தொடக்கத்தின் சட்டத்தின் நிதியிடல் பற்றிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

பிரதேசங்கள் நிதிவிடயத்தில் பூரண சுயாதீனம் உடையவை. அவை தமக்குத் தேவையான நிதிகளை இருவழிகளில் பெறுகின்றன. தனியாள் வருமான வரியின் ஒரு பகுதி பிரதேசங்களுக்கு மாற்றல் செய்யப்படுகிறது. இது நிதியை பெறும் ஒரு வழி. இரண்டாவதாகப் பிரதேசங்கள் தமக்கேயுரிய வருமான மூலங்களில் இருந்து நிதியைப் பெறுகின்றன. (வேட்டையாடல், மீன்பிடி வரிகள், வன தொழிற் பாடுகளின் வரிகள், முன்னர் சமஷ்டி வரிகளாக இருந்து பிரதேசங்களுக்கு மாற்றப்பட்டவை, தனியாள் வருமான வரியில் மேலதிக விதிப்புக்கள்.) வரியல்லாத பிற வருமானங்களும் உள்ளன. பிரஸ்ஸல்ஸிற்கு ஒரு விசேட நிதி கிடைக்கிறது 'Mortmain' என அழைக்கப்படும் அந்நிதி சமஷ்டியின் தலைநகராகவும் ஒரு சர்வதேசத் தலைநகராகவும் விளங்கும் அந்நகரத்தின் விசேட செலவுகளுக்காக வழங்கப்படுகிறது. வலூன் பிரதேசத்துடன், பிரஞ்சு சமுதாய அலகு இணைக்கப்பட்டுள்ளதால் வலூன் பிரதேசம் பிரஞ்சு சமுதாயத்திடம் இருந்து நிதியை மாற்றலாகப் பெறுகிறது. பிரதேசங்களுக்கிடையிலான சமப்படுத்தல் கொடுப்பனவுகள் (Equalisation Payments) என்ற வகையிலும் நிதி பெறப்படுகிறது. பிரஸ்ஸல்ஸ், வலூனியா என்பன சமப்படுத்தல் கொடுப்பனவுகளால் நிதிகளைப் பெறுகின்றன.

பிரஞ்சு சமுதாயமும், டச்சு சமுதாயமும் சமஷ்டியின் மாற்றல்களைப் (Federal Transfers) பெறுகின்றன. இவை, வானொலி - தொலைக் காட்சி கட்டணம், தனியாள் வருமானவரி, கூட்டிய பெறுமதிவரி (VAT) என்ற மூன்று வரிகள் மூலம் பெறப்படுகின்றன. யேர்மன் சமுதாயம் உதவி (AID) என்ற முறையில் நிதியை பெறுகின்றது. இந்த உதவி, வரியோடு சம்பந்தமில்லாதது, ஆகையால் அதன் நிதிச் சுயாதீனத்துவம் மட்டுப்பாடுடையது.

இடப்பிரதேசம் சாராத சமஷ்டி (Non-Territorial Federalism)

பெல்ஜியத்தில் சமுதாயங்கள் என்ற அலகு இடப்பிரதேசம் சாராதது. இவ்வாறு புவியியல் பரப்பொன்றைச் சாராத நியாயாதிக்கம் உடைய அலகுகள் பெல்ஜியத்தில் இருப்பதால் அந்நாட்டை இடப்பிரதேசம் சாராத சமஷ்டி முறைக்குச் சிறந்த உதாரணமாகக் கூறுவர். இருந்தபோதும் பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் இடப்பிரதேசம்

சாராத இயல்பு பூரணமானதொன்றல்ல. உதாரணமாக பிளமிஷ் சமுதாயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அதில் பிளான்டர்ஸ் பகுதியில் வாழும் டச்சுமொழி பேசுவோரும், பிரஸ்ஸல்ஸ் பகுதியில் வாழும் டச்சுமொழி பேசுவோரும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் வலூன் பகுதியில் வாழும் டச்சுமொழி பேசுவோர் இச் சமுதாயம் என்ற அலகுக்குள் உட்படுத்தப்படவில்லை. இதே போன்று பிரஞ்சு சமுதாயத்தில் வலூனியாவிலும், பிரஸ்ஸல்ஸிலும் வதியும் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் பிளான்டர்ஸில் வதியும் பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர் பிரஞ்சு சமுதாயத்தில் சேர்க்கப்படவில்லை. யேர்மன் மொழி பேசுவோருக்கென சிறிய ஒரு பகுதி நாட்டின் கிழக்குப் பகுதியில் உள்ளது. ஒரு வகையில் பார்த்தால் பெல்ஜியத்தின் மொழிச் சமுதாயங்கள் ஓரளவிற்கு இடப்பரப்புச் சார்ந்தும் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் முழுமையாக இடப்பிரதேசம் சாராதவை 'Fully Non - Territorial' என்று கூறுவதை விடுத்து இடப்பிரதேசங்களை ஊடுருவி நிற்கும் (Cross - Territorial) சமஷ்டி என்றும் அதனை விளக்கலாம்.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் சாதகமான அம்சங்கள் - பல்வேறு மக்கள் குழுக்களுக்கும் அவர்களின் குரலை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பம்

பெல்ஜியம் சமஷ்டியை இலங்கைக்குப் பொருத்தமானதெனச் சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இலங்கையில் இனக்குழுமங்களின் பரம்பலில் பெல்ஜியம் போன்றதொரு நிலை காணப்படுகிறது. தமிழர் செறிந்து வாழும் பகுதியான வடக்குக் கிழக்கு, சிங்களவர் செறிந்து வாழும் ஏனைய மாகாணங்கள் என்ற மொழி அடிப்படையான பிரிவுகள் உள்ளன. இதனைவிட இலங்கையின் மத்திய பகுதியில் மலையகத் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். வடக்குக் கிழக்கில் தமிழர் பகுதிக்குள் முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் பகுதி ஒன்று உள்ளது. இதனைவிட கொழும்பு நகரம் இருமொழிப் பிரதேசமாக பெல்ஜியத்தின் பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரை ஒத்ததாக உள்ளது. ஆதலால் இலங்கையின் இனக்குழும மொழிப் பிரச்சினை பெல்ஜியம் போன்று சிக்கலானது. ஒன்றை ஒன்று மேலிநிற்கும் குழுக்களையும், அடுக்குகளையும் கொண்ட சிக்கலான இனக்குழு - மொழி பரம்பலைக் கொண்ட

இலங்கையில், சிங்களவர் - தமிழர் வாழும் பகுதிகள் என்ற முறையில் எளிமையான ஒரு தீர்வை (a bipolar solution) கொண்டுவரமுடியாது. அது நிலைவேறுபடையான, நீண்ட காலத் தீர்வாக அமையாது என்று கூறப்படுகிறது. இக்கருத்தை கலாநிதி விக்டர் ராஜகுலேந்திரன் கூறியுள்ளார். கனடா எளிமையான பகுப்பை உடையது. அங்கு ஆங்கிலம், பிரஞ்சு. என்ற இரு மொழி பேசும் குழுக்கள் உள்ளன என்றும் கலாநிதி விக்டர் ராஜகுலேந்திரன் கூறியுள்ளார். வரலாற்று நோக்கில் பார்க்கும் போது அவரின் கனடா உதாரணம் தவறானது. கனடா ஒரு 'கொன்பெடரேசன்' ஆக உருவாக்கப்பட்ட பொழுது ஒரு வரலாற்றுத் தவறு நிகழ்ந்தது. அங்கு அதிகாரங்களை ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சுக்காரர் என்ற இருமொழியினரும் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அப்போது அங்கிருந்த மூன்றாவது குழுவும் ஆகிய சுதேசிய இனத்தவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் பற்றிக் கவனிக்கப்படவில்லை. கனடாவின் 'First Nations' முதலாவது மக்கள் - என்ற சுதேசிகளை புறக்கணித்தமையும், கண்டு கொள்ளாமையும் என்ற தவறு பின்னர் திருத்தப்பட்டது. கனடாவை உருவாக்கிய மக்கள் குழுமங்களில் சுதேசிகளும் அடங்குவர் என்ற கணிப்பையும், தகுதியையும் பெறுவதற்காக கனடாவின் சுதேசிகள் இன்றும் கூடப் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கனடா உதாரணம் உணர்த்துவது யாதெனில் இலங்கை இதுபோன்ற தவறை இழைக்கக்கூடாது. இலங்கையில் வாழும் அனைத்து இனக்குழும - மொழிப் பிரிவினர்களும் பிரதி நிதித்துவம் பெறக்கூடிய முறையே இலங்கைக்குப் பொருத்தமானது.

வேறுபாடுகளை முகாமைசெய்தலும் பிரிவினைவாதமும்

இனக்குழும - மொழிப் பிரிவினர்களிடையே உள்ள நெருக்கடி களையும் முரண்பாடுகளையும் சமாதானமான ஜனநாயக வழியில் தீர்வு செய்வதில் பெல்ஜியம் சமஷ்டி வெற்றிகண்டுள்ளது. அதன் மூலம் உறுதியான ஆட்சியை நாட்டில் ஏற்படுத்த முடிந்தது. அந் நாட்டின் மூன்று சமஷ்டி அலகுகளினதும் அரசாங்கங்கள் உறுதியுடையனவாகச் செயற்பட்டன. இது அரசியல் உறுதிநிலைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும். இருப்பினும் அந்நாட்டில் கட்சிகளின் கூட்டணிகள் உறுதியற்றவையாய் இருந்தன என்பது உண்மையே.

பெல்ஜியம் சமஷ்டியை விமர்சிப்போர் சிலர் அது பிரிவினையைத் தடுக்கவில்லை, பிரிவினையைத் தூண்டியபடியே உள்ளது என்று கூறுவர். பெல்ஜியம் அரசு சிலவேளைகளில் உடைந்து போகும் அல்லது பிளவுபட்டுப்போகும் சந்தர்ப்பங்கள்கூட எழுந்தன. கிம்லிக்கா (Kymlicka) கருத்துப்படி பிரிவினைவாதம் ஒரு நாட்டில் இருப்பது அந்நாட்டின் சமஷ்டி முறை தோல்வியுற்றதென்பதற்கு அடையாளம் அல்ல. ஜனநாயகத்தின் அடிப்படை விழுமியங்கள், சமாதானம், மனித உரிமைகள், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பனவற்றைக் கொண்டே நாடுகளின் அரசியல் முறையை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். ஒரு நாட்டில் பிரிவினைவாத இயக்கங்கள் இருந்தால் அது அந்நாட்டில் ஆரோக்கியமான ஜனநாயகம் நிலவுகின்றது என்பதற்கு அடையாளமாகலாம். நடைமுறையில் ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசுமுறை இருக்குமாயின் அங்கு சிறுபான்மை தேசிய வாதத்தை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்திவிடலாம். அங்கு பல்தேசிய சமஷ்டி முறை இருக்குமாயின் பிரிவினைவாதம் சுதந்திரமான முறையில் இயங்கி, மக்களை ஒன்று திரட்டமுடியும். அத்தகைய நாட்டில் பிரிவினை ஏற்பட்டாலும் அதன் பயனாக என்ன நன்மைகள் கிடைக்கப்போகின்றன என்ற கேள்வி எழும். உதாரணமாக கனடாவின் குயுபெக் பகுதியோ அல்லது பெல்ஜியத்தின் பிளாண்டர்ஸ் பகுதியோ பிரிந்து தனிநாடாவதால், தற்போது சமஷ்டியின் கீழ் கிடைக்கும் நன்மைகள் இல்லாது போகும். இதனால் ஜனநாயக சமஷ்டிகளில் பிரிவினைக்கான தூண்டுதல்கள் குறைவு.

வளைந்து கொடுக்கும் சமஷ்டிமுறை

பெல்ஜியம் சமஷ்டி வளைந்தும், நெகிழ்ந்தும் கொடுக்கும் இயல்புடையது. கொன்சோசியேசனிசம் என்னும் கூட்டாளி அதிகாரமுறை அதற்கு நெகிழ்வுத்தன்மையை வழங்கியுள்ளது. கூட்டாளி அதிகார முறையின் ஆதாரமாக இருக்கும் தத்துவம் முக்கியமானது. செயல் முறை (Process) கிடைக்கும் முடிவுப்பயனைவிட முக்கியமானது என்று கருதப்படுகின்றது. ஒரு விடயம் நீதியானதா? நியாயமானதா? என்பதை அவ்விடயம் பற்றிய செயல் முறையில் யாவரும் உட்படுத்தப்பட்டனரா, எல்லோருக்கும் பங்குபெறும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்

பட்டதா என்ற செயல்முறை கொண்டே மதிப்பிடுதல் வேண்டும். அடையப்பட்ட முடிவுப்பயன் இரண்டாம் நிலைப்பட்டது. அதனை விட செயல்முறை தான் முக்கியம். அடுத்ததாக கூட்டாளி அதிகார முறை என்ற கொள்கை 'மோதலும் முரண்பாடும் வாழ்க்கையின் அடிப்படை நியதி' என்பதை ஏற்றுக் கொள்வது. முரண்பாடுகளையும் மோதல்களையும் தீர்த்துக் கொள்வதற்கான முதற்படியாக இது அமைகிறது.

செலவுகளைக் குறைத்தல்

சமஷ்டி முறையைப் பேணுவதற்காக பெரும் தொகைப் பணத்தை நாடுகள் செலவிடவேண்டியுள்ளன. கனடா நாட்டில் உள்நாட்டு வர்த்தகத் தடைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக மொத்தத் தேசிய வருமானத்தின் (GNP) 1.5 வீதம் செலவிடப்படுகிறது. பெல்ஜியத்திலும் சமஷ்டி முறைக்கு மாறியதனால் பெருந்தொகைப் பணம் செலவானது. எவ்வாறிருப்பினும் ஒற்றையாட்சி முறைக்குள் பல்வேறு குழுக்களுக்கிடையிலான சச்சரவுகள் மறைந்து கிடந்தன. அவற்றைத் தீர்வு செய்வதற்கும் மேற்கிளம்பாது மறைப்பதற்கும் சமஷ்டிக்கு முந்திய காலத்தில் செலவிடப்பட்ட பணத்தோடு ஒப்பிடும்போது, சமஷ்டி முறையால் ஏற்பட்ட செலவு குறைவு என்றே கூறப்பட வேண்டும். உதாரணமாக சமஷ்டி முறை நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்னர் பெல்ஜியத்தின் இரு மொழிகளிடையேயும் சமத்துவத்தைப் பேணுவதற்காக பணம் செலவழிக்கப்பட்டது. குறித்த விடயம் பற்றிய தேவை எப்படி இருப்பினும் அத்தேவைக்காகப் பிரஞ்சு மொழிக்கு எவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்பட்டதோ அதேயளவு தொகை டச்சு மொழிக்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. உதாரணமாக வலூனியாவில் ஒரு பாடசாலை தொடங்கப்பட்டால் அதைப் போன்ற பாடசாலையை பிளாண்டர்ஸ் பகுதியிலும் தொடங்கவேண்டும். இவ்விதம் டச்சு, பிரஞ்சு மொழிகளுக்கிடையே சமத்துவம் பேணும் தேவை ஒற்றையாட்சியில் இருந்தது. இதனால் பெருந்தொகைப் பணம் விரயம் செய்யப்பட்டது. சமஷ்டிமுறை ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னர் தோற்ற அளவிலும் நடுநிலை பேணும் தேவை இல்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொரு குழுவிற்கும் அரசியல் யாப்பு பாதுகாப்புக்கள் உள்ளன.

இதனால் செலவுகளில் வீண்விரயம் இல்லை. தமக்கு எது தேவையோ அதன்படி குழுக்கள் தம் செலவுகளைத் தீர்மானித்துக்கொள்ள முடியும்.

தேசிய அடையாளம்

சமஷ்டி முறையில் பலகுழுக்கள் தனித்தனியாக வாழ்கின்றன என்பது போன்ற வேற்றுமை உணர்வு வளர்க்கப்படுகின்றது என்ற விமர்சனம் பிரதானமானது. 'ஒன்றுப்பட்ட ஒரு அரசியல் சமூகம்' என்ற உணர்வு பெல்ஜியத்தில் இல்லை என்ற குற்றச்சாட்டு எழுந்துள்ளது. இந்தக் குற்றச்சாட்டில் ஓரளவு உண்மை உள்ளது. இருப்பினும் பெல்ஜியம் பன்மைத்துவ நாடு. அந்தப் பன்மைத்துவத்தின் வெளிப்பாடு இவ்விதமான வேற்றுமையாக வெளிப்படுவது இயல்பே. அது பெல்ஜியத்தின் யதார்த்தமான பன்மைத்துவ அரசியல் வாழ்வின் வெளிப்பாடே என்று கூறவேண்டும்.

சில ஆய்வுகள் பெல்ஜியத்தில் வேற்றுமையைவிட ஒற்றுமையே சமஷ்டி முறையினால் வளர்க்கப்படுகின்றது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றன. பெல்ஜியம் நாட்டு மக்களிடையே நடத்தப்பட்ட ஆய்வு ஒன்றில் கேட்கப்பட்ட கேள்வி பின்வருமாறு இருந்தது: உங்கள் முழுமையான விசுவாசம் உங்கள் பிரதேசத்திற்கு உரியதா? அல்லது முழு பெல்ஜியத்திற்குரியதா? அல்லது உங்கள் பிரதேசம், பெல்ஜியம் என்ற இரண்டிற்கும் சம அளவிலான விசுவாசம் உங்களிடம் உள்ளதா? இக் கேள்விக்கு தாம் முழு பெல்ஜியத்திற்கும் விசுவாசம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம் என்ற பதிலை பெரும்பான்மையான இளைய சந்ததியினர் கூறினர். பெல்ஜியம் என்ற தேசிய அடையாள உணர்வு சமஷ்டி உருவாக்கப்பட்ட பின்னர் அதிகரித்திருப்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறை அதன் பிரணைகளுக்கு தமது பொதுவாழ்வு, தனிப்பட்ட வாழ்வு என்ற இரண்டும் எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை சந்தர்ப்ப சூழலுக்கு ஏற்பத் தெரிவு செய்து கொள்ளும் வாய்ப்பை வழங்கியுள்ளது. பெல்ஜியம் என்ற முழுத்தேசத்தோடும் தமது அடையாளத்தை இணைத்துக்கொள்ளும் போக்கு வளர்கிறதா என்பதை பொறுத்திருந்து எதிர்காலத்தில் கண்டு கொள்ளவேண்டும்.

பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறையின் குறைகள்: மத்தியில் இருந்து விலகிச் செல்லுதல்

பெல்ஜியத்தில் மத்தியில் இருந்து விலகிச் செல்லும் செயல்முறை (Centrifugality) செயற்படுகிறதெனக் கொள்ளலாம். இதனால் மத்திய நிறுவனங்களின் அதிகாரங்களும் தகைமைகளும் வெறுமையாக கப்படுகின்றன. மத்திய நிறுவனங்கள் மையம் - சார்புப் பகுதி (Centre - periphery) என்பவற்றுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளை தீர்வு செய்யும் ஆற்றலை இழக்கின்றன என்ற விமர்சனம் சிலரால் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளது. நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் மாற்றம் என்பதற்குப் பதில் கட்டுக்கடங்காத மாற்றங்கள் என்ற நிலை உருவாகின்றது. சமஷ்டி முறையில் அரசியல் யாப்பு ஒட்டு வேலைகள் (Constitutional Tinkering) அனுமதிக்கப்படுகின்றன. பெல்ஜியத்தின் அரசியல் எப்போதும் 'சீர்திருத்தம்' நோக்கியதாக உள்ளதே அன்றி அரசினை நிர்வகித்தல் என்பதாக இல்லை. இலங்கை இதுபோன்ற வலைக்குள் வீழ்வதைத் தவிர்க்கவே விரும்பும். நீடித்து நிலைத்து நிற்கக்கூடிய அளவிற்கு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் சமஷ்டியை உருவாக்குவது தான் நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமேயன்றி சதா மாறிக்கொண்டிருக்கும் முறை தேவை யற்றது. அது அரசியல் சக்தியை வீண் விரயம் செய்வது. உண்மைப் பிரச்சினைகளில் இருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்புவதாக இருக்கும். பெல்ஜியம் சமஷ்டி நெகிழ்வுடையதாக இருக்கிறது. இதன் விளைவாக அங்கு தொடர்ந்து மாற்றம் தவிர்க்க முடியாதது. அச்ச சமஷ்டி அமைக்கப்பட்டு நீண்டகாலம் செல்லவில்லை. மத்தியில் இருந்து விலகிச் செல்லுதலும் நெகிழ்ச்சியும் என்ற விடயம் பற்றி பெல்ஜியத்தில் இருந்து பாடம் கற்றுக்கொள்வதற்கு இன்னும் காலம் செல்ல வேண்டும்.

தீவிர தேசியவாதம்

கொன்சேசியேசனலிசம் என்னும் கூட்டாளி அதிகாரமுறையின்படி, முரண்பாடுகள் இருத்தல் நன்மையைத் தருவது. ஏனெனில் முரண்பாடுகள் இருப்பதால் தான் இனக்குழு - மொழி அடிப்படையிலான கூட்டுக்களை ஏற்படுத்தமுடியும் என்ற கருத்து உள்ளது. தேசியம் அல்லாத அடிப்படையில் அமையும் குழுக்கள் பல உள்ளன. அக்கு

ழுக்களும் தமது கோரிக்கைகளை தேசியம் என்ற வரையறைக்குள் முன்வைத்து அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றன. பேச்சு வார்த்தைகளின்போது இவ்வாறாக தேசியம் என்ற வரையறைக்குள் கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதன் நன்மையைக் குழுக்கள் உணர்ந்து செயற்படுகின்றன. இதனால் தேசியம் சாராத பிரச்சினைகள் (Non - Nationalist Issues) தேசியச் சாயம் பூசப்பட்டு முன்வைக்கப்படுகின்றன. பெண்கள், பாலியல் சிறுபான்மையினர், சமயச் சிறுபான்மையினர் ஆகிய குழுக்கள் அவற்றின் கோரிக்கைகளை இவ்விதம் தேசிய வரையறைக்குள் முன்வைத்தல், அவற்றைத் தரம் தாழ்த்திக் கொள்ளவே வழிசெய்கின்றன.

பிரதேச வாதமும், போட்டியும் சர்வதேச நிலையில் ஒருங்கிணை தலுக்கு தடையாக உள்ளன. உதாரணமாக சமஷ்டி முறை ஐரோப்பிய யூனியனுடன் இணைவதில் தடைகளை ஏற்படுத்துகின்றது. கனடாவில் பிரதேச வர்த்தக உடன்படிக்கைகள் சர்வதேச உடன்படிக்கைகளோடு முரண்படுவனவாக இருத்தல் இன்னொரு உதாரணமாகும்.

கட்சி ஆட்சியின் பிரச்சினைகள்

கட்சிகளிற்கு இடையிலான நிலையான கூட்டணிகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. கூட்டுறவும், கூட்டணி அமைப்பதில் விருப்பமும் இதற்கு அவசியமானவை. பிரதேச அரசியலிற்கும், தேசிய அரசியலிற்கும் இடையில் பொருந்தாமை இருப்பதை கூட்டணியை அமைக்கும் அரசியல் தலைவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். கிறிஸ்தவ ஜனநாயகவாதிகள் (பிளமிஷ்) சோஷலிஸ்டுகள் (பிரஞ்சு) என்ற இரு கட்சிகள் பெல்ஜியத்தின் அரசியலில் செல்வாக்கைச் செலுத்துகின்றன. இவ்விரு கட்சிகளும் இணைந்து அதிகாரத்தை ஒருங்காக பிரயோகிக்கும்போது போட்டியும் ஏற்படும். கூட்டுறவும் இருக்கும், சில சமயங்களில் கூட்டணி உடைந்துபோகும் நிலையும் ஏற்படும். அண்மையில் ஏற்பட்ட பிரச்சினை ஒன்றை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். வலுரன் பகுதியில் உள்ள தொழிற்சாலை ஒன்றில் இருந்து நேப்பாலிற்கு ஆயுதங்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதை ஆட்சேபித்த பசுமைக்கட்சி (Green Party) அரசாங்கத்தில் இருந்து விலகப்போவதாக அச்சுறுத்தல் விடுத்தது.

அரசியல் கூட்டணிகளை இணக்கம் மூலம் ஏற்படுத்துவதை விடுத்து குழுக்களை விலைக்கு வாங்குவதன்மூலம் சேர்த்துக் கொள்வதும் இடம்பெறும். கூட்டணியில் சேர்ந்து ஆதரவுகொடுப்பதற்காக சலுகைகளையும் ஊக்குவிப்புக்களையும் வழங்கிக் கட்சிகளை இணைத்து கொள்ளலாம். இதனால் கட்சிகள் சில பிரச்சினைகளில் விட்டுக்கொடுப்புக்களைச் செய்தல் வேண்டும். யேர்மன் மொழி பேசும் சிறுபான்மையினர் போன்றோர் இவ்வாறு சில சலுகைகளுக்காக விட்டுக் கொடுப்புகளைச் செய்வதால் இழப்புகள் தொடர்ந்து ஏற்படுகின்றன என்பதே உண்மைநிலை.

இருதுருவ அரசியல் உரையாடல்

பெல்ஜியத்தின் அரசியல் பிளமிஷ் எதிர் பிரஞ்சு என்ற இருதுருவ உரையாடலாக (Bipolar dialogue) அமைவதால் பெல்ஜியத்தில் அரசியல் பண்பாட்டு வாழ்வு இருமையாகச் சாராம்சப்படுத்தப்படுகிறது. பொதுத் தொடர்பாடலில் பிரஞ்சு, பிளமிஷ் (டச்மொழி) என்ற இருமுனைப் பிரிவு வெளிப்படையாக வானொலி, தொலைக்காட்சி, முக்கிய பத்திரிகைகள் என்பனவற்றில் தெரிகிறது. இவை ஒன்றில் பிரஞ்சு அல்லது டச்சு மொழி என்ற முறையில் பிரிந்து செயற்படுகின்றன. இவ்வாறான இருதுருவ உரையாடல் குறுகியதாகவும், தனிப்பட்ட குழு நலன்கள் சார்ந்தவையாக இருப்பினும் இது பொதுவாக எல்லாச் சமஷ்டி நாடுகளிலும் காணப்படும் பிரச்சினை யாகும். உதாரணமாக பழங்குடி மக்கள் பிரஞ்சு - ஆங்கிலம் என்ற இருமொழிகள் ஊடாக நடைபெறும் சமஷ்டி விவாதத்தில் பங்கு பெறாமல் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளனர். இலங்கையில் சிங்களவர், தமிழர் இடையிலான விவாதத்தில் முஸ்லீம்கள் இன்றுவரை சேர்ந்து கொள்ளாதிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு உதாரணம்.

பெல்ஜியம் நாட்டில் பத்து பிரதேச அலகுகளையும், சமுதாயங்களையும் கொண்ட சமஷ்டியை ஏற்படுத்தியிருந்தால் அங்கு நடைபெறும் அரசியல் உரையாடல் இரு துருவத்தன்மை உடையதாக அல்லாமல் பல்பக்கப் பிரச்சினைகள் சார்ந்து அமைந்திருக்கும் என்று சுவென்டன் (Swenden) கூறியுள்ளார். கனடாவில் குயுபெக் பிரதேச அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. அத்தோடு அது மொழி அடிப்படை

யிலான பிரிவாகவும் உள்ளது. இருப்பினும் கனடாவின் ஏனைய மாநில அலகுகள் இனக்குழும - மொழி அடிப்படையில் அமை யாதவை. இது கனடாவிற்குள்ள சாதகமான அம்சமாகும். கனடாவில் நடைபெறும் விவாதங்கள் பல பிரச்சினைகள் சார்ந்து பன்முகத் தன்மையுடையனவாய் அமைகின்றன. அங்கு பொருந்தாத விடயங்களை இனக்குழும - மொழி விவாதத்திற்குள் இழுக்கும் போக்கு இல்லை.

சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை மீறுதல்

பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறை சிறுபான்மையினர் உரிமைகளையும் பாதுகாப்பதில் அரைகுறை வெற்றியே அடைந்துள்ளது எனச் சில விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். பெல்ஜியத்தின் சமஷ்டி முறை தேசிய உணர்வுகளைத் தட்டியெழுப்புவதற்கு உதவுகின்றது என்றும் விமர்சிக் கப்பட்டுள்ளது. நடுத்திர்ப்புக்கான நீதிமன்றம் 54/1996 வழக்கு ஒன்றில் பின்வருமாறு கூறியது, 'தனது எல்லைக்கு உட்பட்ட பகுதியில் வாழும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது ஒவ்வொரு சட்டசபை உறுப்பினரின் கடமையாகும்'. பெல்ஜியத்தில் அரசியல் யாப்பு வழங்கும் சிறுபான்மையினர் காப்பீடுகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகள் போன்று உள்ளன. அங்கு இருமொழிக் கூறுகளாகப் பிரிந்து நின்று நோக்கும் மனப்பான்மை வளர்ந்துள்ளதால் எந்தவொரு பிரச்சினையும் எழும்போது 'நாம் அவர்களுடைய தேவைகள் எவையோ அவை யாவற்றையும் ஏற்கனவே கொடுத்து விட்டோமே' என்று கூறும் மனப்பாங்கு வளர்ந்துள்ளது.

பெல்ஜியத்தில் அண்மையில் ஏற்பட்ட மொழிப் பிரச்சினை ஒன்றை உதாரணமாக இங்கு காட்டலாம். பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரம் இருமொழிப் பிரதேசம் ஆகும். அங்கு உத்தியோக மொழிகளாக டச்சு, பிரஞ்சு என்ற இரண்டும் உள்ளன. பிரஞ்சு மக்கள் பெரும் பான்மையினராக உள்ள பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரத்தின் புறநகர்ப் பகுதிகளில் டச்சு மொழியினரே பெரும்பான்மையினராய் உள்ளனர். இதனால் டச்சு மொழி பேசும் பிளமிஷ் மக்கள் தாம் பெரும்பான்மையினராக வாழும் பகுதிகளின் டச்சு அடையாளத்தைப் பேணவேண்டும், டச்சு மொழியில் சகல அலுவல்களும் நடத்தப்படவேண்டும் என்று

கோரிக்கை விடுக்கின்றனர். தமது கோரிக்கைகளுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுக்கின்றனர். பிரஸ்ஸல்ஸின் புறநகர்ப் பகுதிகளில் 120,000 பிரஞ்சுக்காரர்கள் வாழ்கிறார்கள். இருந்தபோதும் அப்பகுதிகளில் உள்ள உள்ளூராட்சி சபைகளில் நடவடிக்கைகள் யாவும் டச்சு மொழியில் நடத்தப்படுகின்றன. குறித்த ஒரு சபையில் மேயரும் ஏனைய உறுப்பினர்கள் பலரும் பிரஞ்சு மொழிக்காரர்களாக இருந்தாலும் உத்தியோகமுறைக் கடிதங்கள் டச்சு மொழியில் அனுப்பப்படுகின்றன. உள்ளூர்ச் சபை நூலகங்களில் தேவைக்கு அதிகமான பிரஞ்சு நூல்கள் இருப்புச் செய்யப்பட்டால் நூலகங்களிற்கான உதவி மானியம் நிறுத்தப்படுகிறது. வலுன் அரசியல்வாதிகள் தமது குறைகளுக்கு நிவாரணம் தேடி எதிர்ப்பு இயக்கம் ஒன்றை நடத்தியதோடு இறுதியில் ஐரோப்பிய யூனியன் சபைக்கு மனுச்செய்தனர். இது பற்றிய விசாரணை செய்த சபை பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரத்தின் புறநகர்ப் பகுதியில் வாழும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை பெல்ஜியம் மீறுகிறது என்று தீர்ப்பளித்தது. பிரஞ்சுக்காரர்களைச் சிறுபான்மையினர் என்று வகைப்படுத்தமுடியாது அவர்கள் நாட்டின் சமஷ்டி அமைப்பின்படி டச்சுமொழி பேசுவோருக்கு சமமானவர்கள் என்று பிளமிஷ் மக்கள் எதிர்வாதம் செய்கின்றனர். ஆதலால் இனக்குழும மொழி அடிப்படையிலான பாதுகாப்புச் சுவர்களைக் கட்டுவதில் சமஷ்டிமுறை கவனம் செலுத்துகிறதே அல்லாமல் உண்மையான சகிப்புத்தன்மை, சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை மதித்தல் ஆகிய உணர்வுகளை வளர்ப்பதற்கு தவறிவிட்டது என்று விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது.

செலவுகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகள்

பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் இன்னொரு பிரச்சினை அங்கு சமஷ்டி செலவுகள் பிரதேசங்களுக்கிடையும், சமுதாயங்களுக்கிடையேயும் சமத்துவமாகப் பிரிக்கப்படுவதில்லை என்பதாகும். பிரதேச அரசாங்கங்கள் சர்வதேச உடன்படிக்கைகளையும் செய்யும் அதிகாரம் உடையன. அவற்றின் நோக்க எல்லைக்குள் பிற பகுதிகளின் பிரச்சினைகள் கவனத்திற்குரியனவாக வருவதில்லை. அவை பொதுவான பிரச்சினைகள் பற்றி அக்கறைப்படுவதில்லை. சமஷ்டி அரசாங்கம் வள ஒதுக்கீடு பற்றிய கோரிக்கைகளை ஏற்கவேண்டி ஏற்படுகிறது.

ஐரோப்பிய யூனியனின் அழுத்தம் காரணமாக சமஷ்டி அரசாங்கம் வரவு செலவுத்திட்டச் சமநிலையைப் பேணவேண்டியும் உள்ளது. சமஷ்டி அரசாங்கத்திற்கு உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு, நீதித்துறை, சமூக சேவைகள் ஆகியவற்றுக்கான செலவுச் சமையை ஏற்கும் பொறுப்பு உள்ளது.

செலவுகள் மாநிலங்களிற்கு இடையில் சமனற்ற முறையில் பங்கிடப்படுவது கனடாவிலும் ஒரு பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. அண்மையில் சமஷ்டி அரசாங்கம் 'கயோட்டோ' உடன்படிக்கையை (Kyoto Accord) ஏற்று அங்கீகரித்தது. இவ்விதம் அங்கீகரித்த போது சமஷ்டி அரசாங்கம் தேசிய நலன்கள், சர்வதேசமட்டத்தில் சூழலியல் பிரச்சினைகளில் ஒத்துழைப்பு வழங்கவேண்டிய தேவை ஆகிய வற்றைக் கருத்தில் கொண்டு செயற்பட்டது. ஆனால் அல்பர்ட்டா மாநில அரசாங்கம் தனது பிரதேசத்தின் பொருளாதார நலன்களை மட்டும் கருத்தில் கொண்டு கயிட்டோ உடன்படிக்கைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. சமஷ்டி முறையின் சமைகளைச் சமஷ்டி அரசாங்கமே தாங்கிக் கொள்ள வேண்டி ஏற்படுவதை இவ்வுதாரணம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சிக்கல்

புலமை நோக்கில் மிகவும் சிக்கல் வாய்ந்த பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறை பற்றிய முழுநிறைவான விபரிப்பை தருதல் இக்கட்டுரையின் நோக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்ட விடயம். பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் சிக்கல் அதன் குறைபாடுகளிற்குக் காரணமாக உள்ளது. சமஷ்டி முறையினால் பெல்ஜியத்தில் செலவுகள் அதிகரித்துள்ளன. ஒரே விடயத்தை இருவேறு இடங்களில் செயற்படுத்தல் போன்ற பிரச்சினைகள் உள்ளன. இருப்பினும் நவீன உலகில் சிக்கல் மிகுந்த அமைப்புக்களால் பல நன்மைகள் விளைகின்றன எனலாம். தனி நபர்கள் சிக்கல் வாய்ந்த அமைப்புக்கள் ஊடாகத் தம் கருமங்களை இலகுவில் செய்விக்கமுடியும். ஆகவே சிக்கல் மிகுந்த அரசியல் யாப்புக்கள் சிக்கல் மிகுந்த சமுதாயங்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்வுகாணும் வல்லமை உடையவை என்று கூறலாம்.

முடிவுரை

உள்ளாக சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குதல், பிரதேச சுயாட்சி, இணக்க முறையிலானதும் பிரதிநிதித்துவ முறையிலானதுமான முடிவு எடுத்தலுக்கு உதவுதல் ஆகிய இயல்புகளைக் கொண்ட சமஷ்டி முறையொன்றை ஏற்படுத்துதல் இலங்கை எதிர்நோக்கும் சவால் ஆகும். இலங்கையின் எல்லாச் சமுதாயங்களையும் ஒன்றிணைக்கக்கூடியதும், சமாதானம், ஜனநாயகம் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் இயங்கும் பல சுயாட்சி அலகுகளைக் கொண்டதுமான அரசியல் யாப்பொன்றை உருவாக்குதல் அதன் இன்றைய தேவையாகும். அரசியல் யாப்பு எல்லாச் சிறுபான்மையினரையும் அங்கீகரித்து ஏற்பதாக இருக்க வேண்டும். மரபு வழியில் சிறுபான்மையினர் என்று கருதப்படாத சிறுபான்மையினர், இனக்குழும - மொழி அடிப்படையைக் கொண்டிராத சிறுபான்மையினர் என்போரையும் ஏற்றுக் கொள்வதாக அரசியல் யாப்பு இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கையர்கள் தமக்குரிய அரசியல் யாப்பை வரைந்து கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடும்போது பெல்ஜியம் சமஷ்டிமுறை பரிசீலனைக்குரிய சுவாரஸ்யமான மாதிரியாக விளங்குகிறது. இக்கட்டுரையில் பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறையின் குறைபாடுகள் பல சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. எல்லாச் சமஷ்டி நாடுகளிலும் ஒரே விதமான தீவிரத்துடன் அல்லது செறிவுடன் பிரச்சினைகள் எதிர் கொள்ளப்படுகின்றன என்று கூறமுடியாது. எங்கெங்கே பிராந்திய தேசியக் குழுக்கள் மோதலும் எதிர்ப்பும் என்ற வகையிலான தந்திரோபாயங்களைக் கையாள்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் பிரச்சினைகள் தீவிரம் பெற்றுள்ளன. இதற்கு மாறாக பிரதேச அலகுகள் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கூட்டுறவாகச் செயற்படும்போது பிரச்சினைகள் சமஷ்டி முறையில் குறைவாக உள்ளன. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால் கூட்டுறவுச் சமஷ்டியைவிட போட்டித்தன்மையுள்ள பிரதேசவாதம் சமஷ்டியின் உறுதியின்மையை அதிகரிக்கச் செய்யும். இலங்கையில் தேசியவாத சக்திகள் வன்முறைப் போக்கைக் கொண்டுள்ளன. ஆகையால் தவறான சமஷ்டி ஒழுங்குகள் இலங்கையின் தேசியவாத விவாதத்தை நீண்டகாலம் நீடிக்கச் செய்வதாகவே அமையும்.

இவ்வெச்சரிக்கைக் குறிப்பைக் கூறும் வேளையில் நாம் இன்னொன்றையும் சுட்டிக்காட்டுதல் வேண்டும். பெல்ஜியம் சமஷ்டி இளமையானது, அது இப்பொழுதும் வளர்ந்துகொண்டு இருக்கின்றது. பெல்ஜியம் சமஷ்டி அமைப்பு முன்னேறி நகர்ந்து செல்லும் ஒரு அமைப்பு. அது பற்றிய எந்த விவரணையும் அதன் முழுமையான தோற்றத்தைத் தரமாட்டாது. தற்காலிகமான ஒரு தோற்றத்தைத் தரக்கூடியது என்று ஜெராட் (Gerard) அதன் இயல்பை விளக்கியுள்ளார். பெல்ஜியம் சமஷ்டி முறை பலவழிகளிலும் வெற்றி பெற்ற ஒரு முறையாகும். சிக்கலான பிரச்சினைகள் பலவற்றிற்கு அது ஆக்கபூர்வமான தீர்வுகளை வழங்கியுள்ளது. எதிர்காலத்தில் பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் போக்குகளை மிகக் கவனமாக அவதானிப்பதால் இலங்கை நற்பயன்களைப் பெற முடியும்.

பெல்ஜியத்தின் வெற்றியில் இருந்து இலங்கை கற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பாடம் முக்கியமானது. படிப்படியான சீர்திருத்தங்கள், சம்மந்தப்பட்ட எல்லாத்தரப்பினருக்கும் சம பிரதிநித்துவத்தை வழங்குதல் என்ற இரண்டுவிடயங்களும் கொண்ட ஒரு செயல்முறையை அது படிப்பினையாக வழங்குகிறது என்று இலங்கை எழுத்தாளர் ஒருவர் எழுதினார். இதில் உண்மை உள்ளது. நன்னோக்குடன் நடத்தப்படும் உரையாடல் செயல்முறை மூலம் இலங்கையர் தமக்குரிய சமஷ்டி அரசியல் முறையை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு பெல்ஜியம் போன்ற பிறநாடுகளின் சமஷ்டி உதாரணங்களில் இருந்து பல பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளலாம்.

இணைப்பு 1
பெல்லியத்தில் சட்டவாக்க அதிகாரம் செயற்படும் முறை

வீடயம்	சமஷ்டி அரசு	பிரதேசம்	சமுதாயங்கள்
பொதுவான சட்ட ஆக்க அதிகாரம்	தேசிய முக்கியம் உடைய விடயங்கள்	பிரதேசத்திற்குரிய பொருளாதார விடயங்கள்	பண்பாடு, கல்வி சார்ந்த பிரச்சினைகள்
அதிகாரங்கள் - விடயத் தலைப்புகள்	<ul style="list-style-type: none"> * பாதுகாப்பு * உள்நாட்டுப் பாதுகாப்பு * நீதி * வரிவிதிப்புக் கொள்கை * சமூகப் பாதுகாப்பு (வேலையின்மை, இன்சூரன்ஸ் பென்சன், சுகாதாரம்) * வெளிநாட்டு விவகாரம் * அரசியல் யாபபை திருத்தும் அதிகாரம் (பிரதேசங்கள், சமுதாயங்களின் அளவு, எண்ணிக்கை என்பன மாற்று தலும் இதில் உள்ளடங்கும்.) 	<ul style="list-style-type: none"> * பிரதேச பொருளாதார அபிவிருத்தி * வேலைவாய்ப்புக் கொள்கை * கைத்தொழில் மறுசீரமைப்பு * சுற்றுச்சூழல் * இயற்கைப் பாதுகாப்பு * கிராம அபிவிருத்தி * வீடமைப்பு * நிலப் பயன்பாடு திட்டமிடல் * நகர புனரமைப்பு * நீர்வளம், சுழிவகற்றல் * சக்திவளக் கொள்கை * பிரதேச விமான நிலையங்கள் * பிரதேச பொதுப் போக்குவரத்து * உள்ளூராட்சி, பிரதேச ஆட்சி * விவசாயம் * உள்நாட்டு வர்த்தகம் * பிரதேசத்தோடு தொடர்புடைய சர்வதேச உறவுகள் * விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி தொழில் நுட்பம் 	<ul style="list-style-type: none"> * பண்பாட்டு விடயங்கள். * கல்வி (சில மட்டுப்பாடுகளுடன்) மொழி உபயோகம் (நிர்வாக மொழி, கல்விமொழி, பணியாளர்களுடன் வேலை கொள்வோர் தொடர்புகொள்ளும் மொழி, தனிநபர்களுக்கு சேவை வழங்கல் மொழி). * கலைகள் * இளைஞர் விவகாரம் - கொள்கை * உல்லாசப் பயணம் * நோய்த்தடுப்பு சுகாதாரம் * சமூகநலன் கொள்கை - சில விடயங்கள் * சமுதாயங்களுக்கு இடையிலான தொடர்புகள், சர்வதேச கூட்டுறவு (பண்பாடு, கல்வி, தனிநபர்களுக்கு வழங்கும் சேவைகள் தொடர்பான ஒப்பந்தங்கள்). * அடிப்படை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி (சமஷ்டி அரசுடன் இணைந்து).

சட்டத்துறையின் அமைப்பு	பிரதேச சபை - இச்சபை அரசின் நிறைவேற்றுக் கிளையாக செயற்படுகிறது.	பிரதேச சபை - இச்சபை அரசின் நிறைவேற்றுக் கிளையாக செயற்படுகிறது.	சமுதாயச் சபை (Community council) இது ஒரு நிறைவேற்றுக் கிளையாக செயற்படுகிறது.
தேர்தல் முறை	மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபைக்கு நேரடியாக தெரிவு. பிரதம அரசரால் நியமிக்கப்படுவார். மக்கள் சபையில் பெரும்பான்மை பலமுடையவரை அரசர் பிரதமராக நியமிப்பார். செனற் சபைக்கு நேரடித் தேர்தல் நியமனம் என்பன மூலம் உறுப்பினர் தெரிவு.	நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படும் உறுப்பினர்கள்	நேரடியாக தெரிவு செய்யப்படும் உறுப்பினர்கள்.
சட்டத்துறையின் உறுப்பினர்கள்	மக்கள் பிரதிநிதி சபை - 150 செனற் - 71, பிரதமர் பிளமிங் இனத்தவராக இருப்பார் என்பது வெளிப்படையாகச் சொல்லப்படாத வழமை. கரணம் பிளமிங் பெரும்பான்மையினர். செனற் சபையில் அரசனின் பிள்ளைகள் (18 வயதிற்கு மேற்பட்டோர்) உறுப்பினராவர்.	75 உறுப்பினர்கள். இவர்களுள் சிலர் பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்வர்.	80 உறுப்பினர்கள்

இணைப்பு 2

பெல்ஜியம் சமஷ்டியின் வெவ்வேறு நிலைகள்

சமஷ்டி நிலை	பெல்ஜியம் அரசு : 10 மில்லியன் மக்கள்			
சமுதாய நிலை	யேர்மன் மொழி பேசுவோர் (0.06 மில்லியன் மக்கள்)	பிரஞ்சு மொழி பேசுவோர்.	டச்சு மொழி பேசுவோர்(பிளமிங்)	
பிரதேச நிலை	வலோனியா (3.3 மில்லியன் மக்கள்)	பிரஸ்ஸல்ஸ் தலைநகர் (1 மில்லியன் மக்கள்)	பிளான்டர்ஸ் (5.9 மில்லியன் மக்கள்)	
மொழி	பிரஞ்சு	யேர்மன்	இரு மொழியியம் பிராஞ்சு மொழியும், டச்சு மொழியும்	டச்சு

சமஷ்டி, சோஷலிசம், இனக்குழுமம்:
சோவியத் யூனியனும் யுகோசீலாவியாவின்னும்
அனுபவங்கள்*

— ஜயதேவ உயன்கொட —

அரசு உருவாக்கச் செயல்முறையின் குறித்தவகைப் போக்கு ஒன்றாகவும், தனித்துவமான வரலாற்று அனுபவமாகவும் முன்னாள் சோவியத் யூனியனும் முன்னாள் யுகோசீலாவியாவும் விளங்குகின்றன. அங்கு முன்பு இருந்து வந்த அரசு முறை வீழ்ச்சியுற்றுப் புதிய அரசு உருவாக்கங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்விரு நாடுகளும் புரட்சிக்குப் பிந்திய சமூகங்களாகவும் விசேடமான அரசு வடிவத்தைக் கொண்டன வாகவும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் உருவாக்கம் பெற்றன. இவ்வகையில் இந்நாடுகளின் அரசு உருவாக்க வரலாறு மேற்கு ஐரோப்பாவின் நவீன தேசிய அரசுகளின் தோற்ற வரலாற்றில் இருந்து வேறுபட்டது. மேற்கு ஐரோப்பாவின் நவீன தேசிய அரசுகள் 18ஆம் நூற்றாண்டு முதலாக குறிப்பிட்ட பிரதேச எல்லைகளுக்குள் ஏற்பட்ட முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் விளைவால் உருவானவை. பின்னர் இந்தக் குறிப்பிட்ட பிரதேசங்கள் தேசியங்கள் (Nations) அல்லது தேசங்கள் என்ற நிலையை அடைந்தன.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் உருவான சோஷலிச அரசுகளில் பல்தேசிய சமஷ்டி ஆட்சி, ஒற்றையாட்சி என்ற இருவேறு வகையான அரசு வடிவங்கள் இருந்தன. சோவியத் யூனியனும் யுகோசீலாவியாவும் இந்த அரசு வடிவங்களில் ஒன்றான பல்தேசிய சமஷ்டி அரசு

* நன்றி: Power Sharing: International Experience (2011) என்னும் நூலில் இருந்து (பக். 55-72) பெறப்பட்டது. (தமிழாக்கம்: 'சண்')

மாதிரியில் தமது அரசுகளை உருவாக்கிக் கொண்டன. முதலில் இவ்விரு அரசு மாதிரிகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவோம்.

- i. பல்தேசிய சமஷ்டி அரசு மாதிரி (Multi National Federation): இம்மாதிரியான சமஷ்டி ஆட்சி முறை சமஷ்டித் தத்துவங்களின்படி உருவாக்கப்பட்டது. சோவியத் யூனியனும் யுகோசிலோவியாவும் இந்த மாதிரியில் அமைந்தவை.
- ii. தீவிர மத்தியப்படுத்தலைக் கொண்டவையான ஒற்றையாட்சி அரசுகள் (Highly Centralised Unitary States): கியூபா, வடகொரியா, போலந்து, ஹங்கேரி, ரோமானியா, சீனா ஆகிய புரட்சிக்குப் பிந்திய சமூகங்கள் இத்தகைய ஒற்றையாட்சி மாதிரியைக் கொண்டிருந்தன. ஒரு அரசுமாதிரி என்ற வகையில் இதனைப் புரட்சிக்கு பிந்திய சமூகங்கள் தனித்து தாமே உருவாக்கிய மாதிரிகள் என்று கூற முடியாது. ஏனெனில் இந்த ஒற்றையாட்சி மாதிரி, அரசு உருவாக்கம் பற்றிய மேற்கு ஐரோப்பிய வரலாற்று அனுபவத்தில் இருந்து தோன்றிய மாதிரியாகும்.

மேற்குறித்த இரு வடிவங்களை அடையாளம் காணமுடியுமாயினும், சோஷலிச அரசு மாதிரி இரு விசேட இயல்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. முதலாவதாக சோஷலிச அரசு 'முதலாளித்துவ' அரசில் இருந்து எவ்வகையில் வேறுபட்டது என்ற விடயம் அமைகிறது. இங்கே கவனிப்புக்குரியது அரசு முறையின் அரசியல் யாப்பு அம்சங்களோ அதன் சட்ட அம்சங்களோ அல்ல. அரசு முறையின் பொருளாதார சமூக ஒழுங்கமைப்பும் சொத்துடமை உறவுகளுமே முக்கியம் பெறுகின்றன. இந்த விடயம் தான் சோஷலிச அரசு மாதிரியின் இரண்டாவது விசேட அம்சம். அது சமஷ்டியில் இணைந்த அரசுகளிற்கு அதிக அளவு சுயாதீனத்தை (Autonomy) வழங்கியது. ஐரோப்பாவின் மரபுவழி சமஷ்டி மாதிரியில் காணப்படாத அம்சம் இது. போல்ஷெவிக் புரட்சியின் ஓராண்டு நிறைவில் 1918ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் யாப்பு சோவியத் ரஷ்யாவை 'ரஷ்ய சோவியத் சமஷ்டிச் சோஷலிசக் குடியரசு' (RSFSR) என்று குறிப்பிட்டது. மேலும் அச்சமஷ்டியில் உள்ளடங்கும் தேசிய சிறுபான்மையினங்களிற்கு 'தமது எதிர்காலத்தை தாமே தீர்மானிக்கும்

அதிகாரத்தையும், தேவையேற்படிப் பிரிந்து செல்வதற்கான உரிமையையும்' அரசியல் யாப்பு வழங்கியது. அரசியல் யாப்பில் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட இந்த உரிமையை சோவியத் யூனியனில் இணைந்து கொண்ட எந்தத் தேசிய இனமும் 1980க்கள் வரை பிரயோகிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்பது தனியாக ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு கதை ஆகும். இது பற்றிச் சுருக்கமாக இக்கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் குறிப்பிடுவோம். யுகோசிலோவியாவிலும் சோவியத் யூனியன் போன்றே சமஷ்டியில் இணைந்த அலகுகளிற்கு விரிவான சுயாதீன அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

சமஷ்டியும் பிரிந்து போதலும்

சமஷ்டி பிரிந்துபோதலை ஊக்குவிக்கிறதா? இக்கேள்விக்குப் பதில் கூற முனையும் சமூக விஞ்ஞானிகள் இரண்டு வெவ்வேறு கருத்துடையவர்களாக உள்ளனர். சமஷ்டி அரசு முறைமை பற்றிய புலமைத்துறை ஆய்வுகள் சிலவும், கருத்தியல் நிலைப்பட்ட விமர்சனங்களும், பல்இனக்குழுமச் சமூகங்களில் (Multi - Ethnic Societies) சமஷ்டி அரசு முறை இறுதியில் சிறுபான்மை இனங்கள் பிரிவினையைக் கோரிப்பிரிந்து செல்வதான ஆபத்தைக் கொண்டுள்ளன, பிரிவினைக்கான படிக்கல்லாக சமஷ்டி அமைகிறது என்று குறிப்பிட்டன. சோவியத் யூனியனும், யுகோசிலோவியாவும், நைஜீரியாவின் முதலாவது குடியரசும் இனக்குழும பிரிவுகளின் அடிப்படையில் பிளவுபட்டபோது இந்தவகை வாதம் வலுப்பெற்றது. 'இனக்குழும சமஷ்டி அரசு முறையின் பிரிந்தறியும் உள்ளாற்றல்' என்ற அம்சத்தை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதற்குச் சமஷ்டி முறையின் விமர்சகர்களுக்குப் புதிய வரலாற்றுச் சான்றுகள் கிடைத்தன (Hale 2005:56) இந்தவாதத்தினை மறுத்துரைப்போரின் நோக்குமுறை சமஷ்டி முறையில் தேசிய அரசும், ஜனநாயகமும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்ற கருத்தை முன்வைத்தது. இந்தியாவும் ஸ்பெயினும் சில பின்னடைவுகளை எதிர்கொண்டபோதும் அவை சமஷ்டி முறையின் வெற்றிக்கு உதாரணங்களாகும். இந்த நேர்முறை உதாரணங்களிலும் கூட பிராந்திய சுயாதீனம் (Regional Autonomy) என்ற விடயம் பிரச்சினைக்குரியதாகவே இருந்துள்ளது. இனக்குழுமங்களின் கிளர்ச்சி

சிகள், கூடியளவு பிராந்திய சுயாதீனத்தைக்கோரும் இயக்கங்கள், பரிவினைவாத இயக்கங்கள் என்பன இந்நாடுகளில் தோன்றின. இவ்விரு நாடுகளிலும் இன்றுவரை இனக்குழும கிளர்ச்சிகளை கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதற்கு பல உபாயங்கள் கடைப்பிடிக்கப் பட்டன. பலவீனமான அரசியல் தீர்வுகள், கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளை அடக்கி ஒடுக்கும் நடவடிக்கைகள் என்ற இரண்டு உபாயங்களின் வழியாக இவை கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

சமஷ்டி பிரிவினையைத் தூண்டுகிறது என்ற வாதத்தை பரிசீலனை செய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கம் அன்று. சோவியத் யூனியனிலும் யுகோசிலாவியாவிலும் குறிப்பிட்ட வகையான அரசு - சிறுபான்மை இன உறவுகள் (State - Minority Relations) உருவாகின. இந்த உறவுகள் பின்னர் பிரச்சினைகளை உருவாக்கின. இப்பிரச்சினைகளினால் சோவியத் யூனியனின் சமூக - பொருளாதார முறைமை முற்றாகச் சிதைந்து அழிவுற்றது. யுகோசிலாவியா சிவில் யுத்தம் ஒன்றினால் சிதைவுற்றுப் பிளவுபட்டது ஆகிய விடயங்களை இக்கட்டுரையின் நான் விபரித்துக் கூறவுள்ளேன்.

தேசிய இனங்களின் பிரச்சினை: லெனினிச - சோவியத் நோக்குமுறைகள்

சோவியத்யூனியன், யுகோசிலாவியா என்ற இரண்டு தேசங்களும் அரசையும் தேசத்தையும் கட்டியெழுப்பும் பணியில் பரிசோதனை களை நிகழ்த்தின. இப்பரிசோதனைகள் வரலாற்று நோக்கில் புதுமையானவை. இரு தேசங்களிலும் புரட்சிக்குப்பிந்திய அரசு உருவாக்கம் நிகழ்ந்தது. இதில் மார்க்சிஸ்டுகள் கருத்தியல், அரசியல் தலைமையினை வழங்கினர். தேசிய இனப் பிரச்சினை (National Question) என்ற விடயத்தில் மார்க்சிஸ்டுகள் மிகுந்த உணர்வுபூர்வமான அக்கறை கொண்டிருந்தனர். மார்க்சிய அரசியல் பகுப்பாட்டில் தேசிய இனப் பிரச்சினை குறிப்பிட்டதொரு அர்த்தத்தை உடையதாக இருந்தது. ஐரோப்பாவிலும் எல்லா காலனித்துவ சமூகங்களிலும் தேசியம், அரசு ஆகியவற்றின் கட்டமைப்பில் முடிவுறாத, நிறைவு செய்யப்படாத செயல்முறைகளை இது குறிப்பதாக இருந்தது. 'தேசியம்' ஐக்கியப்படுத்தப்படாமை, தேசியத்துடன் சிறுபான்மை இனக்குழுமங்களும் பண்பாடுகளும் ஒருங்கிணைவு பெறாமை,

சிறுபான்மை இனக்குழுமங்களிற்குப் பாரபட்சம் காட்டுதலும், அவற்றை ஒடுக்குதலும் ஆகியன இம்முடிவுறாத, நிறைவு செய்யப் படாத செயல்முறைகளாகக் கருதப்பட்டன. தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்வு செய்தல் சோஷலிசப் புரட்சியின் உடனடியான பணியென்று மார்க்சிஸ்டுகள் கருதினர். பின்தங்கிய முதலாளித்துவ சமூகங்களிலும் காலனித்துவ சமூகங்களிலும் பூஷ்வா ஜனநாயகப் புரட்சியின் மூலம் நிறைவு செய்யப்படாத பணி ஒன்று உள்ளது. இப்பணியை பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற வாதமொன்று இருபதாம் நூற்றாண்டில் புரட்சிக்கு முந்திய ரஷ்யாவில் முன்வைக்கப்பட்டது.

சோவியத் அரசியல் யாப்புச் சிந்தனையின் வழிகாட்டும் கோட்பாடாகவும், கருத்தியல் கொள்கையாகவும் தேசியங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை என்னும் தத்துவம் விளங்கியது. இத்தத்துவம் நவீன அரசியல் இனக்குழும உறவுகள் எப்படி அமைதல் வேண்டும் என்பது பற்றிய லெனினிச எண்ணக்கருவாகும். இருப்பினும் தேசியங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்னும் அரசியல் எண்ணக்கரு முதலாம் உலகயுத்தத்தின் முடிவில் உருவானதொன்றாகும். ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டின் ஜனாதிபதியாகவிருந்த ஹூட்ரோவில்சன், புரட்சிக்குப் முந்திய ரஷ்யாவில் போல்செவிக் கட்சியின் தலைவராக விளங்கிய வி.ஐ. லெனின் என்ற இருவரும் இந்த அரசியல் எண்ணக்கருவின் பிரதான கருத்தாக்களாவர். முதலாம் உலக யுத்தத்தின் முடிவில் வல்லரசுகளின் நாட்டெல்லைகள் பற்றிய கோரிக்கைகளிற்கான தீர்வு முக்கிய தேவையாயிற்று. இத்தீர்வுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற தத்துவத்தை ஹூட்ரோவில்சன் முன்வைத்தார். அவரின் நோக்குமுறை வல்லரசு நாடுகளின் நோக்கு முறையில் அமைந்திருந்தது. சுயநிர்ணய உரிமை என்ற எண்ணக்கரு 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. அக்காலத்தில் ஒட்டோமன் (துருக்கி), ஆஸ்திரியா, யேர்மனி, ரஷ்யா ஆகிய சாம்ராஜ்யங்களின் கீழ் வதைபட்ட சிறுபான்மை இனங்களின் எதிர்ப்புக்குரலாக சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்து உருவாகியது. அன்று அக்கருத்து தெளிவற்ற ஒன்றாகவும் இருந்தது. பின்னர் முதலாம் உலகயுத்தத்தின் முடிவில் மேற்குறித்த சாம்ராஜ்யங்களில், ஒட்டோமன், ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி என்ற இரண்டும் சிதைவுற்றன. இதனால் ஐரோப்பாவின் நிலவியல் வரைபடத்தை மீள் வரையும்

தேவையென்றும், அவ்வாறு மீளவரைவதற்கான எண்ணக்கரு ஆதாரம் ஒன்றும் தேவைப்பட்டன. போரில் வெற்றி பெற்ற வல்லரசுகளுக்கு ஐரோப்பாவின் எல்லைகளை மீள்வரைவு செய்வதற்கு ஒரு கருவி தேவைப்பட்டது. சுயநிர்ணய உரிமை அதற்கான கருவியாக அமைந்தது என்று ஹனும் (Hannum) (1990.27.28) கூறியிருப்பது மிகச் சரியான ஒரு மதிப்பீடாகும். 1918ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 05ஆம் திகதி ஐக்கிய அமெரிக்கா காங்கிரஸின் முன் ஆற்றிய உரையில் ஷூட்ரோவில் சன் புகழ்பெற்ற பதினான்கு அம்சத்திட்டம், என்பதை முன்மொழிந்தார். நாடுகளின் எல்லைகளை வரைவதற்கான முறையொன்றாக அவர் தேசியங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தை உபயோகித்துத் தனது திட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்தினார். இதன்படி நாடுகளின் எல்லைகளை மீள்வரைவு செய்வதோடு ஆஸ்திரியா -ஹங்கேரி, ஒட்டோமன் சாம்ராஜ்யங்களின் அழிவில் இருந்து புதிய சுதந்திர அரசுகள் உதயமாவதற்கும் வழிவகுக்கப்பட்டது. வல்லரசுகளின் இந்தத் திட்டத்தின்படி அன்று தனித்த நாடு ஒன்றை பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமை அதனை விரும்பிக்கேட்ட அனைத்துத் தேசியங்களுக்கும் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்ததென்று கூறமுடியாது. வல்லரசுகளின் விருப்பத்தின்படியே இந்த உரிமை அன்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. எவரின் கோரிக்கைகள் ஏற்கப்பட்டன, எவரின் கோரிக்கைகள் நிராகரிக்கப்பட்டன, வெற்றியாளர்கள் யார், தோல்வியுற்றோர் யார் என்ற விடயங்களின் தீர்மான சக்தியாக வல்லரசுகளே விளங்கின. வல்லரசுகளின் அரசியல் லாப நட்டக் கணக்குத்தான் முக்கியம் பெற்றது. சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கைகளில் எந்த மக்களின் கோரிக்கைகள் வலுவானவை என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. (ஹனும் 1990: 28).

வல்லரசுகளின் நோக்குமுறையில் இருந்து லெனினிச நோக்கு தெளிவான வேறுபாட்டைக் கொண்டிருந்தது. ஐரோப்பாவில் அன்று சாம்ராஜ்யங்களின் கீழ் ஒடுக்கமுறைக்கு உள்ளான தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தை லெனின் ஆதரித்தார். சிறுபான்மை தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றிய லெனினிச தந்திரோபாயத்தில் மூன்று தந்திரோபாயக் கருத்துக்கள் உள்ளடங்கி இருந்தன. இவை வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப பிரயோகிக்கப்படக் கூடியவை

என்றும் கருதப்பட்டது. முதலாம் உலக யுத்தம் தொடங்கிய வேளையில் லெனின் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தை ஆதரித்தார். ஆனால் மார்க்சிஸ்டுகளில் பலர் இதனை எதிர்த்தனர். பல்தேசியங்களைக் கொண்ட சாம்ராஜ்யங்களைப் பிரித்து, அவற்றுள் இருந்து புதிய தேசங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் பின்னடைவில் இருந்து நாடுகள் விடுபடலாம், முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சி முன்னேற்றத்திற்கான முன்நிபந்தனை என்ற கருத்தை லெனின் கூறினார். முதலாளித்துவத்திற்கான அடிப்படை ஒழுங்கு விதியைத் தேசிய அரசு வழங்குகிறது. பல்தேசிய அரசுகள் பொருளாதாரப்பின்னடைவை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. அவை வளர்ச்சிக்கு மாறானவை. தேசியங்களின் நோக்கில் பார்க்கும் போது தேசிய அரசு மட்டுமே முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்குத் தேவையான அடித்தளத்தை உருவாக்கக்கூடியது. இதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை. (லெனின் 1972:393) 'தேசியங்களின் சுய நிர்ணயத்திற்கான உரிமை' என்ற அரசியல் கண்டனப் பிரசுரத்தில் லெனின் 1914ஆம் ஆண்டில் இவ்வாறானதொரு வாதத்தை முன்வைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

தேசியங்களின் சுய நிர்ணய உரிமையை ஆதரித்தல் என்ற கொள்கையின் இரண்டாவது நிலைப்பாடு தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சியின் தந்திரோபாயத்துடன் சம்மந்தப்பட்டது. ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் போராட்டத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கம் இணைந்து கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பமாக லெனின் இதனைக் கருதினார், பொதுவான ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தொழிலாளர் வர்க்கம் ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களுடன் இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என அவர் குறிப்பிட்டார். ஒரு தேசத்தின் எல்லைக்குள் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டுள்ள ஒடுக்கப்பட்டுள்ள தேசிய இனங்கள் சுய நிர்ணய உரிமையை நிலைநிறுத்தித் தம் விடுதலையை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதே லெனின் கருத்தாகும். பாட்டாளி வர்க்கம் காலனிகளின் அரசியல் விடுதலைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் போராடுவதோடு 'தமது தேசியத்தால்' ஒடுக்கப்படும் பிறதேசியங்களுக்காகவும் போராடுதல் வேண்டும். அல்லாவிடில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வ தேசியம் என்ற கொள்கை வெற்று வார்த்தைகளாகவே இருக்கும். ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களுக்கும் ஒடுக்கும் தேசிய இனங்களுக்கும்

இடையில் நம்பிக்கையோ, வர்க்க ஐக்கியமோ உருவாகாதல் இயலாது. லெனின் (1916) 1964: 148 -149).

ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தல் என்பதன் மூன்றாவது அம்சமாக, 1917 ஆம் ஆண்டில் புரட்சிக்குப் பின்னர் போல்ஷெவிக் கட்சி ஏற்றுக் கொண்ட சமரசக் கொள்கை அமைகிறது. சமத்துவத்தின் அடிப்படையிலான சமஷ்டிக் கொள்கைக்கு அமைவாக தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்கும் அரசு முறையை உருவாக்குவதே இச்சமரச முடிவாகும். சமஷ்டி அரசு தேசிய இனங்களின் சுயமான கூட்டிணைவு என்று கூறப்பட்டது. அவை பிரிந்து போவதற்கான உரிமையைக் கொண்டவை என்றும் கூறப்பட்டது. இருந்தபோதும் இந்த உரிமையைச் சோவியத் சமஷ்டியின் எந்த அலகும் பிரயோகிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. இது பற்றி நாம் இக்கட்டுரையில் பின்னர் விபரிப்போம்.

அரசு: லெனினிச சோவியத் நோக்குமுறைகள்

சமஷ்டியில் இணைந்துள்ள அலகுகளிற்கு ஆகக் கூடிய சுயாதீனத்தை வழங்குவதாக லெனினுடைய அரசுக்கொள்கை அமைந்தது. 1919இல் லெனின் சமஷ்டி, சுயநிர்ணய உரிமை என்ற இரண்டிற்கும் இடையிலான சமரசத்தைச் செய்து கொண்ட போது, அலகுகளின் சுயாதீனம் என்பது அவரது கொள்கையின் முக்கிய அம்சமாக இருந்தது. இருப்பினும் புரட்சிக்குப் பிந்திய காலத்தில் லெனின் கொள்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தேசியங்கள். தேசிய சிறுபான்மை இனங்கள் சிறுபான்மை இனக்குழுமங்கள் என்பனவற்றின் சுயநிர்ணய உரிமையை புரட்சிக்குப் பிந்திய அரசு நிராகரிக்கலாம் என்ற கருத்து உட்கிடையாக அவருடைய நிலைப்பாட்டில் அமைந்திருந்ததைக் காணமுடியும். அரசியல் யாப்பு பற்றிய லெனினிச விளக்கம் இரு அம்சங்களைக்கொண்டது. சுயநிர்ணய உரிமையை உறுதி செய்யும் வகையில் அரசை மறுசீரமைப்புச் செய்தல், தேசிய இனங்கள் சுயாதீனமாகத் தன் விருப்பப்படி சமஷ்டியில் இணைதலும், சுயாதீனமாகப் பிரிந்து போதலும் என்பனவே இவ்விரு அம்சங்கள். இக் கொள்கை அரசியல் யாப்பில் குறிப்பிடப்பட்டு ஏற்கப்பட்டிருந்த போதும் இதற்கு மாறான மத்தியப்படுத்திய கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்தலுக்கான உந்துதல் ஒன்றும் செயற்பட ஆரம்பித்தது. இதன்

காரணமாக சமஷ்டியில் இருந்து எந்த ஒரு தேசியமும் பிரிந்து போவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. இவ்வாறான மத்தியப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடு, கோட்பாடும் கருத்தியலும் சூழ்நிலைக் காரணிகள் என்ற விடயங்களால் தீர்மானிக்கப்பட்டன.

சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான கருவியாக அரசு நோக்கப்பட்டது. அரசு பற்றிய இந் நோக்கு மத்தியப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை வலுப்படுத்துவதற்கான கருத்தியல் உந்தலாக விளங்கியது. 1917 ஆம் ஆண்டில் லெனின் 'அரசும் புரட்சியும்' என்ற தலைப்பிலான பிரபலமான பிரசுரத்தை வெளியிட்டார். இப் பிரசுரம் சோஷலிசத்திற்கான மாற்றத்தில் அரசின் பங்கு என்பதன் அர்த்தம் யாது என்பதை விளக்குவதாக இருந்தது. அரசு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரத்திற்கான கருவி, பாட்டாளி வர்க்கம் புரட்சியின் மூலம் அரசைக் கைப்பற்றிய பின்னர். முன்பு இருந்த அரசு யந்திரத்தை உடைத்து நொருக்கி அதனிடத்தில் புதிய 'அரசு யந்திரத்தை' நிறுவுகிறது. உற்பத்திச் சாதனங்களைப் பொதுச் சொத்தாக மாற்றுதல், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியைப் பாதுகாத்தலும் அதனைப் பலப்படுத்தலும், தனியார் உடைமையாக இருந்து வரும் உற்பத்திச் சாதனங்களை சமூகப் பொதுவானதாக ஆக்கி, காலப்போக்கில் வர்க்க வேறுபாடுகளை ஒழித்தலும் என்பன புதிய அரசின் மிக முக்கியமான பணிகள் என்று கருதப்பட்டன. இந்த விளக்கத்தின் படி பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் பயனாக 'அரசுதானாகவே ஒழிந்து போகும்' என்ற கருத்து ஏற்புடையதல்ல, மாறாக பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியின் பின்னர் ஏற்படுத்தப்படும் சோஷலிசம் முதலாளித்துவத்திற்கும், கம்யூனிசத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நிலைமாற்ற கட்டமே என்றும், இந்நிலைமாற்ற கட்டத்தில் சோஷலிசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு மிகப் பலம் மிக்கதும், தலையீடு செய்வதுமான அரசு (Interventionist State) அவசியம் என்றும் கூறப்பட்டது.

புரட்சிக்குப் பிந்திய ரஷ்யா எதிர் நோக்கிய வரலாற்றுச் சூழ்நிலை (Context) மத்தியப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை நியாயப்படுத்திய இரண்டாவது காரணியாக விளங்கியது. புரட்சிக்கு பிந்திய ரஷ்யாவின் சோஷலிச அரசு உள்ளிருந்தும், நாட்டிற்கு வெளியில் இருந்தும் அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொண்டது. இதனை விட அரசு புரட்சியைப் பலப்படுத்துவதற்குச் செய்ய வேண்டிய பல அவசர பணிகள்

இருந்தன. புரட்சியின் பிந்திய கட்டத்தில் சோவியத் யூனியன் பெரிய பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் சிக்கியது. இதனால் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கை (NEP) என்னும் திட்டம் அரசினால் அமுல் படுத்தப்பட்டது. நாட்டில் சிவில் யுத்தம் தொடர்ந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து கூட்டுப் பண்ணைகளை அமைக்கும் திட்டம் செயற்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறான வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் சோவியத் சமூகத்தின் மிகப் பெரிய சர்வாதிகார நிறுவனமாக அரசு உருவாக்கம் பெற்றது. சோஷலிச அரசுக்கட்டமைப்பில் ஆளும் கட்சியும் அரசும் ஒன்றிணையும் போக்கு வெளிப்பட்டது. இக்காலத்தில் போல் ஷெவிக் கட்சி சோவியத் யூனியன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPSU) என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றது. ஆளும்கட்சியும் அரசும் ஒன்றோடு ஒன்று பிணைக்கப்பட்டன. சோவியத் அரசு முறையின் பிரத்தியேக இயல்பாக இப் பிணைப்பு அமைந்தது. ஸ்டாலின் காலத்தில் கட்சியினதும் அரசினதும் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்துவதற்கான தந்திரோபாயமாக பயங்கரவாத முறைகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. சோவியத் யூனியன் வரலாற்றில் இக்கட்டம் சர்வாதிகார அரசு முறையின் உருவாக்க காலம் ஆகும். கட்சி- அரசு பிணைப்பு வலுப்பட்ட இக்காலத்தில் இனக்குழுமங்களுடனான உறவுகளும் மாற்றமடைந்தன. இது பற்றிப் பின்னர் இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறுவோம்.

சோவியத் சமஷ்டி அரசு

சோவியத் சமஷ்டி அரசு அதன் தோற்றகாலம் முதலாக பல்தேசியங்களின் அரசு (Multi-national state) என்ற இயல்பை கொண்டதாய் இருந்தது. அச்சமஷ்டி அரசில் பலதேசிய அரசுகள் இணைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதையே பல்தேசியங்களின் அரசு என்ற தொடர் குறிப்பிடுகிறது. சோவியத் சமஷ்டியில் 15 யூனியன் குடியரசுகள் சுயவிருப்பப்படி இணைந்திருந்தன. 'பல்தேசியங்கள்' என்ற சொல் சோவியத் யூனியனின் 1977 அரசியல் யாப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அரசியல் யாப்பின் இயல்பினை 'ஒருங்கிணைத்த சமஷ்டியான பல்தேசியங்களின் அரசு' என்ற சொற்றொடர் விளக்குவதாக இருந்தது. 1970 களில் சோவியத் யூனியன் 15 யூனியன் குடியரசுகளையும் 20 சுயாதீனமான குடியரசுகளையும், 10 தேசிய பிராந்தியங்களையும்

தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. சோவியத் அரசியல் யாப்பு யூனியன் குடியரசுகளிற்கு விரிந்த சுயாட்சி அதிகாரத்தை வழங்கியது. அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படும் 'தேசியங்களின் பிரிந்து போகும் உரிமை' வாசகம் சோவியத் அரசியல் யாப்பின் தனித்துவமான அம்சமாக விளங்கியது. 1977ஆம் ஆண்டில் அரசியல் யாப்பின் 72ஆம் உறுப்புரை 'USSR' இல் இருந்து சுயவிருப்பப்படி பிரிந்து செல்லும் உரிமையை உறுதி செய்தது. தேசிய இனங்கள் 'சுய விருப்பப்படி கூட்டாக இணைதல்' என்ற கருத்து 1924ஆம் ஆண்டிலேயே சோவியத் அரசியல் யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. 1924 ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் 'அறிமுகம்' என்ற பகுதியில் காணப்படும் வாசகங்கள் சில வருமாறு:

'சமத்துவமான உரிமைகளுடன் மக்களின் சுய விருப்பப்படியான கூட்டிணைவு'.

'ஒவ்வொரு குடியரசுக்கும் தம் சுய விருப்பத்தின் படி யூனியனில் இருந்து பிரிந்து செல்லும் உரிமை உள்ளது'.

'தற்போதுள்ள குடியரசுகளும், எதிர்காலத்தில் தோன்றும் குடியரசுகளும் யூனியனில் இணைந்து கொள்ளலாம்'.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ரஷ்யர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையிலும், ரஷ்யர் அல்லாத சிறு பான்மையினத்தினர் சிறிய அளவிலும் இருந்தனர். 1924இல் லெனின் சோவியத் சமஷ்டியை உருவாக்கியபோது கட்சியின் பெரும்பான்மை ரஷ்யர்களுக்கும், சிறுபான்மை ரஷ்யர்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் இடையில் வரலாற்றுச் சமரசம் ஒன்றைச் செய்தார் (Smith 1995:159). இந்தச் சமரசத்தின் படி சமஷ்டி அரசை ஒற்றைத்தன்மையுடைய கட்சி நிர்வகிப்பதென முடிவு செய்யப்பட்டது. இச்சமரசம் ஊடாக சோவியத் நாட்டின் தேசிய இனங்கள் செறிந்துள்ள பிராந்தியங்கள் பண்பாட்டுத்துறையிலும் நிர்வாகத்திலும் குறிப்பிடக்கூடிய அளவு சுயாதீனத்தைப் பெற்றன. பழைய ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தின் இந்தப் பகுதிகள் தமது இறைமை சுதந்திரம் என்ற கோரிக்கைகளை விட்டுக் கொடுத்து இவ்வகைச் சுயாதீனத்தைப் பெற்றன. பிராந்தியங்கள் 'யூனியன் குடியரசுகள்' என்ற பெயரைப் பெற்றன. இருந்த போதும் பிராந்தியங்கள் பெற்ற சுயாதீனம் சோவியத்

ரஷ்யாவின் நீடித்த நிரந்தர இயல்பாக இருந்தது என்று கூற முடியாது.

1919 ஆம் ஆண்டளவிலேயே பிராந்தியங்களின் சுயாதீனம் என்பதற்கு மாறாக அவை ஒரு நாள் மீள இணைப்புப் பெறவேண்டும் என்ற ஒரு எதிர்ப்பார்ப்பும் போல்ஷெவிக் கட்சிக்குள் ஒரு வாதமாக முன்வைக்கப்பட்டது என்பது சுவாரசமானதொரு விடயம். 1919 மார்ச் மாதத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஒரு செயல் திட்டமுன் மொழிவு சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்று உறுதி செய்தது. அது பிரிந்து செல்லும் உரிமையையும் உறுதி செய்தது. இருப்பினும் இச்செயல்திட்ட முன் மொழிவில், ரஷ்யர் அல்லாதோர் வாழும் பகுதிகளில் கம்யூனிஸ்டு களின் அமைப்பும் செல்வாக்கும் மீள் இணைப்புக்கான இயக்கம் நோக்கிய உந்துதலை வழங்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பு குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. சோவியத் அரசியல் யாப்புகளில் இடம் பெற்ற பிரிந்து போகும் உரிமை பற்றிய உறுப்புரை முக்கியத்துவம் அற்றது சோவியத் அரசு தன்னுடன் இணைந்திருந்த அலகுகளுக்குள் மாற்றுக் கருத்தையோ எதிர்ப்புக்களையோ சகித்துக் கொள்ளத்தயாராக இருக்க வில்லை. பெரும்பாலான அரசியல் விமர்சர்களின் அபிப்பிராயமும் இதுவே ஆகும்.

1980களில் சோவியத் சமஷ்டி வீழ்ச்சியடைந்தது வரையான காலப்பகுதியில் அதனை ஒன்றாக இணைத்து வைத்திருந்த காரணிகள் எவை? மேற்குலக விமர்சகர்கள், சோவியத் அரசியலில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்தது, அது யூனியனை பிரிவுபடாமல் ஒன்றிணைத்து வைத்திருந்ததில் முக்கிய பங்கு வகித்தது என்று கூறுவர். சோவியத் சமஷ்டியை, தீவிரமான மத்தியப்படுத்தல் இயல்புடைய ஒரு கட்சி ஆட்சிமுறை நிர்வகித்தது. போல்செவிக் கட்சியென்று முன்னர் அழைக்கப்பட்டதும் பின்னர் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எனப்பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டதுமான கட்சியின் அதிகாரம் மேலோங்கியது. சுயநிர்ணய உரிமையை நடைமுறையில் எந்தவொரு குடியரசும் பிரயோகிப்பது சாத்தியமில்லாமல் போயிற்று. குடியரசுகளின் இனக்குழுமங்களின் மேலோர் குழுக்களை கட்சி இயந்திரத்தின் இணைத்து ஊடுருவல் மூலம் தம் அதிகாரத்தை சோவியத் அரசின் நிர்வாகிகள் பலப்படுத்தினர். இவ்வாறு அவர்களின் கட்டுப்பாடு அதிகரித்த காரணத்தால் குடியரசுகளில் பிரிந்து போகும்

கோரிக்கை தோன்றவில்லை. இல்லாவிடில் அக்குடியரசுகள் பிரிந்து போக முடிவு செய்திருக்கலாம், இனக்குழும பிராந்தியங்களின் உத்தியோகத்தர்களது நியமனம் பதவி உயர்வு, பதவிநீக்கம் ஆகியவற்றை தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது மூலம் மத்திய அரசு உள்ளூர் பிராந்திய மட்டத்தில் கட்சியினதும், அரசினதும் தலைமைப்பதவிகளில் இருந்த அரசியல் தலைமையின் விசுவாசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. அத்தோடு உள்ளூர் பிராந்திய நிர்வாகத்தின் முக்கிய பதவிகளுக்கு வெளியாட்களை (பெரும்பாலும் ரஷ்யர்களை) நியமிப்பதன் மூலம் மத்தியின் கட்டுப்பாட்டை மேலும் அதிகரிக்கவும், மத்தியில் இருந்து பிறப்பிக்கப்படும் கொள்கை முடிவுகளை விரைவில் செயற்படுத்தவும் வழிசெய்தனர் (Smith 1995:158) என்று ஒரு விமர்சகர் கூறியிருப்பது கவனிப்புக்குரியது. கருத்தியல் ரீதியிலும், தந்திரோபாய ரீதியிலும் கட்சி முக்கியம் பெற்றதாகவும் இருந்தது. கட்சி இயந்திரத்தின் ஒழுங்கமைப்பு சோவியத் யூனியனில் ஐக்கியத்தைப் பேணியது கருத்தியல் நிலையில் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியம் என்ற கருத்து இனக்குழும உணர்வுகளையும் இனக்குழும விசுவாசத்தையும் கடந்த பொது உணர்வாக வளர்க்கப்பட்டது. சோவியத் மக்கள் அவர்கள் எந்தத் தேசிய இனத்தையோ, இனக்குழுமத்தையோ சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் 'உழைக்கும் மக்கள்' என்னும் வர்க்கம் என்ற முறையில் ஒன்றுபட்டவர்கள் என்றும் நோக்கப்பட்டனர். அவர்களின் இனக்குழும பண்பாட்டு அடையாளங்கள் அல்ல உழைப்பாளர் என்ற வர்க்க அடையாளமே முக்கியம் எனக் கருதப்பட்டது. சோவியத் அரசு உள்ளடக்கத்தில் சோஷலிச அரசாகவும் வடிவத்தில் தேசிய அரசாகவும் இருந்தது. அதன் சோஷலிச உள்ளடக்கம் என்ற அம்சம் வர்க்க அடிப்படையிலான ஒன்றிணைதல் அழுத்தம் பெறக் காரண மாயிற்று.

அபிவிருத்தியில் சமத்துவத்தைப் பேணுவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சோவியத் அரசு சமூக பொருளாதார சமத்துவம் மறுபங்கீடு என்பனவற்றில் கூடிய அக்கறை செலுத்தியது. இவை சமஷ்டிக்கொள்கையில் உள்ளடக்கப்பட்டன. பிராந்தியங்களுக்கிடையேயும், குடியரசுகளுக்கிடையேயும், பொருளாதார நவீனத்துவம் மூலம் சமூக நலனையும், சமத்துவத்தையும் வளர்ப்பதும், உத்தியோக முறையிலான அரசுக்கொள்கையாக விளங்கின, குறைந்த

விருத்தியுடையனவும், பின்தங்கியனவுமான இனக்குழுமங்களின் பிராந்தியங்களுக்கு வளங்களையும், முதலீடுகளையும் மறுபங்கீடு செய்தல் சோவியத் சமஷ்டியின் மிகச் சிறந்த பண்பாக விளங்கியது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் பண்பாடு, கல்வி, சமூக உரிமைகள் என்பனவற்றில் நிறைந்த கரிசனை காட்டியது. அரசும் இவ்விதமே அக்கறை செலுத்தியது. கல்வி, வேலைவாய்ப்பு ஆகிய விடயங்களில் பின்தங்கிய பகுதிகளிற்கு சலுகைகள் வழங்கப் பட்டன.

தேசிய இனங்களின் பண்பாட்டை நிறுவன ஆதரவு மூலம் பாதுகாக்கும் திட்டங்களும் செயற்படுத்தப்பட்டன. உள்ளூர் புத்தி ஜீவிகளையும், சிறப்புத் தேர்ச்சியுடையவர்களையும் கட்சியிலும், அரசு நிர்வாகத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளும் திட்டம், ஸ்டாலினுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் சிறப்பாகச் செயற்படுத்தப்பட்டது.

குருசேவ்விற்சுப் பிந்திய சோவியத் யூனியனில் 1970களில் இனக்குழும பிரச்சினைகள் வெளிப்பட்டன என்று அரசியல் அவதானிகள் குறிப்பிட்டிருந்தனர். இருப்பினும் சோவியத் கொள்கை வகுப்பாளர்கள் அக்காலத்தில் இதனை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை, ஸ்டாலின் ஆட்சிக்காலத்தில் இனக்குழும முரண்பாடுகள் வெளித்தெரியாமல் உள்ளடங்கிப் போயிருந்தன. இவை பழைய ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தில் இருந்து புரட்சிக்குப் பிந்திய ரஷ்யாவினால் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முரண்பாடுகளாகும். இவை 1960களிலும் 1970களிலும் ரஷ்யர் அல்லாத குழுவினரிடையே வெளிப்படத் தொடங்கின (Rakowska - Harmstone, 1977). நவீன மயமாக்கல் துரிதமாக்கப்படுதல், குடியரசுகளின் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி என்ற இரண்டும் இனக்குழுமங்கள் மத்தியில் இனக்குழும அடையாள உணர்வுகளை வலியுறுத்தும் போக்கைத் தூண்டின. கல்வி கற்று முன்னிலைக்கு வந்த பிரிவினர்கள் தமது இனக் குழுமத்தின் சார்பில் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். 1970 களில் சமூக அரசியல் வாழ்க்கையின் எல்லா நிலைகளிலும் இனக்குழும உணர்வும், சிக்கல்களும் தீவிரமடைந்தன. இருப்பினும் அக்காலத்தில் இருந்து வந்த முறைமையின் ஒழுங்கு விதிகளை பேணி ஒழுகும் மனப்பான்மை நிலவியதால் பிரச்சினைகள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்து வந்தன. கூடியளவு சுயாதீனத்தைக் கோரும் சக்திகள் அக்காலத்திலேயே

தலைகாட்டின. சோவியத் ஆட்சியாளர்களும் இனக்குழும பிரச்சினைகளை உதாசீனம் செய்யும் போக்குடையவர்களாய் அக்காலத்தில் செயற்படவில்லை என்பது முக்கியமான விடயம்.

பிரஷ்னேவ் காலத்தில் (1962- 1982) நாட்டின் ரஷ்யர் அல்லாத இனங்களின் குடியரசுகளின் பிரச்சினைகளில் சமசரம், இணக்கப்பாடு என்பனவற்றை மொஸ்கோ ஆட்சியாளர்கள் கடைப்பிடித்தனர். இனக்குழுமங்கள் மத்தியில் அமைதியின்மையினை அவதானித்த ஆட்சியாளர்கள் இனக்குழுமத்தலைவர்களை கட்சிக்குள் உள்ளீர்க்கும் புதிய தந்திரோபாயத்தைக் கடைபிடித்தனர் என்று கிரஹாம் சிமித் (1995) கூறியுள்ளார். சோவியத் யூனியனில் சோஷலிச நவீனத்துவத்தின் பயனாக அவசியதேவையாக அமைந்த பல பொருளாதார, அரசியல் சீர்திருத்தங்களை இத்தந்திரோபாயம் தடைசெய்தது. 'அமைப்பியல் பொருளாதார மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில் மத்திய அரசின் விருப்பின்மை (Smith 1995:160) பிரஷ்னேவ் காலத்தில் வெளிப்பட்டது. அக்காலத்தில் சோவியத் நாட்டின் ஒட்டுமொத்த உத்தியோகக் கொள்கையை நெறிப்படுத்துவதாக பழமைவாதம் விளங்கியது. பின்னடைந்து தேக்கமுற்றிருந்த பொருளாதாரத்தை மறுசீரமைப்புச் செய்வதற்குப் பதிலாக மத்தியில் இருந்து உதவிகள் மட்டுமே கிடைத்தன. பிரஷ்னேவ் காலத்தில் குடியரசுகளிற்கிடையே ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த சமத்துவமின்மையும் உணரப்பட்டது. பால்டிக் குடியரசுகளும், மத்திய ஆசியக் குடியரசுகளும் ரஷ்யாவுடன் ஒப்பிடுகையில் பின்தங்கியனவாய் இருந்தன.

கோர்ப்சேவ் சீர்த்திருத்தங்கள் 1980 களில் கொண்டுவரப்பட்ட போது அதன் தாக்கம் விசித்திரமான முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்தியது. கோர்ப்சேவ் கிளாஸ் நொஸ்ட் (திறந்த கொள்கை) பிரஸ்ரொய்க்கா (மீள்சீரமைப்பு) என்ற இரட்டைக் கொள்கைகளை அமுல்படுத்தினார். சோவியத் யூனியனில் பொருளாதார அரசியல் சீர்த்திருத்தங்கள் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக உருவாகியிருந்த பின்னணியில் கோர்ப்சேவ்வின் இரட்டைக்கொள்கைகள் காலம் கடந்த நிலையில் வந்து சேர்ந்தன. கோர்ப்சேவ் இச் சீர்த்திருத்தங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்த வேளை, சமஷ்டி அரசை உடையச் செய்யும் புதிய சக்திகளை அச்சீர்த்திருத்தங்கள் தோற்றுவித்தன. 1985 இல் கோர்ப்சேவ் பதவியேற்ற சமயத்தில் சோவியத் குடியரசுகள்

சிலவற்றில் இனக் குழும அரசியல் உறுதியற்ற தளம்பல் நிலைமையை உருவாக்கியிருந்தது. கட்சியிலும் குடியரசுகளின் அரசநிர்வாக அமைப்புகளிலும் முக்கிய இடம் பிடித்திருந்த புதிய உயர்குழாம், இனக்குழும அரசியல் இயக்கத்தின் முன்னணியில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. கோர்ப்சேவ் கஜகஸ்த்தான் குடியரசில் ஊழல் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளைத் தொடக்கிவைத்தார், உள்ளூர் கட்சிச் செயலாளர் ஊழல் குற்றச்சாட்டு, அதிகார துன்பிரயோகம் ஆகிய குற்றச்சாட்டுகளின்படி பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு, அவரிடத்திற்கு ரஷ்யர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். இதன் பயனாக ரஷ்ய எதிர்ப்புக் கலகங்கள் 1986 -1987 இல் அங்கு ஏற்பட்டன.

இனக்குழும மோதல்கள் பிரஸ்ரோய்க்கா மறுசீரமைப்புத் திட்டத்திற்கு மட்டுமல்ல, சோவியத் அரசின் ஐக்கியத்திற்கும் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் அச்சுறுத்தலாக மாறிவிட்டது என்பதைக் கோர்ப்சேவ் 1989ஆம் ஆண்டில் ஒப்புக் கொண்டார். கோர்ப்சேவ் 'மேல் இருந்து சீர்த்திருத்தம்' என்ற கொள்கையை அமுல்படுத்திக் கொண்டிருந்த போது அவரது கொள்கைக்கு எதிராகத்தோன்றிய எதிர்ப்பியக்கம் கீழ் இருந்து சீர்த்திருத்தம் என்ற வடிவத்தைப் பெற்றதோடு இவ்வியக்கம் சோவியத் சமஷ்டி அரசுக்கு எதிரான இனக்குழும எதிர்ப்பாகவும் வெளிப்பட்டது. நகாரணோகற்பாக் பிரச்சினையும் இக்கட்டத்திலேயே தலைதூக்கியது. நகாரணோ- கற்பாக்பகுதி அஜர்பைஜான் குடியரசின் எல்லைக்குள் இருந்தது. அங்கு ஆர்மீனியர்கள் செறிந்து வாழ்ந்தனர். இப்பகுதியை ஆர்மீனியாவுடன் இணைக்கும்படி ஆர்மீனியக் குடியரசின் அரசியல்வாதிகள் கோரிக்கை விடுத்தனர், ஜோர்ஜியாவிலும் இனக்குழும உணர்வு கிளர்ந்தெழுந்தது. ஜோர்ஜியா குடியரசுக்கு கூடிய சுயாட்சி அதிகாரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது (White, 1993:166-167). இவ்வாறாக கோர்ப்சேவ் மேலிருந்து கீழ்நோக்கிக் கொண்டு வந்த சீர்த்திருத்தங்களின் பதில் விளைவாக கீழிருந்து மேல்நோக்கிய இனக்குழும புரட்சிகள் கிளம்பி எழுந்தன. இப்புரட்சிகள் எல்லாக் குடியரசுகளிற்கும் பரவின. 1990 களில் பால்டிக் குடியரசுகள் தமது சுயாதீனத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் இனக் குழும அணிதிரட்டலைச் செய்தன. இதன் விளைவாக அவை ரஷ்யச் சமஷ்டியில் இருந்து விலகிச் சுதந்திர நாடுகளாக ஆகின.

இனக்குழும முரண்பாடுகள் தீவிரம் பெறுதல்

சமஷ்டி, சோஷலிசம் என்ற இரண்டையும் சோவியத் யூனியன் தழுவிக்கொண்ட போதும், அங்கு இனக்குழும அரசியல் ஏன் மேற்கிளம்பியது? புலமைத் துறையினரின் நூல்களிலும், கட்டுரைகளிலும் இதற்கு இரண்டு வகையான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. நவீன மயமாதல் செயல்முறை சோவியத் முறைமைக்குள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் இனக்குழும அரசியலைப் புகுத்தியது. அதன் பயனாக சோவியத் சமஷ்டி சீர்குலைந்தது என்ற வாதத்தை முன் வைக்கின்றது. Rakowska-Harmstone (1977) இந்தக் கருத்தை அடிப்படையாக கொண்டு விளக்கம் தந்துள்ளார். அவரது நவீன மயமாதல் வாதத்தை பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறலாம். கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நவீன மயமாதல் கொள்கை சோவியத் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் மாற்றத்திற்கும் காரணமாயிற்று. கைத்தொழில் மயமாக்கம், கூட்டுப் பண்ணைமயமாக்கம், தொடர்பாடல், சமூக சேவைகள் என்பனவற்றின் விருத்தி என்பன சோவியத் சமூகத்தை தலைகீழாக மாற்றி மறுகட்டமைப்புச் செய்தது.

இவ்வாறான நவீனமயமாதலினால் எல்லா இனக் குழுமங்களும் நன்மை பெற்றன. இவ்வினக் குழுமங்களில் இருந்து நவீன உயர்குழாங்களும் தோற்றம் பெற்று, அதிகாரக்கட்டமைப்பில் தம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டன. இருப்பினும் நவீனமயமாதலின் பயன்களின் பங்கீட்டில் இனக்குழுமங்களிடையே சமத்துவம் காணப்படவில்லை. நவீன மயமாதலால் இனக்குழுமங்களிற்கிடையே இருந்துவந்த ஏற்றத் தாழ்வுகள் மறையாமல் மேலும் நீடித்ததோடு குழுமங்களிற்கிடையே சமத்துவமின்மையும் ஏற்றத் தாழ்வுகளும் அதிகரித்தன. பால்டிக் குடியரசுகளும், ஐரோப்பியக் குடியரசுகளும் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தையும் அபிவிருத்தியையும் பெற்றன. ஆனால் மத்திய அரசுக் குடியரசுகளில் ஒப்பீட்டளவில் பின்னடைவு இருந்தது. ரஷ்ய உயர்குழாத்தோடு ஒப்பிடும்போது ஏனைய குடியரசுகளின் உயர்குழாங்களின் வளர்ச்சி பின்தங்கியதாக இருந்தது. ரஷ்யர்களை விட பிற இனத்தவர்கள் தாம் ஒறுப்புக்குள்ளாவதையும், இரண்டாம் தரப் பிரஜை என்ற நிலையில் இருப்பதையும் உணர்ந்தனர். எதிர்பார்ப்புக் களின் உயர்வு, குரோத உணர்வு வளர்வதற்குக் காரணமாயிற்று.

எல்லைப்புறக் குடியரசுகளின் இனக்குழும உயர் வகுப்பினர்கள் தமது புதிய அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஒரு கருவியாக இனக்குழும ஒருங்கிணைவை உபயோகித்தனர். தமது மக்களை ஐக்கியப்படுத்தி அணிதிரட்டினர். இவ்வாறாக பழையமையான இனக்குழும உணர்வு புதிய அரசியல் அர்த்தமும் மதிப்பும் பெறுவதாயிற்று.

சோவியத் யூனியனில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டு நவீனத்துவமும் விசித்திரமான முரண்பாடு ஒன்றைத் தோற்றுவித்ததை Rakowska-Hamstone குறிப்பிட்டுள்ளார். சோவியத் கொள்கையாக இனக்குழுமச் சமஷ்டி ஊக்குவிக்கப்பட்டு தேசியப்பண்பாடுகள் விருத்தியுற்றன. பிரதான இனக்குழுமங்களின் தேசியப் பண்பாடுகள் வளர்க்கப்பட்டன. தேசிய மட்டத்தில் சோஷலிசம் என்ற உள்ளடக்கம் கொண்டிருந்த போதும் எல்லா முக்கிய தேசிய இனங்களும் தத்தம் பண்பாடுகளை வளர்ச்சி பெறச் செய்தன. இத்தேசியப் பண்பாடுகள் எல்லா இனக்குழுமங்களிற்கும் பொதுவான சோஷலிசப் பண்பாட்டை வளர்க்கும் என்றும், பிற இனக்குழுமங்களுடன் நட்புணர்வை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. தேசிய மொழிகள் வளர்ச்சியடைந்தன. கல்வியின் ஊடகமாக உள்ளூர் மொழிகள் இருந்தன. அழிந்து போகும் நிலையில் இருந்த மொழிகள் பாதுகாப்பை பெற்று மறுமலர்ச்சியும், வளர்ச்சியும் பெற்றன. பண்பாட்டுப் பன்மைத்துவமும், இனக்குழுமப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும் ஊக்கம் பெற்றன அத்தோடு எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சோஷலிசப் பண்பாட்டை உட்புகுத்துதல் ரஷ்யமயமாக்கம் (Russification) எனக் கருதப்படலாயிற்று. சோவியத் யூனியனின் பொது மொழியாக ரஷ்யன் மொழி விளங்கியது. அதனை நாகரிகத்தின்மொழியாக கருதும் மனப்பாங்கு வெளிப்பட்டது. தேசிய மொழிகளின் மறுமலர்ச்சியால் எழுந்த இனக்குழுமப் பண்பாட்டு அழுத்தம் காரணமாக ரஷ்ய மயமாக்கல் என்னும் சோவியத் கொள்கைக்கு எதிரான உணர்வுகள் தோன்றின.

இனக்குழும உணர்வுகளின் மறுமலர்ச்சியும், அதன்பயனாக சோவியத் யூனியன் அழிவுற்றுச் சிதறியதையும் பற்றிய இரண்டாவது வாதம், சோவியத் யூனியனில் ஜனநாயகம் இல்லாது மறைந்தது தான் இனக்குழும மோதல்கள் கட்டுப்பாட்டை இழந்து போனமைக்கு

காரணம் என்று கூறியது. சோவியத் அரசியல் முறை, ஒரு கட்சி ஆட்சியாகவும் சர்வாதிகார இயல்புடையதாகவும் இருந்தது. ஸ்டாலினிச ஆட்சியில் இரக்கமற்ற சர்வாதிகார அரசு உருவாக்கப்பட்டது. இருப்பினும் ஸ்டாலினிக்கு பிற்பட்ட காலத்தில் அந்த முறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. சோவியத் அரசு ஒரு கட்சி அரசாகவே தொடர்ந்தது. 1980களில் கோர்ப்சேவ் சீர்த்திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அச்சீர்த்திருத்தங்கள் நிர்வாகச் சீர்த்திருத்தங்களாகவே இருந்தன. அரசியல் பன்மைத்துவத்தைக் கொண்டு வரக் கூடிய சீர்த்திருத்தங்களாக அவை இருக்கவில்லை. ஒரு கட்சி ஆட்சியின் கீழ் சமூகத்தில் நிலவிய சமத்துவமின்மைகள் மூடி மறைக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் இனக்குழும ரீதியில் மக்களை ஒன்று சேர்த்து எதிர்ப்பை வெளியிடுதலே ஒரே ஒரு வழியாக இருந்தது. காலப்போக்கில் இது எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளாகவும், கிளர்ச்சிகளாகவும் வெளிப்பட்டன.

யுகோசிலாவியா

மேற்குநாட்டு அரசியல் விஞ்ஞானிகளின் பார்வையில் யுகோசிலாவியா உண்மையான சமஷ்டியரசு என்றும் அது அந்நாட்டின் தேசிய இனங்களிற்கு கூடியளவு பிராந்திய சுயாதீனத்தை வழங்கிய ஒரு சமஷ்டி என்றும் கருதப்பட்டது (Bertsch 1977). யுகோசிலாவியா சோஷலிச சமஷ்டியாக இருந்தது. அதற்கும் சோவியத் யூனியனிற்கும் பல வித்தியாசங்கள் இருந்தன. அந்நாடு உருவாக்கம் பெற்ற சில ஆண்டுகளுக்குள் சோவியத் முகாமில் இருந்து அது விலகி மேற்குலகுடன் இணைந்து கொண்டது. யுகோசிலாவியா சர்வதேச நாணய நிதியத்திலும் GATT என்ற உலக வர்த்தக அமைப்பிலும் சேர்ந்து கொண்டது. யுகோசிலாவியாவின் சோஷலிச மாதிரியும் சோவியத் யூனியன் மாதிரியில் இருந்து வேறுபட்டது. அங்கு மத்தியப் படுத்தப்பட்ட திட்டமிடுதலும், அலுவலர் ஆட்சிமுறையின் கட்டுப்பாடுகளும் இருக்கவில்லை. யுகோசிலாவியா சுயநிர்வாகம் (Self management) என்ற மாதிரியை நடைமுறைப்படுத்தியது. அம்முறையில் பொருளாதாரமும், பொது நிர்வாகமும் பரவலாக்கப்பட்டிருந்தன. தொழிற்சாலைகளும் நிறுவனங்களும், அலுவலகங்களும் தாமாகவே

சுயமாக இயங்கக்கூடியனவாக மாற்றப்பட்டன. இருந்தபோதும், சோவியத் யூனியனிற்கும் யூகோசிலாவியாவிற்கும் பொதுவான ஒற்றுமை ஒன்று இருந்தது. யூகோசிலாவியா இனக்குழும சமஷ்டியை கொண்டதாக இருந்தது. அங்கு எல்லா மக்களையும் இணைக்கும் பொதுவான பிணைப்பாக சோஷலிசம் விளங்கியது. யூகோசிலாவிய மக்கள் அரசியல் ரீதியில் வெவ்வேறு சமஷ்டி அலகுகளில் இணைக்கப்பட்டு இருந்தபோதும் சோஷலிசம் அவர்களுக்குப் பொதுவான பிணைப்பாக இருந்தது. யூகோசிலாவியாவின் சமஷ்டிமுறை, சமஷ்டி அலகுகளிற்கு சோவியத் யூனியனை விடக் கூடியளவு சுதந்திரத்தை வழங்கியது. 1945இல் அது உருவாக்கப்பட்ட பொழுது அது தீவிரமான மத்தியப்படுத்தல் கொண்ட தேசமாக இருந்தது. விரைவில் அது சமஷ்டியாக மாறியது. காலப்போக்கில் கொன்பெடரல் அரசு (Confederal State) என்று சொல்லக்கூடிய நிலைக்கு அது மாற்றம் பெற்றது. சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கருத்தையும், பிரிந்து போகும் உரிமை என்பதையும் யூகோசிலாவியா ஏற்றுக் கொண்டது. அதன் அரசியல் யாப்பின் முதலாவது உறுப்புரை யூகோசிலாவியாவின் குடியரசை 'ஒரு மக்கள் சமஷ்டி அரசு' என்றும் 'சமத்துவமான மக்களின் சமுதாயம்' என்றும் அவர்கள் சுயநிர்ணய உரிமை கொண்டவர்களா தலால் 'பிரிந்து போகும் உரிமை' உடையவர்கள் என்றும் வரையறை செய்தது. யூகோசிலாவியச் சமஷ்டி குறிப்பிட்ட வரலாற்றுப் பின்னணியில் உருவானது என்பது முக்கியமானது. முதலாவது உலக யுத்தத்தின் முடிவில் செயற்கையாக உருவான அரசருவாக்கமாக அதனைக் கருத முடியும். அன்றைய வரலாற்றுச் சூழ்நிலையின் விளைவு யூகோசிலாவிய அரசு. ஒட்டோமன், ஆஸ்திரியா - ஹங்கேரி என்ற இரு சாம்ராஜ்ஜியங்களின் உடைவினால் ஐரோப்பாவின் அரசியல் நிலவரைப்படம் மாற்றமுற்றது. போரில் வெற்றி பெற்ற பெரும் வல்லரசுகள் சேர்ந்து முதலாவது யூகோசிலாவிய அரசைத் தோற்றுவித்தன. இவ்விதம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முதலாவது யூகோசிலாவிய அரசு தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அவ்வரசின் கீழ் வாழ்ந்த சேர்பியர், குரோசியர் பொஸ்னிய முஸ்லிம்கள், மசிடோனியர், ஆகிய பல்வேறு இனக்குழுமத்தைச் சேர்ந்தோரிடையே தீவிர மோதல்கள் நிகழ்ந்தன. யூகோசிலாவிய அரசைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த சேர்பியர்களின் உயர்

குழாத்தின் ஆதிக்கம், இனச்சுத்திகரிப்பு, சிறுபான்மை இனக்குழுமங்களை ஒடுக்குதல் ஆகிய கொள்கைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. யூகோசிலாவியாவின் இனக்குழுமங்களின் உயர் வகுப்பினர்களின் மத்தியில் இரண்டாம் உலகயுத்தகாலத்தில் வன்முறை மோதல்கள் இடம் பெற்றன. இந்த மோதல்களின் மத்தியில் டிட்டோ தலைமையில் அதிகாரத்திற்கு வந்த கம்யூனிஸ்டுகள் யூகோசிலாவிய அரசைப் பாதுகாத்தல் என்ற கொள்கையில் உறுதியாக இருந்தனர். (D' Souza: 1994) டிட்டோவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சோஷலிசம், சமஷ்டி என்ற இரண்டு அடிப்படைகளில் யூகோசிலாவிய அரசை மீளக் கட்டியமைப்பதற்கு முடிவு செய்தது.

1980களில் சோஷலிச சமஷ்டி அரசான யூகோசிலாவியா எதிர் கொண்ட பிரச்சினைகளுக்கும், அக்காலத்தில் சோவியத் யூனியன் எதிர் கொண்ட பிரச்சினைகளுக்கும் அதிக வேற்றுமை இருக்கவில்லை. இனக்குழும - தேசிய பகைமை உணர்வு நாட்டில் அதிகரித்தது. இந்நிலையில் சமஷ்டி அலகுகளை ஒன்றிணைத்து வைத்திருப்பது மிகவும் கடினமான ஒரு பணி. சமஷ்டி அரசு இப்பணியை நிறைவேற்றும் வலுவுடையதாய் இருக்கவில்லை. சோவியத் யூனியனை விட யூகோசிலாவியாவில் சமஷ்டி அலகுகளிற்கு கூடியளவு சுயாதீனம் இருந்தது. யூகோசிலாவிய அரசு இறுதியில் பிளவுண்டது. இதற்கான காரணங்கள் எவை என்ற கேள்விக்கான பதிலாக ஒன்றைக் காரணி விளக்கத்தை கூறுதல் முடியாது. சோவியத் யூனியனின் உடைவுக்குப் பலகாரணங்கள் இருந்தன. இது போன்றே யூகோசிலாவியாவின் உடைவுக்கும் பிளவுக்கும் பின்னணியாக பல காரணிகள் செயற்பட்டன. யூகோசிலாவியாவின் நவீன கால வரலாறு, யூகோசிலாவியா என்ற பல்தேசிய அரசு, யூகோளச் சூழ்நிலையில் உருவாகியிருந்த வரலாற்றுப் பின்புலம், ஆகியவற்றின் மூலமே அதன் உடைவுக்கான காரணங்களை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

யூகோசிலாவியாவின் பிரச்சினைகள் பற்றிய மார்க்சிய விளக்கங்களில் ஒன்றின் படி 1980களில் யூகோசிலாவியாவின் அரசியல் நெருக்கடிகளுக்கும் அதன் பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. உதாரணமாக Michel Chossudovsky (1996) இவ்வகை விளக்கம் ஒன்றைக் கூறியுள்ளார். 1983-84 ஆண்டுகளில் சாவ்தேச நாணயநிதியம் பொருளாதார மறுசீரமைப்புத்

திட்டத்தை யுகோசிலாவியாவில் அமுல்படுத்தியது. இத்திட்டம் டிட்-டோவுக்குப் பிந்திய யுகோசிலாவியாவின் சமூக அரசியல் சமநிலையைக் குலைத்தது. 1983 இல் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் சமநிலைப்படுத்தல் பொதி (Stabilization Package) செயற் படுத்தப்பட்டதன் விளைவாக பணவீக்கம் தீவிரவேகத்தில் அதிகரித்தது. முதலீடுகள் வீழ்ச்சியுற்றன. கைத்தொழில் உற்பத்தி வீழ்ச்சியுற்றது. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. அடுத்த கட்டமாக 1990ஆம் ஆண்டின் பின்னர் சர்வதேச நாணயநிதியத்தினதும், உலகவங்கியினதும் கொள்கைப் பொதி அமுல்படுத்தப்பட்டது. அதன் விளைவாக வரவு செலவுத்திட்டப்படியான செலவுகள் குறைக்கப்பட்டன. இதனால் பெல்கிரேட்டில் உள்ள மத்திய அரசு மாநிலக் குடியரசுகளிற்கு ஒதுக்கிய மாற்றல் கொடுப்பனவுகள் (Transfer Payments) குறைக்கப்பட்டன. மத்திய அரசுக்கும் குடியரசுகளுக்கும் இடையே பகைமை உணர்வையும், சமஷ்டியில் இருந்து பிரிந்துபோக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் தோற்றுவிக்க இது காரணமாயிற்று (Chossudovsky. 1996:521). சர்வதேச நாணய நிதியமும், உலக வங்கியும் யுகோசிலாவியாவின் சோஷலிச பொருளாதாரக் கட்டமைப்பைத் தகர்ப்பதில் இறுதியில் வெற்றிக் கண்டன என்றும் Chossudovsky கூறுகிறார். யுகோசிலாவியாவின் நெருக்கடி அதிகரித்த போது வல்லரசுக்கள் தலையிட்டன. குறிப்பாக ஐரோப்பிய யூனியன், ஐக்கிய அமெரிக்கா நேட்டோ ஆகியன அரசியல் தலையீட்டில் இறங்கின, யுகோசிலாவியாவின் உடைவையும் அழிவையும் அவை நெறிப்படுத்தின.

யுகோசிலாவியாவின் இனக்குழுமங்களின் பகைமைக்கு நீண்ட கால வரலாறு உள்ளது. அவற்றிடையான மோதல் தீவிரமானதாக இருந்தது. இப்பின்னணியில் யுகோசிலாவியா உருவாகிய பின்னர் உள்ள குறுகிய காலத்திற்குள், அதனை ஒற்றுமைப்படுத்தி, ஒரு தேசிய அரசாக அதனை நிலைபெற வைப்பது, சாத்தியமற்றதாக இருந்தது என்று கூறும் இன்னொரு விளக்கம் உள்ளது. இனக் குழும இணக்கப்பாடின்மை (Ethnic discordance) என்ற இந்த விளக்கம், யுகோசிலாவியா என்ற சமஷ்டி அரசை தோற்றுவிப்பதற்காக முன் வந்தவர்களிடையே பொதுவான வரலாறு (shared history) என்ற உணர்வு இருக்கவில்லை, அவர்களுக்கு ஒரு வரலாறு இருந்ததென்றால் அது

ஆழமாக வேர்விட்ட பகையுணர்வின் வரலாறுகத்தான் இருந்தது என்று கூறியது.

யுகோசிலாவியா ஒரு செயற்கையான அரசருவாக்கம், அது இரண்டு உலகயுத்தங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தின் குறிப்பிட்ட வகை வரலாற்று நிலைமைகளின் கீழ் தோன்றியது. யுகோசிலாவியாவின் சோஷலிச நிர்மாணத்திட்டம் எதிர் கொண்ட முக்கிய சவால், புரட்சிக்குப்பிந்திய சமூகத்தில் பலமான அரசியல் அடையாள உணர்வையும் ஐக்கியத்தையும் நாட்டில் ஏற்படுத்துவதாகும். அதற்கு பழைமையான குரோத உணர்வுகளை 'மீளவும்' கிளப்பாதிருக்கக்கூடிய அரசியல் அடையாள உணர்வு உருவாக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. (Doder:1993) ஒரு அரசாக அல்லது நாடாக ஒன்று சேர்வதற்கு முன்வந்த இனக்குழுமங்களுக்குப் பொதுவான அரசியல் என ஒன்று இருக்கவில்லை, அவற்றிடம் 'பொதுவான துன்பங்கள், இன்னல்கள்' என்ற வரலாற்று அனுபவமே இருந்தது (Doder, 1993:07) யுகோசிலாவியாவை ஒன்றுபட்ட புதிய தேசமாக வைத்திருக்கக்கூடிய வலுவை சோஷலிசம் வழங்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இந்தப் பொதுவான அரசியல் பிணைப்பு என்ற நோக்கத்தை எய்துவதற்கான செயல்திட்டங்கள் பல டிட்-டோவின் காலத்தில் செயற்படுத்தப்பட்டன. வெறும் யுகோசிலாவிய சோஷலிசத்தால் அவ்வாறான பிணைப்பை வழங்க முடியவில்லை. யுகோசிலாவில் பொதுவான அடையாள உணர்வை வளர்ப்பதற்கு அரசியல் அறிவூட்டலோ அல்லது கைத்தொழில் மயமாக்கம் ஊடான அபிவிருத்தியோ உதவவில்லை. அது 'எளிதான ஒரு செயலாகவோ, நிச்சயமாக நிறைவேற்றக்கூடிய ஒன்றாகவோ' இருக்கவில்லை (Sekulic, Mussey and Hodson 1994:95). பொதுவான அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலில் ஒன்றுபடுத்தல், சமூகத்தின் நவீன மயமாக்கம் என்பன தேசியவாதத்தைப் பலமிழக்கச் செய்யும் என்ற எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறவில்லை. இதற்கு மாறாக சோஷலிசம் பிரச்சினைகளையும், பின்னடைவுகளையும், எதிர்கொண்ட போது குடியரசுகள் மத்தியில் பொருளாதார அரசியல் போட்டியும் பூசலும் அதிகரித்தது. தேசியவாத உணர்வும் கிளர்ந்தெழுந்தது (Sekulic Massey and Hodson: 1994)..

இவ்விடத்தில் ஒரு முக்கியமான கேள்விக்கான விடையை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். யுகோசிலாவிய சமஷ்டி அந்நாட்டில் இனக்குழும அடையாள உணர்வுகளை மீளவும் பலப்படுத்துவதற்கு

உதவியது ஏன்? இனக்குழும அடிப்படையில் யுகோசிலாவியா பிளவுபடுவதை ஏன் தடுக்க முடியவில்லை? யுகோசிலாவிய விடயத்தில் தரப்படக்கூடிய பொதுவான விடை சோவியத் யூனியனின் உடைவுக்கான காரணம் யாது என்பதற்குரிய விடையை ஒத்ததாகவே இருக்கும். இனக்குழுமத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமஷ்டி யுகோசிலாவியாவிலும், சோவியத் ரஷ்யாவிலும் இனக்குழும அடையாள உணர்வுகளை மிகுவிக்கும் ஆபத்தைக் கொண்டிருந்தன. இவ்விரு உதாரணங்களும் சமஷ்டி முறை இனக்குழுமங்களை ஐக்கியப்படுத்தி வைப்பதில் தவறிவிட்டதென்ற வரலாற்று அனுபவத்தை தருகின்றன. உள்நாட்டு நெருக்கடியில் இருந்து அரசு தன்னை மீட்டுக்கொள்ள முடியாமல் திணறியதால் இத்தோல்வி ஏற்பட்டது. சமஷ்டி ஒரு அரசு முறை என்ற வகையில் நோக்கும் போது அது இருபக்கமும் கூர் உடைய வாள் போன்றது. சமஷ்டி அரசை உருவாக்குமுன்னர், நாட்டில் பன்மைத்துவத்தின் மத்தியில் ஒரு ஒற்றுமையும் இருத்தல் அவசியம். சமஷ்டியை உருவாக்கிய பின்னர் அது ஒற்றுமையின் ஊடாக பன்மைத்துவத்தை பேணுகிறது. யுகோசிலாவியா, சோவியத் யூனியன் என்ற இரண்டினதும் அனுபவம் ஒரு உண்மையைத் தெளிவுபடுத்தியது. பன்மைத்துவத்தின் மத்தியில் ஒற்றுமையைப் பேணுதல் வெற்றி பெறவேண்டுமாயின் நாட்டை ஒன்றிணைக்கும் போது இன்னொரு நிபந்தனையும் பூர்த்தி செய்யப் படுதல் வேண்டும். பன்மைத் தேசிய அரசுக்கான பலம்மிக்க கீழ் கட்டமைப்பு (Under Structure) உருவாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். சோஷலிசமும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும், அத்தகைய கீழ்க் கட்டமைப்பை இவ்விரு நாடுகளுக்கும் வழங்கத் தவறிவிட்டன. இது போன்றே சோவியத் யூனியனின் மத்தியதிட்டமிடல் முறையும் பன்மைத் தேசிய அரசுக்கான கீழ்க் கட்டமைப்பை உருவாக்கத் தவறியது. யுகோசிலாவி யாவின் சுயநிர்வாகம் (SELF - Management) என்ற முறையும் இது போன்ற குறைபாட்டை உடையதே. பலம் மிக்க பன்மைத்துவமும் பலமற்ற ஐக்கியமும் என்பதே இவ்விருநாடுகளும் எதிர் கொண்ட வரலாற்றுப் பிரச்சினை. இரத்தஞ் சிந்தாத வழிமுறைமூலம் இதில் இருந்து விடுபடுவதற்கு யுகோசிலாவியாவால் இயலாமல் போயிற்று.

1980களில் நெருக்கடிகளின் பின்னர், யுகோசிலாவியாவிலும்,

சோவியத் யூனியனிலும் நடந்து முடிந்தவை ஒன்றில் இருந்து மற்றது வேறுபட்ட வகையில் அமையலாயின. யுகோசிலாவிய சமஷ்டி உடைந்தது. தனிச் சமஷ்டிக் குடியரசுகளில் மிகப் பெரியதான ரஷ்யா தனியாகப் பிரிந்து நின்று ஒரு புதிய சமஷ்டியை உருவாக்கிக் கொண்டது. அது ரஷ்ய சமஷ்டி எனப் பெயர்பெற்றது. ஏனையவை தனி நாடுகளாயின. முன்னைய சோவியத் யூனியனின் ஒரு பகுதியில் மீண்டும் அதிகளவு சுதந்திரத்தைக் கொண்ட அலகுகள் ஒன்றிணையும் சமஷ்டி முறை தொடரலாயிற்று.

முடிவுரை

சமஷ்டியை ஒரு அரசியல் யாப்பு மாதிரி என்றும், அரசு வடிவம் என்றும் பார்க்கும் போது, யுகோசிலாவியாவிலும், சோவியத் யூனியனிலும் அம்முறை வீழ்ச்சியுற்றதில் இருந்து நாம் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவை யாவை? ஒரு நாட்டிற்குள்ளே நடைபெறும் சமூக, பொருளாதார அரசியல் மாற்றங்களின் போது, அம்மாற்றங்களின் மத்தியில் நெகிழ்ச்சித் தன்மையுடையதாக ஒரு அரசுவடிவம் (State form) செயற்படவேண்டும். அந்த அரசு வடிவம் சீர்த்திருத்தம், புத்தாக்கம் என்ற இரண்டிற்கும் தயாராகவும், நெகிழ்ந்து கொடுப்ப தாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் குறித்தவகையான ஒரு அரசு வடிவம் சர்வரோக நிவாரணியாக இருக்கும் என்று கருதுவது தவறு. எவ்வாறிருப்பினும் யுகோசிலாவியா, சோவியத்தியூனியன் என்ற இருதேசங்களுக்கும் ஏனைய பலதேசங்களுக்கும் சமஷ்டி தான் மிகச் சிறந்த தெரிவாக இருந்தன என்றும் குறிப்பிடலாம். இக் கட்டுரையில் நாம் எடுத்துக் கூறியவற்றில் இருந்து வெளிப்படும் இன்னொரு உண்மையாதெனில், சோஷலிசத்தின் கீழ் ஏற்பட்ட துரித நவீன மயமாக்கலின் போது ஏற்பட்ட புதிய சமூக அரசியல் நிலைமை களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதென்பதை எந்தவொரு சமஷ்டி முறையினாலும் நிறைவேற்றியிருக்கக் கூடிய காரியமல்ல. சிறுபான்மைத் தேசிய வாதங்களின் பலத்தை, அரசு முறையொன்றை ஈடாடவைக்கும் அவற்றின் ஆற்றலை, முதலாளித்துவம் என்றால் என்ன சோஷலிசம் என்றால் என்ன எதிர் கொண்டே ஆக வேண்டும் என்பது புலனாகிறது. கூடியளவு சுயாதீனம் அல்லது தனிநாடாகப் பிரிந்து போதல் என்ற கோரிக்கைகளுடனான இனக்குழுமங்களின்

அணிசேர்க்கையும், இயக்கங்களும் உலகில் பல்வேறு சூழமைவுகளிலும் ஏற்பட்டுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் ஏற்பட்டுள்ளன. ஒன்றிற்கு ஒன்று மாறான எதிர்மறைச் சூழ்நிலைகள் சில வருமாறு:

- அ) முன்னேறிய முதலாளித்துவம் - குறை விருத்தி முதலாளித்துவம்
- ஆ) முதலாளித்துவம் - சோஷலிசம்
- இ) சமஷ்டி முறை - ஒற்றையாட்சி முறை
- ஈ) அதிகாரப்பகிர்வு - மத்தியப்படுத்தல்

இவ்வாறான வேறு வேறு சூழ்நிலைகள் யாவற்றிலும் தனிநாடாகப் போவதற்கான உணர்வு முனைப்புடன் செயற்பட்டது என்பதைக் காணலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் மானிட வரலாற்றில் இவ்விடயம் பற்றி ஒரே ஒரு கதைதான் உள்ளதென்று கருத முடியாது. பல கதைகள் உள்ளன. நாடுகள் பல அரசுமுறைகளைப் பரீட்சித்ததற்கும், பல விதப்பட்ட விளைவுகளை எதிர்கொண்டதற்கும் உதாரணக் கதைகள் பல உள்ளன. யுகோசிலாவியாவிலும் சோவியத் யூனியனிலும்,

- அ) இருவேறு சோஷலிச மாதிரிகள் இருந்தன.
- ஆ) அங்கு இருவேறு சமஷ்டிகளும் இருந்தன.

அந்நாடுகளின் வரலாற்றில் இருந்து ஒரு முக்கிய வரலாற்று உண்மை பெறப்பட்டுள்ளது. அரசுகள் தொடர்ச்சியாக மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவை எழுகின்றன, வீழ்கின்றன. இந்தத் தொடர்ச்சியான மாற்றச் செயல்முறையை நிர்ணயிப்பது அவ்வரசுகளின் அரசியல் யாப்பு வடிவம் அன்று அரசுகள் எதிர் கொள்ளும் எண்ணிறந்த பல சக்திகள் இச்செயல்முறையைத் தீர்மானிக்கின்றன.

இலங்கையில் போருக்குப்பிந்திய பொருளாதார அபிவிருத்தியும் இராணுவமயமாக்கலும்*

— தாரிணி இராஜசிங்கம் சேனநாயக்க —

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்று 63 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன. 30 வருட உள்நாட்டுப் போரின் பின்னர் இன்று இலங்கை தென்னாசியாவில் துரிதமாக அபிவிருத்தியடையும் அமைதிப்பாதையில் செல்லும் நாடுகளில் ஒன்று என்ற புகழ்ச்சிக்குரியதாகிவிட்டது. சமூகக் குறிகாட்டிகளிலும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களைத் தவிர பிறபகுதிகள் தென்னாசியப் பிராந்தியத்தில் முன்னணியில் உள்ளன. இலங்கை கேந்திர முக்கியத்துவம் உடைய இட அமைவைக் கொண்டுள்ளதால் ஆசியாவின் வல்லரசுகளான சீனாவும், இந்தியாவும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு இலங்கையில் முதலிடிகின்றன. இலங்கையின் பங்குச் சந்தை விலைகள் உயர்ந்து செல்கின்றன. நாடு 8 வீத வளர்ச்சியை எட்டியுள்ளது. அதன் எழில் கொஞ்சும் கடற்கரைகளை நாடி உல்லாசப் பிரயாணிகள் வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். 1948 இல் பிரித்தானியாவிலிருந்து சுதந்திரமடைந்த பின்னர் ஜனநாயக ஆட்சி மரபைத் தக்கவைத்துக் கொண்டு இருக்கும் நாடுகளில் ஒன்று என்ற பெருமையும் அதற்கு உண்டு. இலங்கையின் பொதுக்கடன் மிக உயர்நிலையில் இருந்தபோதும் சர்வதேச நாணய நிதியம் கடனுதவியை வழங்கியிருப்பதோடு இலங்கைப் பொருளாதாரத்திற்கு பாராட்டுரையையும் வழங்கியுள்ளது.

* 'தாரிணி ராஜசிங்கம் - சேனநாயக்க மானிடவியல் துறைப் புலமையாளர். இக்கட்டுரை 2011ஆண்டு முற்பகுதியில் எழுதப்பட்டது.' 'Polity தொகுதி 5 இல 6 ஜன - ஏப்ரல் 2011 இதழில் Lanka@63: 'The Military Business Model' of Postwar Economic Development என்ற தலைப்பில் இக்கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது.

ஒரு நாட்டில் சமூக பொருளாதாரத் துறைகளில் அமைதி, சமத்துவம், நீதி என்பன நிலவுகின்றதா, பொருளாதாரம் நல்ல நிலையில் உள்ளதா என்பதற்கும் பங்குச் சந்தைச் செழிப்பு நிலைக்கும் தொடர்பு கிடையாது என்பது அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மை. இலங்கையின் சுதந்திர தினத்தன்று எதிர்க் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசின் சர்வாதிகாரப் போக்கைக் கண்டித்து எதிர்ப்பு ஊர்வலம் நடத்தியது. ஊடகவியலாளர்கள் கடத்தப்பட்டுக் காணாமல் போதல், மனித உரிமைப் போராளிகள் மீது வன்முறை, ஆட்கடத்தல் போன்ற அத்துமீறல்களை இழைத்தல், விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான யுத்தத்தை வென்றெடுத்த முன்னாள் இராணுவ தளபதி சரத் பொன் சேகாவை சிறையில் அடைத்தமை போன்ற பல அநீதிகளுக்கு எதிராக இந்த ஊர்வலத்தை எதிர்க்கட்சியான ஐ.தே.கட்சி நடத்தியது. நாட்டின் பிரதான தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் வழமைபோலவே சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டங்களில் கலந்து கொள்ளாது பகிஷ்கரித்தன. இலங்கையின் சிறுபான்மை இனத் தமிழர்களுடன் அரசியல் அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்ள மறுக்கும் அரசிற்கு தெரிவிக்கும் எதிர்ப்பாக தமிழ்க் கட்சிகள் சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டப் பகிஷ்கரிப்பைச் செய்து வருகின்றன. ஊர்வலத்தில் சென்ற எதிரணியினர் மீது வன்முறைக்கும்பல் ஒன்று தாக்குதல் நடத்தியது. இத்தாக்குதலிற்கு அமைச்சர் ஒருவர் பின்னணியில் இருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது. கொழும்பு இராணுவ மயப்படுத்தப்பட்ட உயர் பாதுகாப்பு நகரம். அங்கே வீதிகளில் நடப்பனவற்றை தொலைக்காட்சிக் கமராக்கள் மூலம் கண்காணிக்கும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் உள்ளன. அத்தகைய ஒரு நகரத்தின் வீதிகளில்தான் எதிர்க்கட்சி ஊர்வலத்தின் மீது தாக்குதல் நடந்தது.

போருக்குப் பிந்திய இலங்கையின் அபிவிருத்தியில் ஒருவரது கண்ணை உறுத்தும் முக்கிய விடயம் இங்கு நடைபெறும் இராணுவ மயமாக்கல் ஆகும். அரசு, பொருளாதாரம், சமூகம் என்ற மூன்று நிலைகளிலும் இராணுவமயமாக்கல் தீவிரப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை வெளிப்படையான ஒரு முரண் தோற்றம். யுத்தம் முடிவடைந்து இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தபோதும் அவசரகால நிலைமை இன்னும் நீக்கப்படவில்லை. வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இராணுவச் செலவுக் கான ஒதுக்கீட்டின் அளவு உயர்கிறதே அல்லாமல் குறையவில்லை.

இராணுவத்தின் எண்ணிக்கையை குறைப்பதற்கும் அமைதிக்காலத் தேவைகளுக்கு ஏற்றபடி அதனை மறுசீரமைப்புச் செய்வதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. 20 மில்லியன் மக்கள் தொகையுள்ள ஒரு சிறிய நாட்டில் தரைப்படையில் மட்டும் 2,10,000 க்கு மேல் படைவீரர்கள் உள்ளனர். இருந்தபோதும் தரைப்படையான ஆட்சேர்ப்பு இன்னும் தொடர்கிறது. கடற்படை, வான்படை என்ற தேசிய பாதுகாப்புப் பிரிவுகளுக்கும், ஆட்சேர்ப்பு இடையீட்டின்றித் தொடர்கிறது. இன்று நாட்டின் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 20 வீதம் பாதுகாப்புச் செலவுக்காக ஒதுக்கப்படுகிறது. பிற தென்னாசிய நாடுகளோடு ஒப்பிடும் போது இலங்கை பாதுகாப்புக்காக அதிக அளவில் செலவிடுகிறது. இலங்கை உல்லாசப் பிரயாணிகளுக்குப் பாதுகாப்பான இடம் என்று பிரசாரம் செய்யப்படுகிறது. பிறநாட்டு அரசாங்கங்கள் தமது நாட்டுப் பயணிகளுக்கு விதித்திருந்த பிரயாணத் தடைகளை நீக்கி இலங்கைக்கு உல்லாசப் பயணிகள் வரவை அதிகரிக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இன்னொரு புறத்தில் அவசரகால விதிகளை இன்னும் அரசு அமுலில் வைத்திருக்கிறது. பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு நிபுணர் உதவிபெறுதல், அதிநுட்பம் வாய்ந்த CCTV கமராக்களை பொருத்தி, போக்குவரத்து நெரிசலைக் கட்டுப்படுத்தும் உத்திகள் என்பன போன்ற பாதுகாப்பு எச்சரிக்கைகள் தொடர்கின்றன. போக்குவரத்து நெரிசலை தவிர்த்து மக்களுக்கு நன்மையான போக்குவரத்தை அமுல்படுத்தல் பற்றிய சிந்தனை இல்லை. கொழும்பு நகரின் மக்கள் வாழ்க்கைக்கான நலன் வசதிகள் மோசமாகியுள்ளன. 'எக்கனோமிஸ்ட்' சஞ்சிகையின் புலனாய்வுப் பிரிவின் மதிப்பீட்டின் படி மக்கள் வாழ்க்கை நலன் விடயத்தில் உலகின் மிக மோசமான பத்து நகரங்களில் கொழும்பும் ஒன்றாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் பாதுகாப்பு அமைச்சின் எல்லைக்குள் வரும் செயற்பாடுகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளன, நகர அபிவிருத்தி, நில மீட்பும் அபிவிருத்தியும் கட்டுமான வேலைகளும், கால்வாய்கள் அபிவிருத்தி, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களைப் பதிவு செய்தல் ஆகிய வேலைகள் பாதுகாப்பு அமைச்சிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. குடியியல் சேவை நிர்வாகிகளும், தொழில் வர்த்தக சமூகமும் புற மொதுக்கப்படுவதோடு ஓய்வு பெற்றவர்களும் சேவையில் உள்ள

வர்களுமான இராணுவ உத்தியோகத்தர்கள் நிர்வாகப் பதவிகளிற்கு நியமிக்கப்படுகின்றனர். மத்திய அரசாங்கம், உள்ளூராட்சி, வெளி நாட்டுச் சேவை ஆகிய எல்லாமட்டங்களில் உள்ள முக்கிய பதவிகளில் இவர்கள் அமர்த்தப்படுகின்றனர். பாதுகாப்புக் கண்காணிப்புக்கான தொலைக்காட்சிக் கமராக்கள், அதிநுட்ப அடையாள அட்டைகளை வழங்கும் யந்திரங்கள் போன்ற புலனாய்வு வேலைக்கான தொழில் நுட்பத்திலும் பெருமளவு முதலீடு செய்யப்படுகிறது. அறிவு அடிப்படையான, மக்களை மையப்படுத்திய பொருளாதார அபிவிருத்தி முடிவு எடுத்தல் முறை ஒன்று இல்லை. குடியியல் நிர்வாக நிபுணத்துவம் ஓரங்கட்டப்படுகிறது. போருக்குப் பிந்திய பொருளாதாரத்தில், இந்தோனேசியாவில் முன்பு இருந்த இராணுவ வர்த்தக மாதிரி (மிலிட்டரி பிசினஸ் மொடல்) பின்பற்றப்படுவதைக் காணலாம். சுகார்டோவின் காலத்தில் இராணுவத்திற்கு ஆட்சியில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டது. இராணுவம் கூட்டுத்தாபனம் போன்று செயற்பட்டது. ஒவ்வொரு இராணுவப் பிரிவும் தனித்தனி அமைப்புக்களாக நிதிநிர்வாகம், உல்லாசப் பயணத்துறை, வர்த்தக விவசாயக் கம்பனிகள் (அக்கிரி பிசினஸ்) கைத்தொழில் உற்பத்தி, கனிம வளங்களின் அகழ்வு போன்ற தொழில்களைப் பொறுப்பேற்றன. இலங்கையிலும் இது போன்ற போக்கு வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது. வான்படை யாழ்ப்பாணத்திற்கு பயணச்சேவையை நடத்துகிறது. 'வாட்டர்ஸ் எட்ஜ்' எனப்படும் கோல்வ் கிளப்பின் பணிப்பாளர் சபைக்கு இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

உணவுப் பொருள் விலையேற்றத்தைத் தடுப்பதற்காக இராணுவத்தினர் பொதுமக்களுக்கு மரக்கறி வகைகளை விற்பனை செய்கின்றனர். உல்லாசப் பயணிகளைப் படகுகளில் ஏற்றிச் சென்று தென்பகுதிக் கடலோரத்தில் 'டொல்பின்களை' பார்க்க வைத்தல் பணியை கடற்படையினர் செய்கின்றனர். இவை போன்ற இன்னும் பல வர்த்தக முயற்சிகளையும் ஆயுதப் படையினர் மேற்கொள்கின்றனர். பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் போதிய நிதி ஒதுக்கீடு இல்லை. அதனால் மாணவர் அதிருப்தி உச்சமடைகிறது. அங்கு அமைதியின்மை நிலவுகிறது. இதற்குத் தீர்வு மாணவர்களுக்கு மென்தொழில் திறன்களில் (சொவ்ட்சிகில்ஸ்) பயிற்சியை இராணுவத்தைக் கொண்டு வழங்குவது தான் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. உயர்கல்வி சீர்திருத்தம் பற்றிய ஒரு

வெள்ளை அறிக்கை இன்று ஒரு அவசிய தேவை. பல்கலைக் கழகங்களில் சுதந்திரமான ஆய்வும், கல்வி அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளும் ஊக்குவிக்கப்படுதல் வேண்டும். இதனைவிடுத்து உயர் கல்வியை மேலும் மேலும் அரசியல் மயப் படுத்துவதும், இராணுவ மயப்படுத்துவதும் தேவையா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

கலாநிதி ஆஷ்யா சித்திக் என்ற பாகிஸ்தானியர் 'இராணுவ வர்த்தகம், பாகிஸ்தானில் இராணுவ மயப்பட்ட பொருளாதாரம்' என்றொரு நூலை எழுதியிருக்கிறார். இவர் பாகிஸ்தானிய கடற்படையில் முன்னர் ஆய்வுப் பிரிவின் பணிப்பாளராக இருந்தவர். இவரது இந்நூல் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் வர்த்தகத்துறை நலன்களை விபரிக்கிறது. இலங்கைக்கும் பாகிஸ்தான் இராணுவத்திற்கும் இடையே அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்டுவரும் நெருங்கிய உறவுகளின் தொடர்புப் பின்னணியில் இந்த நூலை நோக்கும் போது பல உண்மைகள் புலனாகும். இந்த நூலின் தலைப்பு குறிப்பிடுவது போல் பாகிஸ்தானின் இராணுவத்தின் வர்த்தகம் என்ற பேசப்படாத விடயம் பற்றிப் பேசுவது இந்நூல். கலாநிதி சித்திக் பாகிஸ்தானின் இராணுவத்தின் வர்த்தக முயற்சிகளையும், நடவடிக்கைகளையும் விபரிப்பதற்கு 'MilBus' என்ற சொல்லை உபயோகிக்கிறார். 'மிலிட்டரி' 'பிசினஸ்' என்ற இரு சொற்களின் சேர்க்கையாகப் புணையப்பட்டதே 'மில் பஸ்' என்ற சொல். இராணுவத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் தனிப்பட்ட நலன்களிற்கான வியாபார முதலீட்டை 'மில்பஸ்' என்ற சொல் குறிப்பிடுகிறது. 2005 ஆம் ஆண்டில் பாகிஸ்தான் இராணுவத்தின் வர்த்தக முதலீட்டின் மதிப்பு 10 மில்லியன் டொலர்களாகும். ஓய்வு பெற்றவர்களும், தற்போது சேவையில் உள்ளவர்களுமான இராணுவ உத்தியோகத்தர்களின் உடைமையாக 12 மில்லியன் ஏக்கர் நிலம் உள்ளது.

ஒரு துண்டுக் காணிகூட இல்லாத நிலமற்ற விவசாயிகள் அதிகளவினராக உள்ள நாடுகளில் ஒன்றாகிய பாகிஸ்தானில் இவ்வளவு பெரும் தொகை நிலத்தை உடைமை கொண்டிருக்கும் இராணுவம் பல நிழல் வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறது, சிமெந்து முதல் பக்கற்றில் அடைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்கள் வரையான பல்வகை வர்த்தகப் பண்டங்களையும் உற்பத்திசெய்யும் கம்பனிகளை நடத்துகின்றது. இவ்வாறான முதலீட்டு நலன்களினால்

தூண்டப்பட்ட இராணுவ அதிகாரிகள் பாகிஸ்தானின் மீது தமது பிடியை 60 வருடங்களிற்கும் மேலாக இறுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். 'பாகிஸ்தானின் இராணுவ ஆட்சிக்கு ஒரு வரலாறு உள்ளது'. வர்த்தகத்துறையில் பாகிஸ்தான் இராணுவம் தன் நலன்களை விஸ்தரித்துள்ளது. அந்நாட்டில் பல்வேறு இன, மதக் குழுக்களின் மோதல் நிலை வலுப்பட்டுள்ளது. பாகிஸ்தானின் 'வறுமை, பல்வேறு முரண்பாடுகள் மோதல்கள் என்பனவற்றுடன் இப்பொழுது அமெரிக்காவின் தலைமையிலான 'பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போர்' என்ற விடயமும் சேர்ந்து சிக்கல்களை மோசமாக்கியுள்ளது. என்று சித்திக் கூறுகிறார்.

பாகிஸ்தானின் சிவில் சமூகமும், வர்த்தக சமூகமும் தேசப்பற்று இல்லாதவை, திறமையற்றவை ஊழல் நிறைந்தவை என்ற அனுமானத்தை முன்வைத்து அதனை நியாயப்படுத்துவதன் மூலம் இராணுவ மயமாக்கலைத் தூண்டி வளர்க்கும் முயற்சி நடைபெறுகிறது. நாடு அபிவிருத்தியடைய வேண்டுமானால், சர்வாதிகார ஆட்சி அல்லது இராணுவ ஆட்சி வேண்டும் அல்லது இரண்டின் கலப்பான ஆட்சி வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. சிவில் சமூகம் அல்லது வர்த்தக சமூகத்தைவிட இராணுவம் எந்த ஒரு பணியையும் சிறப்பாகச் செய்யக்கூடியது என்ற வாதம் மிகுந்த ஆபத்தானது. கடந்த காலங்களில் இவ்வாறான வாதம் இராணுவச் சதிப்புரட்சிகளுக்கும் இராணுவ ஆட்சிக்கும் துணைபோனது. 1962 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையின் சதிப்புரட்சியின் போதும் இப்படியான வாதம் பின்னணியில் இருந்தது.

இராணுவத்தின் வர்த்தக முயற்சிகள் வெற்றியடைவதற்கு மறைமுகமான அரசு உதவிகள் உதவுகின்றன. நிலத்தை இனாமாகக் கொடுத்தல், இராணுவத்தின் சொத்துக்களை வர்த்தகத்திற்குப் பயன்படுத்தல், நிதிப்பிரச்சினைகள் ஏற்படும் பொழுது கடன்களை வழங்கி பிரச்சினைகளில் இருந்து காப்பாற்றுவதல் என்ற வகையான பல மானியக் கொடுப்பனவுகள் வழங்கப்படுகின்றன என்று கலாநிதி சித்திக் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இராணுவ வர்த்தகம் ஊழலுக்கும் வழிவகுக்கிறது. நாட்டின் பொதுக்கடன் அதிகரித்துச் செல்லும்போது இராணுவ வர்த்தகத்திற்கு அரசாங்க அதிகாரிகளை வழங்குவது பொருளியல் நோக்கில் அறிவு சார்ந்த செயற்பாடன்று என்றும் சித்திக் கூறுகின்றார்.

இந்தோனேசியாவில் இன்று ஜனாதிபதி சுசிலே பம்பாங் யுதோயொனோ ஆட்சியில் இராணுவம் மறுசீரமைக்கப்பட்டுள்ளது. இராணுவ வர்த்தகத்திற்கு வழங்கப்பட்ட மானியக் கொடுப்பனவுகள் ரத்து செய்யப்பட்டுள்ளன. இராணுவ வர்த்தகம் நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஜனநாயகம் சில சமயங்களில் செயல்திறன் குறைந்ததாக இருக்கலாம். அதன் செயல்வேகம் குறைவாகவும் இருக்கலாம். இக்காரணங்களைக் காட்டி ஜனநாயகத்தை ஒழித்துக் கட்டுதல் எந்த வகையிலும் நியாயமாகாது. சுதந்திர இலங்கை கடந்த 63 வருட வரலாற்றில் இரண்டு ஆயுதப் போராட்டங்களை எதிர்கொண்டது. தென்பகுதியில் மார்க்சிய - மாவோயிச இயக்கமான ஜனதா விழுத்தி பெரமுனவின் ஆயுதக் கிளர்ச்சி எழுந்தது. அத்தோடு வடக்கில் எஸ்.ரி.ரி.யின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியும் தோன்றியது. இவ்விரு யுத்தங்களும் நாட்டில் சிவிலியன் - இராணுவ உறவுகளையும், ஜனநாயகத்தின் தன்மையையும் மாற்றியுள்ளன. இலங்கை இப்போது பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் 25 வருட யுத்தத்திற்கான அடிப்படைப் காரணங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கை இன்னும் செய்யப்படவில்லை. போருக்குப் பிந்திய உடன்பாடும் நல்லிணக்கமும் உருவாக்கப்படுவதற்கான தொடக்கப் பணிகளும் இன்னும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. நாட்டின் வளர்ச்சி விகிதம் அதிகரித்துள்ளது அபிவிருத்தி ஏற்படுகின்றது என்பதெல்லாம் வாய்ப்பேச்சே அன்றி உண்மையில் செல்வந்தர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி அதிகரிக்கிறது. சமூகக் கொந்தளிப்புக்கான மூலகாரணங்கள் எவையோ அவை இன்னும் மோசமடைகின்றன.

இன்றைய சூழ்நிலையில் இலங்கை மக்கள் இராணுவமயமாக்கல் பற்றிப் பேசுவதை தவிர்த்துக் கொள்ளவே விரும்புவார்கள். காரணம் இராணுவம் செய்த தியாகத்திற்காகவும், விடுதலைப் புலிகளைத் தோற்கடித்தமைக்காகவும் இராணுவத்திற்கு நன்றியுடையவர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இராணுவ மயமாக்கல் பெரும் ஆபத்தை கொண்டுவரும். அது இராணுவத்தின் அதிகாரத்தைப் படிப்படியாக அதிகரிக்கும். யுத்தம் முடிந்து இரண்டு வருடங்கள் கழிந்த போதும் அவசரகாலச் சட்ட விதிகள் நீக்கப்படவில்லை. யுத்தத்திற்குப் பிந்திய கால இராணுவ மயமாக்கலையும், சிவில் -

இராணுவ உறவுகளின் மாற்றத்தையும் நாட்டின் அரசியல் தலைமைத் துவமே முன்னின்று நடத்திவருகிறது ஜனநாயக நிறுவனங்களுக்கும் ஜனநாயக மரபுகளுக்கும் தீங்கிழைக்கும் முறையில் இவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவதும் கவனிக்கத்தக்கது. இது அரசியல் நோக்கில் சாதகமானதாயும், குறுகியகாலத்தில் ஆட்சியாளர்களுக்கு நலன் தருவதாகவும் இருக்கலாம். வெளியில் இருந்து வரும் ஆபத்துக்களில் இருந்து நாட்டைப் பாதுகாப்பதே நன்கு பயிற்றப்பட்ட இராணுவம் ஒன்றின் பிரதான பணியாகும். குடிமக்களுக்கும் இராணுவத்திற்கும் இடையிலான உறவுகளை அல்லது சிவில் - இராணுவ உறவுகளை தெளிவற்றதாக்கிக் குழப்புவதால் இராணுவத்தின் கவனம் வெளியில் இருந்து வரும் ஆபத்தில் இருந்து திசைதிருப்பப்படும். சிவில் - இராணுவ உறவுகளின் தெளிவற்ற தன்மை அவசரகால நிலைமையின் கீழ் தொடரப்படுவதால் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்தலும் அதிகாரம் மத்தியப்படுத்தப்படுதலும் நிகழும். எதையும் செய்துவிட்டு தண்டனையிலிருந்து தப்பிவிடலாம் என்ற மனப்பாங்கு ஆயுதப்படைகளிடமும் பொலிசிடமும் வளரும். இதனால் குடிமக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைக்கூட அலட்சியம் செய்யும் நிலை தோன்றும்.

இராணுவமயமாக்கலின் தீங்கான விளைவுகளை இன்று இலங்கையில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 'நகர அபிவிருத்தி' என்ற பெயரில் மத்தியதர வகுப்பின் ரசனைக்குரிய வகையில் வீடுகளை இடித்துக் கட்டடங்களை அமைக்கும் திருத்தப் பணியில் இராணுவத்தை ஈடுபடுத்தி, ஏழைமக்கள் அவர்களது குடியிருப்புகளில் இருந்து அகற்றப்பட்டனர். கொழும்பில் புதிய துறைமுக நகரை உருவாக்குதல், 'சூப்பர் மோல்ஸ்' என்றழைக்கப்படும் நவீன பாணிக் கடைத்தொகுதிகளை அமைத்தல், நட்சத்திர ஹோட்டல்களை அமைத்தல் என்பனவற்றில் இராணுவம் ஈடுபடுத்தப்படுதல் இன்னும் சில உதாரணங்களாகும். யாழ்ப்பாணம் செல்லும் A9 வீதியோரங்களில் இராணுவத்தின் தேநீர் கடைகள் முளைத்துள்ளன. இவை அண்மையில் மீளக் குடியமர்ந்த உள்ளூர் இடம்பெயர்ந்த ஏழைச் சனங்களின் கடைகளுக்குப் போட்டியாக அமைகின்றன. போரால் அழிவுற்ற வடக்குக் கிழக்கில் தனியார் நிலங்களையும் அரசாங்க நிலங்களையும் இராணுவம் 'பாதுகாப்பு' என்ற போர்வையில் பிடித்து

வைத்திருக்கிறது. மன்னார் பகுதியில் இந் நிலங்களில் மரக்கறி வகைகளையும் பழங்களையும் உற்பத்தி செய்வதற்கு விவசாயப் பண்ணைகள் இராணுவத்தால் அமைக்கப்படுகின்றன. இப் பண்ணைகளின் பெருக்கம் முஸ்லீம், தமிழ் விவசாயிகளை நிலமற்றவர்களாக்கியுள்ளது. இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த விவசாயிகளுக்கு சொந்தமான நிலங்கள் இப்போது வேறு தொழில், வியாபார நடவடிக்கைகளுக்காக ஒதுக்கப்படும் வருகின்றது. அனல் மின்சக்தி நிலையம் அமைத்தல், உல்லாசப் பயண ஹோட்டல்கள், சுற்றுலா மையங்கள் அமைத்தல், விவசாய கைத்தொழில் திட்டங்கள் என்பன இத்தகைய தொழில் வர்த்தக முயற்சிகளுக்கு உதாரணங்களாகும்.

பாகிஷ்தானில் இராணுவ வர்த்தக முயற்சிகளும் நாட்டின் தேசிய அபிவிருத்திக் கொள்கையும் ஒன்றோடொன்று பிணைப்புண்டுள்ளன. இந்த மாதிரியை இலங்கையில் இராணுவம் பின்பற்றுகின்றது என்பது தெரிகின்றது. இலங்கையில் இன்று குடியியல் சேவைப் பதவிகளில் இராணுவத்தினர் நியமிக்கப்படுகின்றனர். மாகாண ஆளுநர்களாக இராணுவத்தினர் உள்ளனர். குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் இந்நிலை உள்ளது. உயர் இராணுவப் பதவிகளில் இருந்தோர் தனியார் பாதுகாப்புக் கம்பனிகளை அமைக்கின்றனர். இந்தச் சுழல் கதவுக்கூடாக ஒரு பகுதியில் இருந்து மற்றப் பகுதிக்கு போகலாம். தனியார் பாதுகாப்பு மிகுந்த லாபம்தரும் தொழிலாகவுள்ளது. இராணுவத்தின் கீழ்நிலையில் சிற்றளவு வர்த்தகம், மரக்கறிவகைகளின் உற்பத்தியும் விற்பனையும் என்பன நடைபெறுகின்றன. இராணுவத்தின் இந்த வியாபாரம் மானிய உதவியுடன் நடத்தப்படுவதால் அதனோடு தம்மால் போட்டியிட முடியவில்லை என விவசாயிகள் முறையிடுகின்றனர்.

பாதுகாப்புத் துறையில் அமைப்பு மாற்றங்கள் அவசியம். அதன் அளவையும் இயன்றளவுக்கு குறைக்க வேண்டும். பாதுகாப்புக்கான வரவு செலவுத்திட்ட ஒதுக்கீட்டைக் குறைக்க வேண்டும். இராணுவத்தில் ஆட்குறைப்புச் செய்து அதன் அளவைக் குறைத்தல் ஒரு சவால் ஆகும். எல்லாரும் வெளிநாடுகளிற்குப் போய் ஐ.நா. அமைதி காக்கும் படையில் பணியாற்றி உழைக்க முடியாது. உஸ்வற்ற கெய்யாவ பண்ணையில் கடற்படையினரைப் பயன்படுத்துவது போன்ற வழிகளைக் கையாளமுடியாது. பண்ணை உற்பத்தி நல்ல

லாபம் தருவதாய் இருந்தாலும் பயிற்சிபெற்ற இராணுவம் ஒன்றை இதுபோன்ற வேலைகளில் ஈடுபடுத்துவது வரியிறுப்பாளர்களின் பணத்தை விரயம் செய்வதாகும். புத்தி பூர்வமான பொருளாதாரச் செயற்பாடாகவும் இது அமையமாட்டாது.

பாதுகாப்பு வலை

யாழ்ப்பாணத்தில் பெருந்தொகை இராணுவத்தினர் (40,000 தரைப் படை, 10,000 பொலிஸ்) நிலைகொண்டுள்ள போதும் அங்குள்ள பாதுகாப்பு நிலவரம் நாளுக்கு நாள் மோசமடைந்து வருகிறது. அங்குள்ள மக்கள் சுற்றிவளைக்கப்பட்டவர்களின் மனநிலையில் பாதுகாப்பு, உணர்வு அற்றவர்களாய் உள்ளனர். இராணுவ மயமாக்கல் எந்த எல்லைவரைக்கும் போக முடியும். மனிதப்பாதுகாப்பும், சமூகப் பாதுகாப்பும் அருகிச்செல்லும் போது இராணுவமயமாக்கல் எதிர்மறை விளைவுகளையே கொண்டுவரும். தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப்பெற்று புனரமைப்பு, மீள் வாழ்வுத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். இப்பொழுது சர்வதேச நிதிவழங்குநர்களுக்கும், ஐ.நா.முகவர் அமைப்புகளுக்கும் புனரமைப்பு வேலைகள் ஒப்பந்த முறையில் வழங்கப்படுகின்றன. ஆரம்பத்தில் இது மறுக்கப்பட்டது. இந்திய அரசாங்கம் உள்ளூரில் இடம் பெயர்ந்த அகதிகளுக்கு வீடுகளைக் கட்டிக்கொடுக்க இணங்கியுள்ளது. இதே வேளை அரசாங்கம் பல ஆடம்பரமான செலவுத்திட்டங்களில் பணத்தைச் செலவிடுகிறது.

பொலிவூட் விருதுக் களியாட்டம், சுதந்திர தினத்தன்று நடந்த டயட்ட கிறுல்ல கண்காட்சி என்பன உதாரணங்களாகும். இலங்கையின் படிமம் காப்பாற்றப்படுவதற்காக வெளிநாடுகளில் விளம்பர பொதுசன உறவுத் துறையில் பெருந்தொகைப் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. 2018ஆம் ஆண்டில் பொது நலவாய விளையாட்டுக்களை ஹம்பாந்தோட்டவில் நடத்துவதற்கு ஆயத்தம் செய்து ஒப்பந்த மனு அனுப்பப்பட்டது. ஹம்பாந்தோட்டவில் கோல்ப் விளையாட்டு மைதானம் அமைக்கவும் திட்டமிடப்படுகிறது.

2004 ஆண்டு சுனாமியால் பாதிப்படைந்த மக்களுக்கு நிவாரணங்கள் விரைந்து செல்லவில்லை. அகதிகள் வீடற்றவர்களாய் நீண்ட

காலம் காக்க வைக்கப்பட்டனர். சுனாமி நிவாரணத்தில் வெளிப்படைத் தன்மை இருக்கவில்லை. தாமதம் இருந்தது. மோதல் நிலை மீளத் தொடங்குவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். ஆதலால் புனரமைப்புத் திட்டங்களை இப்போது உரிய காலத்தில் நிறைவேற்றுவதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தின் உள்ளூராட்சி அமைப்புக்களை இத்திட்டங்களின் இயைபாக்கம் கண்காணிப்பு. மதிப்பீடு ஆகிய பணிகளில் ஈடுபடுத்தி திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும். மூடிய பொருளாதார சோசலிச மாதிரிக்கும் நவலிபரல் பொருளாதார மாதிரிக்கும் இடைப்பட்ட மத்தியபாதையில் செல்வதாகவும், நியோ விபரல் பொருளாதார மாதிரியின் சமத்துவமின்மை, மோதல் நிலை என்பனவற்றின் அதிகரிப்பை தவிர்ப்பதாகவும் இலங்கை அரசாங்கம் கூறிக்கொள்கிறது. ஆனால் உண்மைநிலை என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். சமத்துவமின்மை, இராணுவ மயமாக்கல் என்பனவற்றுடன் கூடிய நவலிபரல் அபிவிருத்தி மாதிரி தான் இன்று நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. பொருளாதாரத்தின் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதுறைகளான இராணுவ வர்த்தகம், உல்லாசப் பயணத்துறை, சூதாட்டம் என்பன நன்மைகளை அனுபவிக்கின்றன. ஏனைய துறைகள் இன்றைய அபிவிருத்தி மாதிரியின் கீழ் நலிவுற்றுள்ளன. மக்கள்வாத அல்லது பொப்பியுலிச தேசியவாதம் எல்லா வற்றையும் மூடிமறைப்பதற்கு உதவுகிறது. அரசாங்க நிலத்தையும், சொத்துக்களையும், இயற்கை வளங்களையும் அபகரித்தல், தேசிய வாத கோஷங்களால் மறைக்கப்படுகிறது. உல்லாசப் பயணத்தை முதன்மைப்படுத்திய அபிவிருத்திக் கொள்கையால் அரசின் முக்கிய புள்ளிகளும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களும் நன்மை பெறுகிறார்கள்.

வேகமூறும் இராணுவமயமாக்கல்

தென்னாசிய நாடுகளில் கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் இராணுவமயமாக்கல் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இதற்கு இந்நாடுகளுக்குள்ளேயான உள்ளகக் காரணிகளும், புறத்தேயுள்ள வெளிக்காரணிகளும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. குறிப்பாக ஐக்கிய அமெரிக்கா தலைமையேற்று நடத்திய பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான உலகுதழுவிய யுத்தம், ஆப்கானிஸ்தானிலும், பாகிஸ்தானிலும் அரங்கேறியது. முக்கியமான,

காரணம் உலகின் மிகச் சூடியளவு வறியோர்கள் வாழும் பிராந்தியமாக தென்னாசியா விளங்குகிறது என்ற பின்புலத்தில் இதனை நோக்கு தலும் வேண்டும். சீனாவின் எழுச்சி காரணமாக அந்நாடு இராணுவச் செலவுகளை உயர்த்துவதும் இந்துசமுத்திரத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் உள்ள துறைமுகங்களில் தனது ஆதிக்கத்தை விஸ்தரிக்கும் தந்திரோபாயத்தைக் கையாள்வதும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சீனாவின் நடவடிக்கைகளினால் தூண்டப்பட்ட இந்தியாவும் இராணுவ நவீன மயமாக்கலை துரிதப்படுத்தியுள்ளது. இப்போக்கை அண்மையில் பிரசுரமான வாஷிங்டனின் புறாக்கிங் இன்ஸ்டிடியூட் ஆய்வு 'நோக்கு இன்றி ஆயுதக் குவிப்பு' (Arming without Aiming) என்று தலைப்பிட்ட நூல் இந்தியாவின் மிதமிஞ்சிய இராணுவச் செலவை விமர்சித்துள்ளது. ஆசியா உலகின் செல்வந்த பகுதியாகவும், பூகோள பொருளாதார கேந்திரமாகவும் மாறுவதும் இலங்கையில் இராணுவமயமாக்கலுக்கான நியாயப்பாடாகவும் முன்வைக்கப்படுகிறது. இலங்கையில் இன்று பின்பற்றப்படும் பொருளாதார மாதிரியை நியாயப் படுத்துவதற்கும் இராணுவமயமாக்கல் உபயோகிக்கப்படுகிறது. ஒரு குடும்பம், அக்குடும்ப நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்போரின் நன்மைக்கான பொருளாதார மாதிரியாக இது விளங்குகின்றது. என்பதும் இராணுவ மயமாக்கல் அதற்கு உபயோகமாகின்றது என்பதும் கவனிப்புக்குரியது. அதேவேளையில் பாதுகாப்பு செயலாளராகவும், ஜனாதிபதியின் சகோதரராக விளங்குவருமான ஒருவரிற்கு விசுவாசமாக உள்ள உயர் ராணுவகுழாம் ஒன்று வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறது. இக்குழாமைச் சேர்ந்தோருக்கு உயர் நிர்வாகப் பதவிகள் வழங்கப்படுகின்றன. அரசாங்க நிலங்களும், வர்த்தக வாய்ப்புக்களும் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன.

பெரும் செலவிலான நிதிமுதலீட்டை கொண்ட உட்கட்டமைப்புக்களின் அபிவிருத்திக்கான கொள்கைத் திட்டமிடல் செயற்படுத்தப்படுகிறது. கடல் போக்குவரத்து, வான் போக்குவரத்து வர்த்தகம், எரிசக்தி உற்பத்தி ஆகியவற்றிலும் அறிவு உற்பத்தியிலும் இலங்கையை அபிவிருத்தி மையமாக ஆக்கும் திட்டம் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. வீதிகள், ரெயில்பாதைகள், அபிவிருத்தி, எரிசக்தி உற்பத்தி, துறைமுகவசதிகள், நீர்வழங்கலும் பொதுச் சுகாதாரமும் கழிவகற்றலும் ஆகிய திட்டங்களுக்காக ஒரு வருடத்திற்கு 1.5

மில்லியன் முதல் 2 பில்லியன் வரை செலவிடுவதற்கு திட்டமிடப்படுகிறது. இதற்கு சர்வதேச நாணய நிதியமும் அந்நிய கடன் உதவி வழங்கும் நிறுவனங்களும் கடன் கொடுப்பதற்கு முன்வந்துள்ளன. பெருமுதலீடுகளுடன் செய்யப்படும் இந்த உட்கட்டமைப்புத் திட்டங்கள் பேண்தகு தன்மை உடையனவா என்பது கேள்விக்குரியது. இதனால் நன்மை பெறப்போகிறவர்கள் யாரென்பது கேள்விக்குரியது. இலங்கையில் தற்பொழுது அங்கும் இங்குமாக பல உட்கட்டமைப்புத் திட்டங்கள் தொடக்கப்பட்ட நிலையில் உள்ளன. இவற்றில் பல அரைகுறையாக உள்ளன. பல உபயோகிக்கப்படாமல் கைவிடப்பட்ட நிலையில் உள்ளன. முறைப்படியான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படாமலும், மக்களின் அபிவிருத்தித்தேவைகள், முன்னுரிமைகள் என்பனவற்றைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளாமலும் இத்திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. எந்த சமூகத்தின் தேவைக்காக இவை கட்டப்பட்டனவோ அச்சமூகத்தின் ஆலோசனை பெறப்படாமலும் அச்சமூகத்தோடு இணைப்புத் தொடர்பு இன்றியும் கட்டமைப்பு வேலைகள் நிறைவேற்றப்பட்டன. நகர அபிவிருத்தி, கிராமப்புற அபிவிருத்தி ஆகியன தொடர்பான ஒருங்கிணைந்த முழுமையான திட்டமிடலின் பாகமாக அமையாத, அத்துறை நிபுணத்துவ ஆலோசனையுடன் தொடங்கப்படாத உட்கட்டமைப்பு வேலைத்திட்டங்கள் பெருநட்டத்தை கொண்டு வருவன. - அவை ஏற்கனவே தாங்க முடியாத அளவு உயர்ந்து சென்றுள்ள பொதுப்படுகடனை மேலும் அதிகரிக்கவே உதவுவனவாக இருக்கும். பொதுச் சொத்துக்களைக் கொள்வனவு செய்வதற்கு எவராவது முன்வந்தால் போதும் நாம் விற்பனை செய்வோம் என்பதே இன்றைய பொருளாதாரக் கொள்கையாக உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் பெருந்தொகை இராணுவம் இருப்புக் கொண்டுள்ளபோது அங்கு வன்முறைச் சம்பவங்கள் தொடர்வது பாதுகாப்பு பற்றிய இராணுவ மாதிரியின் மட்டுப்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இம்மாதிரி பாதுகாப்புக்கும், பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் நிலைபெறுடைய சமாதானத்திற்கும் அமைதிக்கும் உதவாது என்பது தெளிவு. இலங்கையில் இராணுவ மயமாக்கல் அதன் உச்ச அளவிற்கு போய்விட்டது. இராணுவ மயமாக்கலை தொடக்கி வைத்தால் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்துவதென்பது இலகுவான

காரியமல்ல. அதனைத் தொடக்கி வைத்தவர்களும் இறுதியில் இராணுவத்திற்கு பலியாவார்கள். நிலைபேறுடைய பாதுகாப்பு ஜனநாயகத்தை ஆழப்படுத்துவதாலும், யாவரையும் உள்ளீர்த்துக் கொள்வதான அபிவிருத்தியின் மூலமுமே சாத்தியமாகும். இல்லாவிடில் 'ஆசியாவின் அதிசயம்' ஆக இலங்கையை மாற்றும் திட்டம் ஆசியாவின் பயங்கரக்கனவாக மாறிவிடும். எனிப்து அல்லது ரியுனிசியாவில் இருந்த நிலை இலங்கையில் இல்லை எனினும் ஜனநாயகம் படிப்படியாக ஒழிக்கப்பட்டு தேசிய பாதுகாப்பு அரசும் குடும்ப சாம்ராஜ்யமும் ஏற்படுத்தப்படுவதை மக்கள் உணரும்போது அவர்கள் இராணுவமயமாக்கலுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுவர்.

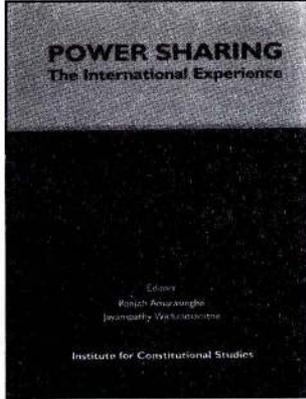
அண்மையில் மொரட்டுவ பல்கலைக்கழகத்தின் பொறியியல் துறை கொழும்பில் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றில் பயற்சிப் பட்டறை ஒன்றை நடத்திய போது இராணுவ கமாண்டர்லெப்டினன்ட் ஜெனரல் ஜகதீயசூரிய அதில் பங்கு கொண்டு பிரதான உரையை நிகழ்த்தினார். 'சைபர்யுத்தத்தின்' (Cyber War) தந்திரோபாய பரிமாணங்கள் என்ற தலைப்பில் உரையாற்றிய அவர் முழு உலகிற்கும் ஆபத்தாக சைபர் யுத்தம் மாறிவிட்டதென கூறினார். இலங்கையில் 30 வருடயுத்தம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது பயங்கரவாதிகள் ஒழித்துக் கட்டப்பட்டுவிட்டார்கள் இருப்பினும் தகவல் பெருஞ்சாலையில் (Information Highway) 'சைபர் யுத்தம்' தொடருகிறது என்று அவர் கூறினார். அவர் தமது பேச்சில் எனிப்து, ரியுனிசியா, லிபியா என்பன பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. அந்நாடுகளில்தான் சைபர் செயற்பாடு சர்வாதிகார ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்கு வழி வகுத்தது. ஆகவே இலங்கை என்ன யுத்தத்தை இப்போது நடத்துகிறது என்று கேட்கத் தோன்று கிறது.

முன்னர் இலங்கை சமூக அபிவிருத்திக் குறிகாட்டிகளில் உயர் நிலையில் இருந்த சமூகநல அரசாகவும் ஜனநாயக நாடாகவும் விளங்கியது. அப்போது இலங்கையின் தனிநபர் வருமானம் குறைந்த மட்டத்தில் இருந்த போதும் சமூக அபிவிருத்தி மட்டம் உயர்வாக இருந்தது. இன்று இராணுவமயமாக்கப்பட்ட நவலிபரல் அபிவிருத்தி அரசாக இலங்கை மாறி விட்டது. தேசியவாத வாய்ச்சவாடல் இதனை மூடி மறைக்கிறது. புத்தரின் போதனைகளுக்கும் அகிம்சை மார்க்கத் திற்கும் இலங்கையில் இன்று நடப்பனவற்றிற்கும் எவ்வித உறவும்

கிடையாது. இலங்கை இன்றும் கூட சுகாதாரம். எழுத்தறிவு, கல்வி ஆகிய குறிகாட்டிகளில் இப்பிராந்தியத்தில் முன்னணியில் உள்ளது. பின்காலனித்துவக் கட்டத்தில் சமூக உட்கட்டமைப்பிலும், சமூகநல சேவைகளிலும் முதலீடு செய்யப்பட்டதன் விளைவாகவே இந்நிலை இன்று உள்ளது. இராணுவச் செலவைச் செய்திருந்தால் இந்நிலை வந்திருக்காது. இப்பொழுது யுத்தம் முடிந்து விட்டது. இலங்கை மீண்டும் தென்னாசியாவிற்கு வழிகாட்டவேண்டும். ஆயுதப்படைக் குறைப்பைச் செய்து மனித பாதுகாப்பில் முதலீடு செய்தல் வேண்டும். சமூக அபிவிருத்தியில் முதலிட வேண்டும். குறிப்பாக கல்வி விருத்தியை ஏற்படுத்த வேண்டும். பல்வகைமையுடைய இனக் குழுமங்கள் யாவும் அதிகாரத்தில் பங்குகொள்ள வகை செய்யப் படுதல் வேண்டும்.

நூல் அறிமுகம்

Power Sharing : The International Experience, Editors : Ranjith Amarasinghe, Jayampathy Wickramaratne (Institute for Constitutional Studies), 2011.

அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல்: சர்வதேச அனுபவம் என்னும் விடயப் பொருள் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுப்பை அரசியல் யாப்புக் கற்கைகளுக்கான நிறுவனம் வெளியிட்டுள்ளது (2011). இந்நூலில் அறிஞர்கள் பலரால் எழுதப்பட்ட 12 கட்டுரைகள் உள்ளன. பதிப்பாசிரியர்களான ரஞ்சித் அமரசிங்க மற்றும் ஜயம்பதி விக்கிரமரட்ண இணைந்து எழுதிய அறிமுகம் முதலாவது அத்தியாயமாக உள்ளது. இவ்வறிமுகம்

அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்னும் எண்ணக்கருவைச் சிறப்பாக விளக்குவதோடு நூலின் பிற கட்டுரைகள் குறித்து அறிமுகம் செய்து நூலின் நோக்கு எல்லையையும், விடயப் பரப்பையும் தெளிவுபடுத்துவதாய் உள்ளது.

1987 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் பதின்மூன்றாவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் மூலம் குறிப்பிட்ட வகையானதொரு அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளல் முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. யுத்தம் முடிவுற்ற நிலையில் அதிகாரப் பகிர்வு என்னும் இவ்விடயம் மீண்டும் அரசியல் சொல்லாடலில் முதன்மையிடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்நூல் உலக நாடுகளின் அதிகாரப் பகிர்வு அனுபவம் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைப்பதோடு, பல்வேறு மாதிரிகள் (Different Models) குறித்த விபரங்களைத் தருகின்றது. இலங்கையில் நீடித்த சமாதானம்

ஏற்படுவதற்கு அதிகாரப் பகிர்வைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்துச் செல்வதே வழியாகும். அது பற்றிய கல்வி அறிவூட்டல் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பின் நோக்கமாகும்.

அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல்

மூன்று சொற்களால் அமைந்த தொடராக அமையும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்னும் விடயத் தலைப்பை 'அதிகாரப் பகிர்வு' என்று சுருக்கமாகக் கூறுதலே பொருத்தமானது. ஆயினும் 'Devolution' (டெவலூசன்) என்ற சொல்லிற்கு 'அதிகாரப் பகிர்வு' என்று தமிழில் கூறிவருகிறோம். இப்பொழுது 'Power Sharing' (பவர் செயரிங்) என்ற எண்ணக்கருவை அதன் அர்த்த வேறுபாடுகளுடன் விளக்கும் தேவை உள்ளதால் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் (அ.ப.கொ) என்ற தொடரையே இக்கட்டுரையில் உபயோகிக்க வுள்ளோம். பதிப்பாசிரியர்களின் அறிமுகக் கட்டுரை அ.ப.கொ எண்ணக்கருவை மிகவும் தெளிவாக அறிமுகம் செய்கிறது. ஆர்னட் லிஜ்பாட் (Arned Lijphart) அ.ப.கொ தொடர்பாக இருவித அணுகு முறைகள் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவையாவன:

1. 'கொன்சோசியேசனிஸ்ட்' அணுகுமுறை (Consociationist Approach)
2. ஒன்றிணைத்தல் அணுகுமுறை (Integratationist Approach)

முதலாவது அணுகுமுறையான கொன்சோசியேசனிஸ்ட் அணுகு முறை பற்றி முதலில் நோக்குவோம். 'Consociate' என்ற பெயர்ச் சொல்லிற்கு 'கூட்டாளி', 'கூட்டாளியான', 'கூட்டாளிசேர்' என்ற அர்த்தங்கள் உள்ளதாக சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகராதி கூறுகிறது. 'கொன்சோசியேசன்' என்ற எண்ணக்கரு அதன் ஆங்கிலச் சொல்வழி தமிழில் பரிச்சயமாதல் அவசியம் என்பதால் ஆங்கிலச் சொல்லையே இங்கு உபயோகிக்கின்றோம். கொன்சோசியேசனிசம் நான்கு அம்சங்களைக் கொண்டதென லிஜ்பாட் கூறுகிறார்.

அ. நாட்டில் உள்ள முக்கியமான குழுக்கள் யாவும் அரசாங்க அதிகாரத்தில் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றிருத்தல்.

- ஆ. குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் மிகுந்த சுயாதீனம் (Autonomy) உடையனவாய் இயங்குதல்.
- இ. விகிதாசாரம் (Proportionality) என்ற தத்துவத்தைப் பின்பற்றுதல்.
- ஈ. சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு வீட்டோர் அதிகாரம் (Minority Veto) வழங்கப்பட்டிருத்தல்.

மேற்கூறிய நான்கு அம்சங்களும் ஒரு சேரக் காணப்படும்போது ஒரு நாட்டின் அரசியலில் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் (Power Sharing) நடைமுறையில் இருக்கும் என்று கொன்சோசியேனிஸ்ட் அணுகுமுறை விளக்கம் தருகிறது. இந்நான்கு அம்சங்களில் முதலிரண்டும் முதன்மையானவை என்றும் இ, ஈ ஆகிய இரண்டும் இரண்டாம் நிலை முக்கியத்துவம் உடையன என்றும் கூறப்படும். முதலாவது அம்சம் அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கூட்டாகக் கையாளுதலைக் குறிப்பிடுகிறது. இதற்கான நிறுவன அமைப்புக்கள் பல உருவாக்கப்படும். இவற்றுள் 'பெரும் கூட்டணி (Grand Coalition) முக்கியமான நிறுவன வடிவம். இதன் மூலம் அமைச்சரவையில் வெவ்வேறு முக்கிய குழுக்களின் பிரதிநிதிகள் அமைச்சுப் பதவிகளைப் பெற்று நிறைவேற்று அதிகாரத்தில் பங்கு கொள்வர். இரண்டாவது அம்சமான குழுக்களின் சுயாதீனம் (Autonomy) என்பது 'பெரும் கூட்டணி' வழியாக செயற்படும் கூட்டு ஆட்சி (Joint Rule) நடைபெறும்போதே பிரதான குழுக்கள் யாவும் தனித்துவமாகவும் சுயாதீனமாகவும் செயற்படுவதை குறிக்கின்றது. குழுக்கள் பிராந்தியங்களில் பெரும்பான்மையாகவோ அல்லது கணிசமான சனத்தொகைச் செறிவைக் கொண்டனவாகவோ இருக்கலாம். அவ்வாறான பிராந்தியங்களில் குழுக்களின் சுயாதீனம் வெளிப்பட்டுத் தெரியும். பொதுவான விடயங்களில் பெரும் கூட்டணியில் முடிவுகள் எடுக்கப்படும். இவ்விடயங்கள் தவிர்ந்த பிறவற்றில் குழுக்கள் தனித்தனியாக முடிவுகளை மேற்கொள்ளும். விகிதாசாரம் என்ற மூன்றாவது அம்சம் பாராளுமன்றம், அமைச்சரவை போன்ற நிறுவனங்களில் விகிதாசாரப் படி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கல், பொதுச் சேவைப் பதவிகள், வளங்களின் பங்கீடு என்பனவற்றில் விகிதாசாரத்தைக் கடைப்பிடித்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாகும் 'வீட்டோர்' அதிகாரம் இருப்பதால்

சிறுபான்மையினரின் நலன்களில் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான முடிவுகள் தடுக்கப்படும். பிரதிநிதித்துவம், சுயாதீனம், விகிதாசாரம், வீட்டோர் அதிகாரம் என்ற நான்கும் ஒரு சேர அமையும் போது கொன்சோசியேசனிசம் செயற்படும் என்று லிஜ்பாட் கூறுகிறார். மலேசியாவில் மலாயர் பெரும்பான்மைச் சமூகமாக உள்ளனர். மஹதீர் ஆட்சிக் காலத்தில் மலேசியாவில் 'Amno' கட்சி மலாயாவின் சீனர்கள் கழகம் (Malaysian Chinese Association) மலாயா இந்தியர் காங்கிரஸ் ஆகியவற்றை இணைத்து 'பெருங்கூட்டணி' யை உருவாக்கியது. 'கொன்சோசியேசனிசம்' மலேசியாவில் செயற்பட்டுவருவதாக அரசியல்துறை ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கொன்சோசியேசனிசம் பற்றிய விளக்கத்தைக் கூறியிருப்பதோடு கட்டுரையாளர்கள் அதன் குறைகளையும் குறிப்பிடுகின்றனர். பெருங்கூட்டணிகள் வெவ்வேறு குழுக்களிடையே உள்ள மேலோர் குழாமின் நலன்கள் பேணப்படுவதற்கும், அவற்றின் அதிகாரங்கள் வலுப்படுத்தப்படவும் வழிசெய்கிறதே அல்லாது அதிகாரம் சிறுபான்மையினரிடம் சேர்வதில்லை;மத்தியில் குவிந்து விடுகிறது என்பது கொன்சோசியேசனிசம் பற்றிய முக்கிய விமர்சனமாகும்.

ஒன்றிணைத்தல் அணுகுமுறையின் பிரதான அம்சம் பல இன, மத, மொழிக் குழுக்களின் அரசியல் தலைவர்கள் தீவிரப்போக்கை கடைப்பிடித்துப் பிரிவினைகளை அதிகரிக்கச் செய்யாது, மிதவாத போக்கினை பின்பற்றி ஐக்கியத்தை வலுப்படுத்தல் ஆகும். ஒன்றிணைத்தல் முறை அரசியல் தலைவர்களுக்கு பல நன்மைகளை வழங்கி ஊக்குவிக்கின்றது. கொன்சோசியேசனிசம், ஒன்றிணைத்தல் இரண்டும் தனித்தனியான மாதிரிகள் (Models) என்று கூறமுடியாது. அதிகாரத்தை பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்ற கருத்தை விளக்குவதற்கான இருவேறு நோக்குமுறைகள் என்று சுருக்கமாகக் குறிப்பிடலாம்.

நூலின் பொருளடக்கம்

அடுத்ததாக அறிமுகம் தவிர்ந்த பதினொரு கட்டுரைகளின் உள்ளடக்கம், கட்டுரையாசிரியர் விபரம் ஆகியவற்றைப் பார்ப்போம். நூலின் இரண்டாவது கட்டுரையில் உலக நாடுகளின் அதிகாரப் பகிர்வு (Devolution) அமைப்புக்களை வகைப்படுத்தி வெவ்வேறு

‘பரடைம்’ கள் (Paradigm) விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஏனைய கட்டுரைகள் யாவும் தனித்தனி நாடுகள் பற்றிய ஆய்வுகளாக உள்ளன. தனித்தனி நாடுகள் பற்றிய கட்டுரைகளின் தகவல்களை கீழே அட்டவணைப் படுத்தித் தந்துள்ளோம். (அத்தியாம் 3 முதல் 12 வரை).

கட்டுரையாசிரியர்	விடயம்	ஆய்வுக்குரிய நாடு/ நாடுகள்
ஜயந்த டி அல்மெய்டா குணரட்ண	சுவிற்சர்லாந்து நாட்டில் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளல்	சுவிற்சர்லாந்து
ஜயதேவ உயன்கொட	சமஷ்டி, சோஷலிசம், இனக் குழுமம், சோவியத் யூனியனதும், யுகோசிலாவியா யாவினதும் அனுபவம்	சோவியத் யூனியன், யுகோசிலாவியா
நவரட்ண பண்டா	இந்தியாவில் அரசைக்கட்டி எழுப்பதலும், சேதத்தைக் கட்டி எழுப்பதலும்	இந்தியா
அலெயன் ஜி. கக்நொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன்	கனடாவின் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம்	கனடா
எஸ்.ஐ.கீதபொன்கலன்	பெல்ஜிய உடன்பாடு	பெல்ஜியம்
ரஞ்சித் அமரசிங்க	சமச்சீரற்ற சமஷ்டி, ஸ்பெயன் நாட்டின் அனுபவத்தைப் புரிந்துகொள்ளல்	ஸ்பெயன்
சைறின் சிறிவர்த்தன	தெரிவு செய்யப்பட்ட சில ஆபிரிக்க நாடுகளின் சமஷ்டி முறை பற்றிய பரிசீலனை	நைஜீரியா, எதியோப்பியா, தென் ஆபிரிக்கா, சூடான்
ஐயம்பதி விக்கிரம ரட்ண	ஐக்கிய இராச்சியத்தில் அதிகாரப் பகிர்வு	ஐக்கிய இராச்சியம்

அகஸ் வண்டி	இந்தோனேசியாவின் அஷேயில் அதிகாரப் பரவலாக்கமும், மோதல் களும்.	அஷே (ACEH) இந்தோனேசியா
எம்.ஓ.ஏ.டி.சொய்சா	மலேசியா, முறைசார் சமஷ்டி அமைப்பும் முறை சாராவகையான அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதலும்	மலேசியா

மேலே தரப்பட்டுள்ள அட்டவணையை நோக்கும் பொழுது இந்நூல் சுவிற்சர்லாந்து, சோவியத் யூனியன், யுகோசிலாவியா, இந்தியா, கனடா, பெல்ஜியம், ஸ்பெயன், நான்கு ஆபிரிக்க நாடுகள், ஐக்கிய இராச்சியம், இந்தோனேசியா, அஷே, மலேசியா என்று உலக நாடுகள் பலவற்றின் அனுபவங்களைப் பரிசீலிப்பதாக அமைந்துள்ளது என்பது புலப்படும். ‘ஒப்பீட்டுச் சமஷ்டி’ (Comparative Federalism) என்னும் விடயம் பற்றிய ஆய்வுகளாக அமையும் கட்டுரைகள் இந்நூலில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் கட்டுரைகள் இரண்டினை மொழிபெயர்த்து இவ்விதழில் சேர்த்துள்ளமையால் இந்நூல் தமிழ் அறிவுலகின் கவனிப்பைப் பெறவுள்ளது. ஜயதேவ உயன்கொட சோவியத் யூனியன், யுகோசிலாவியா ஆகிய இரு நாடுகளின் சமஷ்டி அனுபவங்கள் பற்றிப் பரிசீலித்துள்ளார். அலெயன் ஜி. கக்நொன் மற்றும் நிச்சார்ட் சிமியோன் கனடாவின் பன்மைப்பண்பாட்டுவாதம் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

பெல்ஜியம் அரசு முறையின் விசேட இயல்புகள்

எஸ். ஐ. கீதபொன்கலன் *The Belgian Compromise: Lessons for Sri Lanka* என்ற தலைப்பில் பெல்ஜியம் சமஷ்டி பற்றியும் இலங்கை பெல்ஜி யத்தில் இருந்து கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள் பற்றியும் எழுதி யுள்ளார். பிரவாதம் இவ்விதழில் பெல்ஜியம் பற்றி இன்னோர் கட்டு ரையினை வெளியிட்டுள்ளதால் கீதபொன்கலன் கட்டுரை பற்றியும் குறிப்புக்கள் சிவற்றை இங்கு கூறுதல் பயனுடையது எனக்கருது கின்றோம்.

பெல்ஜியத்தின் அரசியல் முறையின் ஐந்து அம்சங்கள் அதன் விசேட இயல்புகளாக உள்ளன. அவை இலங்கையின் பிரச்சினைகளின் ஒப்பீட்டுக்கு பயனுடைய அனுபவங்களாக அமைகின்றன என்பதை கீதபொன்கலன் தமது கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பெல்ஜியத்தின் அரசியல் முறையின் இயல்புகள் பின்வருவன:

- அ) இருதுருவ அரசியல்: இதனை 'Bipolarity' என்ற கலைச்சொல் கொண்டு விளக்கலாம். பெல்ஜியம் நாட்டில் பிளமிஷ், வலுன் என்ற இரு பிரிவினரும் பண்பாடு மொழி என்பன வற்றிலும், உளவியல் அடிப்படையிலும் இரு துருவங்களாகப் பிளவுபட்டுள்ளனர். அங்கு இருதுருவ அரசியல் செயல்முறை உள்ளது. இருப்பினும் வன்முறை மோதல்கள் இல்லாது சமஷ்டி முறைக்குள் பெல்ஜியம் பன்மைத்துவத்தை முகாமை செய்கின்றது.
- ஆ) சமஷ்டி: பெல்ஜியம் மிக அண்மைக் காலத்தில் சமஷ்டி முறைக்கு மாறியது. ஒற்றையாட்சி நாடாக இருந்த பெல்ஜியம் 1970, 1980, 1988 ஆகிய ஆண்டுகளில் செய்யப்பட்ட அரசியல் யாப்புத் திருத்தங்களினாலும் இறுதியில் 1993 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்தினாலும் சமஷ்டி நாடாக பரிணாமம் பெற்றது. அந்நாட்டில் பிரதேசம், சமுதாயம் என்ற இருவகை சமஷ்டி அலகுகள் உள்ளன.
- இ) சமச்சீரின்மை (Asymmetry): பெல்ஜியத்தின் பிரதேசங்கள், சமுதாயங்கள் என்ற சமஷ்டி அலகுகளிற்கிடையில் சமச்சீரின்மை உள்ளது.
- ஈ) சமத்துவம் (Equality): பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் நிலவும் சமச்சீரின்மை அங்கு சமத்துவம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. அரசியல் அதிகாரத்தில் வலுன்களும், பிளமிஷ் மக்களும், சமத்துவம் உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.
- உ) பிரிந்து போதல் (Separation): பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் இணைந்துள்ள இரு சமூகங்களும் தனித்தனியாக பிரிந்து போகலாமா? என்ற விடயம் இன்றும் விவாதத்திற்குரியதாகவே உள்ளது. பிரிந்து போகாமல் கொன்பெடரேசன் ((Confederation) ஆக

இருப்பதா, அல்லது சமஷ்டி முறையிலேயே தொடர்ந்து இருப்பதா நல்லது என்பனவும் அங்கு விவாதத்திற்குரியனவாக உள்ளன.

மேலே கூறிய ஐந்து இயல்புகளையும் இலங்கை நிலையோடு ஒப்பிட்டு கீதபொன்கலன் விரிவாகக் கருத்துரைக்கின்றார்.

நூலின் எட்டாவது அத்தியாயம் சமச்சீரற்ற அதிகாரப் பகிர்வு (Asymmetrical Devolution) என்னும் விடயம் குறித்து ஸ்பெய்ன் நாட்டின் அனுபவம் பற்றியதாக அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரையினை ரஞ்சித் அமரசிங்க எழுதியுள்ளார். சமச்சீரற்ற அதிகாரப்பகிர்வு என்னும் கருத்து இலங்கையின் அரசியல் யாப்புத்திருத்த விவாதத்துடன் எவ்வாறு தொடர்புடையது என்பதைக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் ரஞ்சித் அமரசிங்க பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்கிறார். சமச்சீரற்ற அதிகாரப்பகிர்வு 1990 களில் அரசியல் யாப்பு திருத்த விவாதம் நிகழ்ந்த பொழுது, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியால் முன்வைக்கப்பட்ட மாற்று யோசனையாகும். அக்காலத்தில் மாகாணங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற விடயம் முக்கியம் பெற்றிருந்ததே யன்றி சமச்சீரின்மை என்ற விடயம் விவாதத்தில் ஈடுபட்டவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. 1987 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் மாகாண சபைமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது எல்லா மாகாணங்களுக்கும் சமமான அதிகாரங்களே 13 வது திருத்தம் மூலம் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறு சமமான அதிகாரங்களை வழங்கியது அவசியம் தானா? வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தமிழர்களே அதிகாரப் பகிர்வை வேண்டிப் போராட்டம் நடத்தினார்கள். அப்பகுதிக்கான மாகாண சபைக்குப் பிற மாகாணங்களைவிட கூடிய அதிகாரங்களை வழங்கி, தம் அலுவல்களைத் தாமே நிர்வகிக்க கூடிய ஒழுங்குகளைச் செய்திருத்தல் பொருத்தமானதா? போன்ற கேள்விகளை கட்டுரையாசிரியர் முன் வைக்கின்றார். இப்பின்னணியில் ஸ்பெய்ன் நாட்டில் 1978 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட சமச்சீரற்ற அதிகாரப் பகிர்வு முறை பற்றிய பரிசீலனை பயனுடையதென்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

சமஷ்டி அமைப்பு ஒன்றில் சேர்ந்து கொள்ளும் அரசுகள் யாவும் சமத்துவமான அந்தஸ்தும் அதிகாரங்களும் உடையனவாக இருத்தல்

வேண்டும் என்ற கருத்தே முன்னர் நிலை பெற்றிருந்தது. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் யேர்மனியில் சமஷ்டிமுறை தோல்வியுற்றதற்குரிய பிரதான காரணம் அங்கு சமஷ்டியில் சேர்ந்த பிற அரசுகளைவிட ஒரு அரசு (பிரஷ்யா) அதிகாரம் மிக்கதாய் எழுச்சிபெற்றது ஆகும் என்ற வரலாற்று உதாரணம் இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்டது. 'சமஷ்டியில் அங்கம் வகிக்கும் அரசுகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று சமத்துவ மானவை. அவை மத்திய அரசுக்குக் கீழ்ப்பட்டனவுமல்ல' என்பது சமஷ்டி பற்றி வெயர் (Wheare) என்ற அறிஞர் கூறிய கருத்தாகும். இருப் பினும் சமகாலச் சிந்தனையாளர்கள் சிலரது கருத்து வேறுபட்டதாக உள்ளது.

சமச்சீரின்மை இரு வகையானது என்று ரொனால்ட் எல். வாட்ஸ் (Ronald L. Watts) தெரிவிக்கின்றார். அவையாவன:

- i. அரசியல் சமச்சீரின்மை
- ii. அரசியல் யாப்புச் சமச்சீரின்மை

பெல்ஜியம் சமஷ்டியில் ஓர் அங்கமான பிளமிஷ் பகுதி நாட்டின் மொத்த சனத்தொகையின் 57 வீதத்தை உடையதாய் இருக்கின்றது. இந்தியாவின் உத்தரப் பிரதேச மாநிலம் இந்தியாவின் மொத்த சனத்தொகையின் 16 வீதத்தை கொண்டதாய் உள்ளது. இவை சமஷ்டி முறைகளுக்குள்ளே நிலவும் அரசியல் சமச்சீரின்மைக்கு உதாரணமாகும். மக்கள் தொகை, இயற்கை வளங்கள், இடப்பரப்பு ஆகிய விடயங்களில் எழும் வித்தியாசம் காரணமாக சமஷ்டியில் சேர்ந்துள்ள அரசுகளிடையே சமூக, பொருளாதார, அரசியல் சமச்சீரின்மை நிலவும். வெவ்வேறு மாநில அரசுகளிடையே அரசியல் யாப்பின்படியான அந்தஸ்து, சட்டவாக்க அதிகாரம், நிர்வாக அதிகாரம் என்பனவற்றில் வேற்றுமை இருக்குமிடத்து அரசியல் யாப்புச் சமச்சீரின்மை தோன்றும்.

1978 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 06 ஆம் திகதி ஸ்பெய்ன் நாட்டில் நடத்தப்பட்ட சர்வசன வாக்கெடுப்பில் புதிய அரசியல் யாப்பிற்கு 87.9 வீத வாக்குகள் ஆதரவாகக் கிடைத்தன. புதிய அரசியல் யாப்பு ஸ்பெய்னில் அதிகாரப் பகிர்வுக்கு வழியமைத்தது. 40 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பிராங்கோவின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த ஸ்பெய்ன் மத்தியில் மிகையான அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்த ஒற்றையாட்சி முறை

யைக் கொண்டதாக இருந்தது. அரசியல் யாப்புத் தன்னாட்சி உரிமையுடைய சமுதாயங்கள் (Autonomous Communities) என்ற புதிய அம்சத்தை ஸ்பெயின் அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக் கொண்டது. இதன் மூலம் பிரதேசங்களுக்கும், சமுதாயங்களுக்கும் சுயாட்சி அதிகாரத்தை வழங்க முடிந்தது. ஸ்பெய்ன் நாட்டில் பஸ்க் (Basque), கற்றலோனியா, ஹலிசியா (Galicia) ஆகிய பகுதிகளில் சுயாட்சிக்கான போராட்டம் நீண்ட காலமாக நடைபெற்று வந்தது. பிராங்கோவின் வீழ்ச்சியின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் ஸ்பெய்ன் நாட்டின் தேசிய சிறுபான்மையினர்களின் பிரச்சினைகளிற்கு தீர்வு காணக்கூடிய அரசியல் யாப்புச் சீர்திருத்தத்திற்கு காரணமாயின.

ஒற்றையாட்சி அரசு முறைக்கு மிகச் சிறந்த உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டு வந்த ஐக்கிய இராச்சியம் இன்று பெயரளவில் ஒற்றையாட்சியாகவும் நடைமுறையில் சமஷ்டி இயல்புகளைக் கொண்ட அரசுமுறையாகவும் மாற்றம் பெற்றுள்ளது. ஜயம்பதி விக்கிரமரட்ன தமது கட்டுரையில் இதனை எடுத்துக் காட்டுகிறார். நூலின் பத்தாவது அத்தியாயமாக அமையும் அவரது கட்டுரையின் ஆங்கிலத் தலைப்பு Devolution In The United Kingdom; Unitary in Theory, otherwise in Practice என்பதாகும். அரசியல் யாப்புக் கோட்பாட்டு நிலைநின்று ஒற்றையாட்சி முறை என்று வகைப்படுத்தப்படவேண்டிய ஐக்கிய இராச்சியத்தின் அரசியல் முறையில் ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து ஆகிய மூன்று அரசியல் அலகுகளிற்கு அதிகாரப் பகிர்வு மூலம் தனியான சட்ட ஆக்க, நிர்வாக நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் ஐக்கிய இராச்சியம் சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் இயல்புகளைக் கொண்டதாகப் பரிணாமம் பெற்றுள்ளது. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் இன்னொரு அரசியல் அலகான இங்கிலாந்துக்கு அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படவில்லை. அது மத்திய அரசாங்கத்தின் பகுதியாகவே உள்ளது. சமச்சீரற்ற அதிகாரப் பகிர்வு (Asymmetrical Devolution) ஐக்கிய இராச்சியத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது. மேலும் ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து ஆகிய மூன்று அலகுகளின் அதிகாரப் பகிர்விலும் ஒன்றுடன் மற்றதை ஒப்பிடும் போது சமச்சீரின்மையும் வேற்றுமைகளும் உள்ளன. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் அரசியல் பண்பாட்டின் (Political Culture) விசேட இயல்புகள் சிலவும் அந்நாட்டில் பிராந்திய அலகுகளிற்கு தடையற்ற சட்ட ஆக்க அதிகா

ரத்தை வழங்குவதற்குத் துணையாக அமைந்துள்ளதை விக்கிரமரட்ன தமது கட்டுரையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். செவல் சம்பிரதாய வழக்கம் (Sewel Convention) என்ற சம்பிரதாயம் இன்று அங்கு புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ஸ்கொட்லாந்துக்கு ஒரு பாராளுமன்றம் 1998 இன் ஸ்கொட்லாந்துச் சட்டத்தின்படி உருவாக்கப்பட்டது. இச்சட்டம் பிரபுக்கள் சபையில் விவாதிக்கப்பட்ட போது ஸ்கொட்லாந்திற்கு பொறுப்பாகவிருந்த அமைச்சரான செவல் பிரபு (Lord Sewel) ஒரு உறுதி மொழியை வழங்கினார். ஸ்கொட்லாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரப்பகிர்வு மூலம் வழங்கப்படும் சட்டஆக்க அதிகார விடயங்களில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாராளுமன்றம் ஸ்கொட்லாந்துப் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதம் இன்றி சட்டம் இயற்றமாட்டாது என்பதே இந்த உறுதிமொழி. இது இன்று ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வழமையாக / சம்பிரதாயமாகப் பேணப்படுவதால் அது அரசியல் யாப்பின் ஓர் அம்சமாகிவிட்டது. கோட்பாட்டு நிலையில் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் பாராளுமன்றம் எந்த விடயத்திலும் சட்டமாக்கும் அதிகாரம் உடையதே எனினும் ஐக்கிய இராச்சியத்தின் மூன்று பிராந்திய அலகுகளின் அதிகாரம் நடை முறையில் மதிக்கப்படுகிறது. அவ்வலகுகளின் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் தலையீடற்றதாகச் செயற்படுகிறது.

ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து ஆகிய மூன்றினதும் அரசியல் வரலாற்றை விரிவாக எடுத்துக்கூறி அதிகாரப் பகிர்வுச் செயல் முறை அங்கு படிப்படியாக முன்னேறிச் சென்றதையும் விக்கிரமரட்ன தனது கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

போருக்குப் பிந்திய இலங்கையில் நிரந்தரமான சமாதானத்தையும் இன ஐக்கியத்தையும் பேணுவதற்கான முயற்சியில் புலமைத் துறையினரின் பங்களிப்பு மிகவும் அவசியமானது. Institute for Constitutional Studies 2011 ஆம் ஆண்டில் பிரசுரித்துள்ள இந்நூல் ஆக்க பூர்வமான பங்களிப்பாகும். இந்நூலின் இரு கட்டுரைகளின் மொழிபெயர்ப்பு 'பிரவாதம்' இதழ் 8 இல் இடம் பெறுகிறது. ஏனைய கட்டுரைகளும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு தமிழ் வாசகர்களுக்கு கிடைக்கச் செய்தல் வேண்டும். அவை தொகுக்கப்பட்டுத் தமிழில் நூலாக வெளியிடப்படுதலும் வேண்டும்.

க. சண்முகலிங்கம்

போரின் படிப்பினைகள் 2

நெருக்கடியின் பாதை

- ஜோன் ரிச்சாட்சன் -

ஜோன் ரிச்சாட்சன் 'நஞ்சூட்டப்பட்ட சுவர்க்கம்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஆங்கில நூல் எட்டுப் பகுதிகளாக தமிழில் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. இவ்வரிசையில் 2ஆவது நூல் 'நெருக்கடியின் பாதை' என்ற தலைப்புடையது. இலங்கையின் அரசியல் வேறுபாடுகள் தொடர்ச்சியான வன்முறை மோதல்களாக மாறியதன் பொருளாதாரப் பின்னணியினை இந்நூல் ஆராய்கிறது.

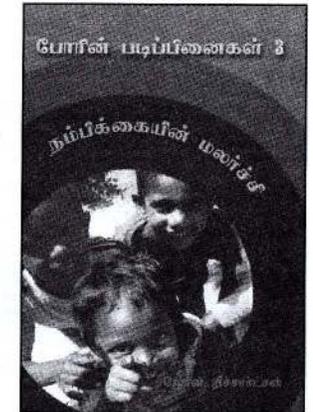
போரின் படிப்பினைகள் 3

நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி

- ஜோன் ரிச்சாட்சன் -

'நஞ்சூட்டப்பட்ட சுவர்க்கம்' நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வரிசையின் 3ஆவது நூல் ஆங்கில மூலநூலின் 4ஆம், 5ஆம், 6ஆம் அத்தியாயங்களின் மொழிபெயர்ப்பாகும். இந்நூலில் 1948 முதல் 1965 வரையுள்ள காலத்தின் இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றை ஆசிரியர் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்துகிறார்.

யோன் ரிச்சாட்சன் பொருளியல், அரசியல், சர்வதேச விவகாரம் ஆகிய துறைகளின் புலமையாளர். பல நூல்களின் ஆசிரியர். Paradise Poisoned நூல் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் அரசியற் பொருளாதாரத்தை ஆராயும் சிறப்புமிக்க நூல்.

ISSN 1391-7269

9 771391 726008

Rs. 200.00